

Cuộc Sống Sau Khi Kết Hôn Với Sếp

Contents

Cuộc Sống Sau Khi Kết Hôn Với Sếp	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	15
6. Chương 6	19
7. Chương 7	22
8. Chương 8	24
9. Chương 9	28
10. Chương 10	32
11. Chương 11	36
12. Chương 12	39
13. Chương 13	43
14. Chương 14	46
15. Chương 15	48
16. Chương 16	51
17. Chương 17	55
18. Chương 18	58

Cuộc Sống Sau Khi Kết Hôn Với Sếp

Giới thiệu

Editor: Tiểu ThiênThể loại: Hiện đại, nhẹ nhàng, hào môn thế gia, cưới trước yêu sau. Câu chuyện được diễn ra ở đất n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-song-sau-khi-ket-hon-voi-sep>

1. Chương 1

Lúc Tống Phi Lan hôn mê là cuối mùa thu, khi tỉnh lại thì trời đã vào đông, tính ra cậu ngủ hơn một tháng.

Bên ngoài gió xoáy từng cơn, rít gào như muốn đập vỡ cửa sổ thủy tinh.

Thời điểm Tống Phi Lan mở mắt, ký ức của cậu chỉ dừng lại tại tối hôm đó khi cậu vung nắm đấm lên, không hề ý thức được thân thể mình đã có sự thay đổi lớn.

Cậu cho rằng cấp dưới của bố đã xử lý chuyện mình đánh nhau hôm ấy, lấy trình độ trăm công nghìn việc của Tống Đông Lai, cộng thêm ba năm trước, em trai của cậu, Tống Phi Khanh chào đời, người cha vốn

không biết trên đời này còn có một luật gọi là “hôn nhân một vợ một chồng” kia của Tổng Phi Lan còn chẳng thềm quẩn cậu quậy phá trong trường học thể nào.

Tổng Phi Lan xoay xoay cổ, lắc đầu mấy cái, nằm lâu lắm rồi, người có chút cứng ngắc, chỉ có hai mắt coi như linh hoạt. Cậu quét một vòng trong phòng bệnh, chợt nhìn thấy có người đang ngồi bên cạnh giường mình.

Gương mặt nhìn nghiêng của người nọ rất đẹp, cơ thể cường tráng, trên mũi là một cặp kính gọng vàng, khoảng chừng 27, 28 tuổi, mặc tây trang. Tổng Phi Lan đoán anh ta đại khái là cấp dưới của Tổng Đông Lai.

Cậu đánh giá người trẻ tuổi kia trong chốc lát, trong đầu nhanh chóng tính toán cách công lược người này, Tổng Phi Lan thử thăm dò há há miệng, thanh âm có chút khàn, mang theo giọng điệu yếu ớt làm nũng, gọi người bên giường một tiếng: “Chú ơi, cháu khát nước.”

Người nọ đang xem văn kiện chợt ngẩng phắt đầu dậy, quay sang nhìn cậu. Anh ta quả nhiên rất anh tuấn, người đàn ông tựa hồ hơi kinh ngạc khi thấy cậu tỉnh lại, anh im lặng ấn nút gọi y tá trên đầu giường.

Tổng Phi Lan khàn giọng hỏi: “Chú ơi, cái tên đánh nhau với cháu có làm sao không?”

“...” Đào Nguyên bỏ giấy tờ xuống, rót một cốc nước từ bình nước bên cạnh đưa cho cậu.”Tổng tổng, anh hôn mê đã hơn một tháng rồi, khoan hãy nói chuyện.”

Tổng Phi Lan không chú ý tới cách xưng hô của đối phương, một đôi mắt quay tròn nhìn chằm chằm Đào Nguyên, vừa thấy thân cao ngất ngưỡng của anh liền lấy lòng nói: “Dáng người chú đẹp ghê, sau này cháu mà cao như chú thì tốt quá, chú cao được 2m không chú?”

Đào Nguyên không để ý đến cậu, Tổng Phi Lan lại tiếp tục lải nhải: “Bố cháu bận như vậy, chú xem... Cháu chỉ đánh nhau thôi, chút việc nhỏ này đâu cần báo cho ông đâu nhỉ?”

“...” Đào Nguyên quay đầu lại nhìn cái mặt 28 tuổi của Tổng Phi Lan, nghĩ thầm, gầy như anh mà đi đánh nhau thì đại khái cũng chỉ cào được đối phương mấy nhát...

“... Mất trí nhớ?” Đào Nguyên đứng ngoài hành lang, cau mày tự hỏi trong chốc lát.

Bác sĩ sợ anh không hiểu, lập tức thuyết giảng một đồng về chức năng của “hồi hải mã” (1)

Đào Nguyên nghe được một nửa liền ngắt lời bác sĩ: “Có khả năng khôi phục trí nhớ không? Tại sao anh ta cứ khẳng định rằng mình mới có 17 tuổi?”

“Còn phải quan sát thêm mới biết được, hiện giờ chúng tôi chưa thể đưa ra kết luận.” Bác sĩ đáp.

Đào Nguyên vừa định nói gì thì cửa phòng bệnh chợt “cách” một tiếng bật mở, một cái đầu xù xù từ bên trong thò ra, nói: “Chú ơi, cháu đói, chú gọi cái gì cho cháu ăn được không?”

“...Được.” Đào Nguyên có chút bó tay với Tổng Phi Lan, nhất là lúc thấy cái mặt 28 tuổi kia gọi mình là chú, trợ lý Đào chỉ muốn xách cậu ta vào wc soi gương.

Chờ đến khi Đào Nguyên mang cơm hộp trở lại phòng bệnh, trong phòng vệ sinh đột nhiên vang lên một tiếng kêu thê thảm: “Phắc! Đậu xanh rau má! Tại sao tôi lại biến thành thể này?!”

“...” Đào Nguyên đứng ở cửa wc gọi một tiếng: “Tổng tổng, ra ăn cơm.”

Tổng Phi Lan chống nạng, y hệt như một con thỏ bị què lết ra khỏi nhà vệ sinh, mặt mày vẫn còn ướn nhẹp, một giọt nước tích lại theo mũi cậu nhỏ xuống. Trái tim thiếu nam vẫn chưa hết hốt hoảng, mở to hai mắt chỉ vào mặt mình hỏi: “Sao mặt cháu lại già chát rồi?! Lúc đánh nhau rõ ràng có che mặt mà...”

Đào Nguyên nhìn cái đầu còn quẩn băng gạc trắng muốt của người nọ, một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Tổng tổng, không phải là anh già đi, mà do anh bị đụng xe nên mất trí nhớ.”

Tổng Phi Lan khựng lại, hệt như đang yên đang lành bỗng dưng bị cả thế giới tát cho một phát, cậu cảm giác mình sắp ngất đi, cả người đều hỗn loạn, cũng không hỏi vì sao mình bị đụng xe.

Đào Nguyên nhìn cậu chăm chăm sợ cậu té xỉu, may mà Tống Phi Lan mới tỉnh lại, vừa đói vừa khát nên não tạm dừng hoạt động, cậu chớp mắt một cái, sau đó bất chấp tất cả ném nạng đi, ngồi xuống ghế salon vừa mở đồ ăn vừa tức giận nói: “Cháu không có mất trí nhớ, cháu xuyên không, nhất định là cháu đã xuyên không!”

Cậu ăn một miếng cơm, sau đó bỗng nhiên ngẩng đầu hỏi: “Chú này, bố cháu đâu?”

“Tổng đồng (2) mấy hôm nay đang đi công tác ở Châu Phi, chắc cuối tuần mới về.” Đào Nguyên đáp.

“Phù...” Tống Phi Lan thở ra, sau đó bĩu môi hỏi tiếp: “Vậy mẹ cháu thì sao? Không phải Tống phu nhân, là mẹ ruột cháu ấy, cháu nằm viện lâu như vậy mẹ cháu không đến thăm cháu à?”

“...” Đào Nguyên thẳng tắp đứng đó, nhìn thấy ánh mắt đơn thuần sáng lấp lánh kia, anh mấp máy môi, sau đó im lặng.

Tống Phi Lan không hỏi nữa, cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Minh hôn mê một tháng mà người nhà không tới thăm, Tống Phi Lan vô cùng ủy khuất, nhưng cậu đã trải qua mười mấy năm như vậy, cố nén khổ sở trong lòng, dần dà cũng thành thói quen.

Đào Nguyên nhìn bộ dáng của cậu, mở miệng ra lại không biết nói gì, lát sau, anh rút mấy tờ giấy, Tống Phi Lan nhận lấy, xì mũi.

Kỳ thật vẻ ngoài hiện tại của Tống Phi Lan không hề già chút nào, tóc màu nâu mềm mại rủ xuống trán, da dễ bóng loáng, bởi vì ngũ quan rất thanh tú nên so với người cùng tuổi thì trông nhỏ hơn nhiều, nói là sinh viên cũng có người tin.

Đào Nguyên nhìn người nọ đã cởi bỏ lớp ngoài lòe loẹt ra, chỉ mặc một bộ quần áo bệnh nhân giản dị ngồi đằng kia ăn cơm hộp, dưới đáy lòng không hiểu sao có chút thương xót.

“Chú...” Tống Phi Lan lại gọi.

Cậu vừa gọi, tim của Đào Nguyên lại đập hụt một nhịp, trong đầu còn liên tưởng đến Tống tổng nửa năm qua không lúc nào là không “đắp mền da”. (= ôm trai gái suốt ngày)

“... Tống tổng, anh đừng gọi tôi là chú nữa.”

“Thế phải gọi là gì? Gọi anh hả? Anh Đào?” Tống Phi Lan vừa nhét cơm vào miệng vừa nói, trong âm thanh mang theo giọng mũi: “Thế cũng được, anh đừng gọi em là Tống tổng nữa, nghe như đang gọi bố em ấy, gọi Phi Lan được rồi.”

Đào Nguyên im lặng, thật ra anh còn nhỏ hơn Tống Phi Lan một tuổi có được không.

Tống Phi Lan bỗng nhiên có chút chống đỡ không nổi nữa, bỏ thìa xuống, hàng mi dày như cánh quạt chớp chớp, môi cũng run rẩy, hai mắt rớt cục vẩn nhện không được mà đỏ ửng: “Sao tôi đột nhiên biến thành ông chú 28 tuổi thế này...”

Tâm tình bi thương của thiếu nam dạt dào kéo tới, Tống Phi Lan cố nén không rơi nước mắt.

Đào Nguyên hàng năm luôn sinh hoạt độc thân, đã quen tay trái trợ giúp tay phải, kỹ năng an ủi không quá thành thạo, anh nghĩ nghĩ, cầm mấy tờ khăn giấy bước qua, nghẹn một lúc lâu mới phun ra được một câu: “Kỳ thật cũng có chỗ tốt mà... Ít nhất anh không cần lo chuyện đánh nhau nữa...”

Tống Phi Lan ngẩng đầu nhìn anh một cái, không đáp, cậu xoa xoa mắt, chờ cơn tủi hờn đi qua lại cầm hộp cơm lên ăn.

“Anh Đào là cấp dưới của bố em à?”

Đào Nguyên vừa nhìn cậu ăn vừa lắc đầu nói: “Không phải, tôi là trợ lý của anh, vừa nhậm chức được nửa năm.”

Tống Phi Lan gật gật đầu, không biết là đã chấp nhận sự thật hay chỉ là sự bình yên ngắn ngủi trước cơn bão, lại hỏi: “Em là sếp của anh hả?”

“Ừ, anh là tổng giám đốc của công ty hữu hạn truyền thông Hoàn Vũ.”

“Chủ tịch công ty là bố em đúng không?” Trên mặt Tống Phi Lan lộ ra một nụ cười tự giễu.

Đào Nguyên không đáp, thứ nhất là anh không biết nên trả lời thế nào, thứ hai là do anh cảm thấy, Tống Phi Lan năm 17 tuổi cùng Tống Phi Lan mà anh biết hình như không giống nhau.

Tống tổng cơm nước xong xuôi, lau miệng rồi lại nằm ổ trên giường bệnh.

Đào Nguyên thấy cậu có vẻ không vui, đáng tiếc trợ lý Đào là một cái hũ nút đã quen tự mình giải quyết vấn đề, không hiểu được tâm tư của thiếu niên. Dù sao hình tượng hoa hoa công tử được Tống tổng đắp nặn vô cùng thành công, không thể nào xoay chuyển chỉ trong một đêm được, trợ lý Đào cũng không muốn hỏi nhiều.

Tống Phi Lan nằm trên giường trong chốc lát, cậu không ngủ, tâm tình sầu bi đã dấy theo cơn buồn ngủ chạy mất từ đời nào. Cậu nhìn Đào Nguyên đang ngồi bên giường, rảnh rỗi bắt đầu sinh nông nổi, đầu tiên là đuổi chân ra quơ quơ, Đào Nguyên không để ý đến cậu, cậu lại mềm mại cất giọng hỏi: “Anh Đào, anh đang làm việc sao?”

“Ừ.” Đào Nguyên gật gật đầu, liếc mắt nhìn đối phương qua gọng kính vàng đặt trên sống mũi cao thẳng.

Tống Phi Lan được chú ý, lập tức bắt lấy cơ hội: “Anh bị cận hả?”

Đào Nguyên lắc đầu: “Không.”

“Vậy anh đeo kính làm chi? Tháo xuống cho em xem đi.” Tống Phi Lan ghé vào mép giường, một tay chống cằm, một tay vươn ra như muốn tự mình động thủ.

Trợ lý Đào nhìn Tống Phi Lan đang mắc chứng tăng động thời kì cuối, không thể hiểu được cậu vì sao năm 17 tuổi như thế mà lớn lên lại khác hẳn. Đào Nguyên luôn bác ái với trẻ em bị thiếu năng trí tuệ, anh đưa tay tháo mắt kính ra.

Tống Phi Lan nhìn anh bỏ kính xuống, không biết là thật hay là xảo, miệng há hốc thành hình chữ O, hết như thiếu nữ hoài xuân ôm mặt la lớn: “Anh Đào đẹp trai quá đi mất!”

Đào Nguyên không để ý đến cậu, một lần nữa đeo kính lên, tầm mắt lại chuyển về đồng giấy tờ.

Tống Phi Lan chán muốn chết, cậu khẽ thở dài, xoay người sang chỗ khác. Đào Nguyên nghe thấy tiếng nệm giường kêu, anh ngẩng lên nhìn cậu, nghĩ một lát rồi nói: “Muốn xem TV không? Hay muốn chơi game?”

Đào Nguyên rút máy tính bảng trong túi công văn ra đưa cho Tống Phi Lan.

Tống Phi Lan nhận lấy, thốt lên: “Đồ điện tử hiện giờ cao cấp đến mức này rồi sao?!”

Năm cậu 17 tuổi, trên đường toàn là Nokia đập đá màn hình xanh (3), vừa ra ngoại ô một tí đã mất sóng, thế mà bây giờ đã được chạm vào máy tính bảng rồi đấy!

Tống tổng không theo kịp thời đại hết như bị chích tiết gà, cười toe toét nói: “Xem ra xuyên không cũng có cái lợi của nó.”

Đào Nguyên nhìn cậu như thế, khóe miệng không khỏi cong lên, anh ngồi sát lại một chút, dạy cậu cách tải game từ kho ứng dụng rồi chơi thế nào. Thanh thiếu niên vốn giỏi mò mẫm thứ đồ công nghệ, Tống Phi Lan nhanh chóng tập trung vào trò chơi, căn bản không rảnh quấy rầy Đào Nguyên nữa.

(1) Hồi hải mã: Hồi hải mã hay hồi cá ngựa (hippocampus) là một phần của não trước, là một cấu trúc nằm bên trong thùy thái dương. Nó tạo thành một phần của hệ thống Limbic và có liên quan đến hoạt động lưu giữ thông tin và hình thành ký ức trong trí nhớ dài hạn và khả năng định hướng trong không gian. (Wikipedia)

(2) Tống đồng: Đồng trong đồng sự trưởng, nôm na là chủ tịch hội đồng quản trị.

(3) Nokia đập đá màn hình xanh:

2. Chương 2

Hai người một nằm trên giường bệnh một ngồi trên ghế, cứ như thế cả một buổi chiều. Thẳng đến khi cảnh sắc ngoài cửa sổ đã tối xuống, Đào Nguyên mới xoa xoa gáy, lại duỗi vai một chút, vừa quay đầu liền phát hiện Tống Phi Lan còn đang dán mắt vào màn hình, ngón tay chọt tới chọt lui, có vẻ vô cùng mê đắm.

Đào Nguyên đưa tay nhìn thoáng qua đồng hồ, đã 7 giờ tối. Anh để giấy tờ xuống, cất hết đồ vào túi xách rồi mới mở miệng: “Tổng tổng, tối rồi, có muốn đi ăn không?”

Tống Phi Lan lắc lắc đầu, mái tóc mềm mại theo động tác của cậu lay động, không thèm ngẩng lên nói: “Gọi họ mang đến đi, em ăn cái gì cũng được.”

Đào Nguyên nhìn cậu, do dự hai giây, rốt cục vẫn lên tiếng nhắc nhở: “Anh đã nằm trên giường hơn một tháng rồi, nên đi xuống vận động một chút.”

Đào Nguyên có chút hối hận đã đưa máy tính bảng cho Tống Phi Lan, anh đã đánh giá thấp mức độ chân thực của việc Tống tổng mất trí nhớ cùng lực hấp dẫn của game với thanh thiếu niên.

Tống Phi Lan đánh xong một hiệp, cậu ngẩng đầu, tựa vào sau gối nghỉ ngơi, cười nói: “Cái này chơi vui ghê.”

“Chúng ta đi ăn cơm đi?” Đào Nguyên lại lặp lại lần nữa.

Tống Phi Lan lúc này mới nghe rõ, “à” một tiếng nhảy xuống giường, vừa hỏi đi đâu ăn vừa lục lọi tìm quần áo của mình. Đào Nguyên cầm một chiếc áo khoác đưa cho cậu, đáp: “Xuống căn tin bệnh viện ngay dưới lầu nhé?”

Tống tổng chỉ có phương diện tình cảm là tương đối hỗn loạn, không soi mói chuyện sinh hoạt ẩm thực hàng ngày, rất dễ nuôi.

Cậu mặc áo lông màu đen, đôi giày, tùy tiện chống nạng đi theo Đào Nguyên ra ngoài.

Từ nhỏ Tống Phi Lan đã quen trà trộn cùng đám cấp dưới của Tống Đông Lai, cha không thương mẹ không yêu, danh không chính ngôn không thuận miễn cưỡng được xem là đại thiếu gia Tống gia, nhưng Tống Phi Lan rất hiểu bản thân mình, cậu không có tham vọng, chỉ muốn ăn uống no đủ sống bình an cả đời còn lại. Nhóm cấp dưới thấy Tống Phi Lan tính tình mềm mại lại còn hay làm nũng nên rất thích cậu.

Đào Nguyên dẫn cậu vào căn tin bệnh viện, bây giờ đang là giờ cơm nên cả hai vừa bước vào đã nghe tiếng người ồn ào bên trong. Tống Phi Lan cười nói: “Thật náo nhiệt.”

Đào Nguyên tìm một cái bàn sạch sẽ để cậu ngồi xuống, còn mình đi xếp hàng mua cơm. Tống Phi Lan mặc áo lông quá cỡ nhu thuận gật gật đầu, đôi mắt vô định đánh giá đám người.

Khi Đào Nguyên bưng khay ăn trở về, Tống Phi Lan đang nhìn chăm chăm một con chó poodle trước cửa nhà ăn. Cái đầu lông xù xoắn tít màu cà phê liên tục cọ vào chân của nữ chủ nhân, Đào Nguyên theo tầm mắt của cậu nhìn qua, không hiểu sao thấy con poodle kia hơi giống giống Tống tổng.

Tống Phi Lan thấy anh quay lại liền thôi không nhìn nữa, trên mặt lộ ra một nụ cười chẳng biết là ngượng ngùng hay khó xử.

Đào Nguyên không phải là người nhiều chuyện, Tống Phi Lan chỉ là cấp trên của anh, sinh hoạt cá nhân có hỗn loạn thế nào đi nữa cũng không liên quan đến anh, anh cũng không biểu hiện gì, nửa năm trời chỉ làm một cục gỗ mắt nhìn mũi mũi nhìn chân.

Đào Nguyên đưa đĩa muối đã lau xong cho Tống Phi Lan, hỏi: “Còn muốn ăn món gì không?”

Tống Phi Lan nhìn vào khay kim loại đặt trên bàn ăn, lắc lắc đầu: “Thế này là được rồi.”

Hai người một mặc tây trang, một bọc áo lông ngồi trong đại sảnh của nhà ăn dùng bữa tối. Tống Phi Lan ăn một chút cháo, do dự trong chốc lát liền hỏi: “Anh Đào, anh có nói với ba em chuyện em mất trí nhớ không?”

“Không, tôi chỉ nói là anh đã tỉnh lại.” Đào Nguyên nghe cậu hỏi vậy, cũng nghĩ mình không chu toàn bên nhanh chóng lấy điện thoại di động ra, nói thêm: “Để tôi gọi cho ông ấy.”

Tổng Phi Lan không để ý cười cười: “Không cần đâu, ý em là nếu ông không biết thì anh cũng đừng nói, dù bây giờ anh có gọi thì chắc cũng là thư kí của ông ấy nghe máy thôi.” Hình như cậu thích ứng rất nhanh với cuộc sống hiện tại, còn trấn an Đào Nguyên: “Bố em cũng không phải bác sĩ, có biết hay không thì cũng vậy, cùng lắm là trả thêm cho bác sĩ một khoản, nếu không có tác dụng sẽ bắt em về Tổng gia, em không muốn về.”

Đào Nguyên vốn làm việc ở tổng công ty của Tổng thị, Tổng lão gia tử thấy anh còn trẻ mà giỏi giang tháo vát liền đưa anh sang làm trợ lý của Tổng Phi Lan, hy vọng cái đồng bần nhào không trát nổi tường kia có thể gần đèn thì sáng, hấp thụ chút tài giỏi của người ta. Tuy nói là từ tổng công ty ra, Đào Nguyên cũng không phải kiểu người “thân tại Tào Doanh tâm tại Hán” (1), nếu bây giờ Tiểu Tổng tổng là sếp của anh, anh đương nhiên phải nghe lời cấp trên, Đào Nguyên gật đầu đáp: “Ừ.”

Tổng Phi Lan vui vẻ, vừa ăn cơm vừa tán gẫu với anh, lúc thì hỏi “Anh Đào năm nay bao nhiêu tuổi?” lúc thì hỏi “Anh Đào có bạn gái chưa?” Y chang như bị mấy bác gái hàng xóm nhập.

Trước khi Tổng tổng mất trí nhớ cũng không nhiệt tình như vậy, vô cùng phấn đấu làm một vũng bần nhào vô dụng, ngồi trong văn phòng chỉ làm đúng ba việc: ăn uống, đi vệ sinh và tán trai tán gái. Chỉ cần không phải chuyện đại sự như chết người hay tận thế, người nọ đều không quan tâm.

Trợ lý Đào tôn thờ chủ nghĩa vô thần không trả lời, hai mắt nhìn chăm chăm Tổng tổng, cẩn thận suy đoán khả năng cậu bị mấy bác gái nhập, cuối cùng vẫn đáp: “Tôi 27, còn độc thân.”

Tổng Phi Lan cười hehe, lại tò mò chuyện Đào Nguyên hồi học đại học. Đào Nguyên nhìn cái miệng nhỏ kia đóng mở liên tục, bộ người này ngậm miệng lại một tí thì sẽ tắt thở à.

Để tránh Tổng Phi Lan từ đại học chuyển đến trung học, Đào Nguyên chủ động thay đổi đề tài, hỏi: “Anh thích chó à?”

Tổng Phi Lan sững sốt, phỏng chừng là Đào Nguyên vừa thấy mình nhìn con poodle nên hỏi, cậu đáp: “Không phải, tại em thấy con chó kia lắc mõng trông buồn cười quá.”

Mất thấy sắc mặt trợ lý Đào sắp xanh mét, Tổng Phi Lan cũng cảm thấy lời này của mình không thích hợp nói trước mặt trưởng bối liền bổ sung một câu: “Thích chứ, nhưng di em dị ứng với lông chó nên nhà không cho nuôi.” Cậu vừa nói xong, lại ý thức được mình vừa xem Đào Nguyên là trưởng bối, nhưng hiện tại rõ ràng cậu đang ngang hàng với anh ta cơ mà...

Óc trái nho xoay chuyển vài vòng vẫn không hiểu lí do, sau đó không thêm suy nghĩ nữa.

Đào Nguyên cũng lười phản ứng, anh chỉ nghĩ rằng, cho dù trí nhớ đã thụt lùi mười một năm, bản sắc nam nhi của Tổng tổng vẫn không hề thay đổi.

Hai người ăn cơm xong, tản bộ một lát rồi quay lại phòng bệnh, Đào Nguyên sắp xếp đồ chuẩn bị đi. Bên cạnh Tổng Phi Lan chỉ còn Đào Nguyên, cậu thấy anh sắp về thì rất là lưu luyến, bấu lấy khung cửa hỏi: “Anh Đào về hả?”

Đào Nguyên gật đầu, Tổng Phi Lan lại hỏi: “Vậy mai anh có đến không?”

“Trong khoảng thời gian này tôi sẽ ở lại đây, chờ cậu xuất viện.” Đào Nguyên nhìn bộ dáng đáng thương của cậu, nghĩ nghĩ, để máy tính bảng lại, nói: “Nếu ngủ không được thì cầm chơi, sáng mai tôi lại đến.”

Tổng Phi Lan hân hoan nhảy nhót nhận lấy, còn tặng cho Đào Nguyên một cái hôn gió, rốt cuộc không còn nỗi buồn chia ly nữa.

Đào Nguyên nhìn cậu vui đến mức tóc cũng xù lên, đến khi anh bấm nút thang máy, bên khóe miệng vẫn còn vương lại nét cười.

Tổng Phi Lan ôm máy tính bảng của Đào Nguyên về phòng, chơi Âm Dương Sư (2) hơn ba tiếng, mất thấy nhân vật chuẩn bị lên level 30, mới vừa triệu hồi được Thức Thần, hình như là tư chất SR, còn chưa kịp thấy rõ, bỗng nhiên “cạch” một tiếng, màn hình máy tính đột nhiên đen thui...

“ ... ”

Đêm hôm khuya khoắt bốn bề vắng lặng, nỗi đau đớn trong lòng Tống Phi Lan không có chỗ phát tiết, chỉ có thể quì gối trên giường ôm máy tính bằng khóc thảm thiết, cậu ấn đến mức ngón tay sắp trật khớp, màn hình vẫn không có chút phản ứng nào.

Sáng hôm sau khi Đào Nguyên đến bệnh viện, Tống Phi Lan còn đang ngủ đến không biết đất trời, chân phủ ngang eo, ôm chặt máy tính bằng trong ngực.

Đào Nguyên nhìn bộ dáng của cậu, khoe miệng không kìm được cong lên, anh vươn tay rút máy tính ra, muốn để cậu ngủ tiếp một lát, không ngờ vừa chạm vào đã làm người tỉnh giấc.

Tống Phi Lan nửa tỉnh nửa mê sợ tới mức giật bắn mình, gật gù ngồi dậy, hai mắt nhắm tịt, trong ngực vẫn ôm chặt máy tính bằng, cậu mơ mơ màng màng hỏi: “Mấy giờ rồi?”

Trong thoáng chốc, Đào Nguyên còn tưởng cậu đã khôi phục trí nhớ, anh nhìn thoáng qua đồng hồ đeo tay, đáp: “7 giờ rưỡi sáng.”

Tống Phi Lan nghe thấy thanh âm của anh bỗng nhiên bừng tỉnh, trên mặt còn dính ghèn, mắt nhắm mắt mở nhào tới ôm chặt cánh tay Đào Nguyên, não còn chưa tỉnh người đã diễn sâu, khóc lóc nói: “Xin lỗi anh Đào! Em làm hư máy tính của anh mất rồi!”

Đào Nguyên nhìn cậu như vậy, thần tình một lời khó nói hết, bảo: “...Anh đi rửa mặt đi đã, để tôi xem.”

Tống Phi Lan nghe lời, lê dép lê bước vào wc, Đào Nguyên bấm vài cái trên máy tính, nói: “Không phải hư, máy có cài chế độ trẻ em nên tới giờ tự động khóa.”

Miệng Tống Phi Lan còn ngậm bàn chải đánh răng, nghe thấy lời này thì quay đầu lại hỏi: “Anh Đào có con rồi hả?”

“Chưa có.” Tôi cố tình cài riêng cho cậu đó.

Đào Nguyên không nói ra nữa về sau, Tống Phi Lan sờ cằm, trong đầu xoay chuyển vài vòng, đột nhiên khựng lại, khóc không ra nước mắt: “Anh cài cho em chứ gì?”

Đào Nguyên cười không đáp, Tống Phi Lan phun bọt trong miệng ra, bĩu môi: “Thế sao anh không nói sớm, em cứ tưởng em làm hư máy anh nên mất ngủ nguyên đêm.”

“Lại đây ăn cơm.” Đào Nguyên lúc này nghe thấy giọng cậu chỉ muốn phá lên cười.

Tống Phi Lan rửa ráy sạch sẽ, ngồi vào bên bàn trà, nhìn Đào Nguyên khoanh tay không cầm đũa, hỏi: “Anh không ăn à?”

“Tôi ăn ở nhà rồi.” Đào Nguyên nói.

Tống Phi Lan gật gật đầu, lại hỏi: “Bao giờ thì em được xuất viện?”

“Chắc khoảng hai ngày nữa, bởi vì anh bị mất trí nhớ nên bác sĩ nói phải theo dõi thêm.” Đào Nguyên cơ bản là dời địa điểm làm việc từ công ty về phòng bệnh của Tống Phi Lan, miệng nói chuyện với cậu nhưng mắt vẫn không rời văn kiện.

Tống Phi Lan cũng không nhàn rỗi, vừa ăn bánh bao vừa hỏi: “Bây giờ anh có bạn không?”

Đào Nguyên ngẩng đầu, anh đẩy đẩy mắt kính, nói: “Anh có chuyện gì à?”

“Trước khi mất trí nhớ...em là người thế nào? Có lợi hại không?” Tống Phi Lan rốt cuộc vẫn còn tâm tính trẻ con, tò mò nói.

Có lợi hại không ấy à?

Đọc sách viết chữ, xử lý công vụ thì rất bình thường, còn cái phương diện được xưng tụng lợi hại... Tống Phi Lan đã kinh qua không biết bao nhiêu dạng cao thấp béo gầy, “phòng trung thuật” (3) chắc đã luyện đến mức nhuần nhuyễn rồi.

Đào Nguyên nghĩ nghĩ, trầm ngâm trong chốc lát rồi trả lời: “...Giống như bây giờ vậy.”

“Nói vậy khác gì chưa nói.” Tổng Phi Lan bưng bát ngồi xuống cạnh anh, thật cẩn thận hỏi: “Em kết hôn chưa? Hay là em có bạn gái? Có phải cô ấy tên là Hình Lỵ không?”

“...” Đào Nguyên cũng không áp chế ý cười bên môi, quay đầu nhìn cậu đáp: “Anh chưa kết hôn.”

Cho dù có kết hôn thật mà chồng nằm viện cả tháng cũng không thấy bóng dáng vợ đâu, vậy cách li hôn không còn bao xa nữa.

“Thế người yêu của em thì sao ạ? Bạn gái ấy...” Tổng Phi Lan hé mắt nhìn anh, hình như còn có chút ngượng ngùng.

Không những anh có cả đồng bạn gái mà còn có bạn trai nữa kìa, cơ mà không có ai tên Hình Lỵ cả. Đào Nguyên cuối cùng vẫn lắc đầu: “Không có.”

Tổng Phi Lan có chút thất vọng nho nhỏ, cậu bưng bát cơm ngồi về vị trí cũ của mình, khe khẽ thở dài, nhỏ giọng nói thầm: “Em hiện tại đã 28 rồi, cũng không biết cô ấy đã kết hôn chưa...”

Đào Nguyên buông giấy tờ xuống, anh đoán Hình Lỵ là cô bé mà Tổng Phi Lan thích năm 17 tuổi, chỉ là không ngờ Tổng tổng luôn ong bướm như thế, thời niên thiếu cũng có nguyện vọng “Đời này kiếp này chỉ có nhau”.

(1) Thân tại Tào Doanh tâm tại Hán: trích từ “Tam quốc diễn nghĩa” để mô tả nhân vật Quan Công, một người vô cùng trung nghĩa, tuy tình thế bắt buộc ông phải ở doanh trại của Tào nhưng chưa bao giờ có ý nghĩ phản bội.

(2) Âm Dương Sư: game mobile về thẻ bài, Thức Thần là pet trong game, tư chất của Thức Thần gồm R, SR và SSR, trong đó nếu chơi chạy không nạp tiền thì tỉ lệ triệu hoán được SSR là cực nhỏ.

(3) Phòng trung thuật: Sách dạy xx của Trung Quốc, tập hợp các lý luận và kiến thức về chuyện *beep*, hao hao K*ma Sutra.

3. Chương 3

Tổng Phi Lan cơm nước xong xuôi buông bát đĩa xuống, không đợi Đào Nguyên đỡ mà tự đứng dậy, khập khiễng bước đi, chủ động đem chén vào wc rửa.

Đào Nguyên trước đây cũng chẳng bao giờ hầu hạ Tổng Phi Lan, mặc kệ tật xấu của cậu. Bởi vậy, Tổng tổng hỏi chưa mất trí nhớ vẫn luôn cảm thấy Tổng Đông Lai đã điều một vị tổ tông sang chỗ mình. Mỗi ngày nhìn thấy khuôn mặt vô cảm kia của Đào Nguyên, Tổng tổng 28 tuổi cảm giác người này còn uy nghiêm hơn cả bố mình, có muốn ong bướm gái trai cũng không dám ngang nhiên trước mặt anh mà chỉ lặng lẽ nhắn tin gọi điện.

Nhưng Đào Nguyên là trợ lý bên cạnh cậu, đương nhiên nắm giữ hành tung của Tổng tổng 200%, Tổng Phi Lan luôn cho là mình che giấu rất kín kẽ, trợ lý Đào cũng đã ghi tạc vào đầu.

Hôm nay ở khách sạn lật bài tử của Chân tiếp dư (1), ngày mai trong nhà nghỉ lật bài tử của Lý quý nhân, từng chuyện từng chuyện so với Tổng Phi Lan còn nhớ rõ hơn, chẳng qua ngoài miệng anh không nói, hai người cứ “bình an vô sự” chung sống qua nửa năm.

Lúc này Tổng Phi Lan lại không biết nhiều như vậy, cậu ngoan ngoãn rửa sạch bát, sau đó lên giường nằm, tận hưởng chuỗi ngày không cần há mỏ chờ tan học hay làm bài tập hè, bài tập Tết.

Trải qua một đêm nghỉ ngơi hồi phục, máy tính bảng của Đào Nguyên đã hồi sinh, Tổng Phi Lan ngồi xếp bằng trên giường xem thành quả đêm qua, cậu vậy mà triệu hồi được Thức Thần SSR!

Tổng Phi Lan lúc này mới có thể phóng thích Hồng hoang chi lực (2) ghen một đêm qua, đám ngực dậm chân hưng phấn hú lên.

Đào Nguyên ngẩng đầu nhìn cậu một cái, tự dưng rất muốn quay phim lại, chờ Tổng tổng khôi phục trí nhớ thì đưa cho cả công ty xem.

Tống Phi Lan nhảy nhót xong còn chưa đủ, bưng máy tính khắp khiêng nhảy xuống giường, chạy đến bên cạnh Đào Nguyên nói: “Anh Đào nhìn nè! Nhanh lên! Em triệu hồi được Thức Thần cấp SSR!”

Thấy Đào Nguyên vẻ mặt không cho là đúng, cậu lại nhanh chóng bổ sung: “Hiếm lắm đó, thật sự rất là hiếm đó!”

Đào Nguyên nhìn cậu gấp đến giậm chân, khoe miệng vô thức cong lên, gật gật đầu, nói: “Trời lạnh lắm, đừng đi chân không.”

Tống Phi Lan nghe xong, y như cá chép nhảy lên giường, hai chân nhỏ thò ra mép giường chà chà vài cái cho sạch bụi.

50 phút sau, màn hình lại “cạch” một tiếng, đen thui... Lần này cậu đã có kinh nghiệm, phỏng chừng là Đào Nguyên lại bật chế độ trẻ em, cậu buông máy tính xuống, xoay đầu nhìn trợ lý Đào làm nũng: “Anh Đào, máy lại khóa rồi.”

Đào Nguyên nâng mắt, đáp: “Đứng lên hoạt động chút đi, chơi gần một giờ rồi.”

Tống Phi Lan ai thán một tiếng, lê dép từ trên giường đứng lên, chống nạng đi đến bên cạnh anh, hỏi: “Anh Đào xem giấy tờ gì thế?”

Đào Nguyên coi như đã hiểu tính tình Tống Phi Lan lúc này, nếu muốn cậu cầm miệng thì nhất định phải tìm chuyện cho cậu làm, nếu không một khi đầu óc thành thoi là lập tức bật máy nói, nếu không sẽ nghẹn chết.

Trợ lý Đào thâm nghĩ không biết từ năm 17 tuổi đến năm 28 tuổi, Tống Phi Lan rốt cuộc đã trải qua những chuyện gì, anh cắt ngang cái miệng đang tía lia kia, sau đó trả lời: “Hồ sơ của công ty, chúng ta sắp quay một bộ phim truyền hình, đang trong giai đoạn chuẩn bị.”

Tống Phi Lan hệt như động vật không xương bám lên tay vịn sofa nhìn một lát, do không thấy rõ nên mặt càng ngày càng dí sát vào, Đào Nguyên nhìn không được lui về phía sau một chút, nói: “Chắc máy tính mở rồi đấy, tôi cài thời gian có 15 phút thôi.”

Tống Phi Lan chơi game nửa ngày, tạm dừng một lúc lại mất hứng, lết qua bàn trà đi đến đầu kia sofa nằm xuống, vài lọn tóc mái còn phủ lên đùi Đào Nguyên.

Trong lòng thiếu niên lúc này chỉ có cô gái trong mộng của năm 17 tuổi, không chú ý chuyện nam nam thụ thụ bất thân, hưởng hồ hôn nhân đồng tính đã được nhà nước công nhận năm cậu 20 tuổi.

“Thiếu niên” tự nhận là ngây thơ Tống Phi Lan một chút cũng không chú ý tới tính hướng của lão trợ lý năm nay đã 27 xuân xanh.

Đào Nguyên kìm không được cúi đầu nhìn cậu một cái, vừa lúc bắt gặp ánh mắt của Tống Phi Lan, còn thu hoạch được một nụ cười sáng lạn. Mấy sợi tóc vướng vào quần anh, cho dù cách một lớp vải dệt vẫn có cảm giác ngứa ngáy.

Đào Nguyên vô thức bắt chéo chân, tách xa ra khỏi đầu Tống Phi Lan, hỏi: “Không chơi game nữa à?”

“Chơi nhiều cũng chán, tính em có hứng với cái gì cũng chỉ được một lúc thôi.” Tống Phi Lan đáp.

Hiểu bản thân phết nhĩ, Đào Nguyên nghĩ đoạn, đưa một bộ hồ sơ đã duyệt xong cho cậu, nói: “Xuất viện xong còn phải đi làm, vậy giờ anh tranh thủ làm quen đi.”

“...” Tống Phi Lan mới vừa cầm lên đã đánh ngáp một cái thật to, nhìn biểu tình Đào Nguyên không giống như nói giỡn, sau chiếc kính vàng lộ ra ánh mắt nghiêm túc chăm chỉ. Tống tổng đành phải ngồi ngay ngắn, kẹp cái chân lành xuống dưới mông, đặt giấy tờ lên cái chân còn đang bó bột, vừa nhìn đã biết đây chắc chắn không phải là bộ dạng nghiêm túc làm việc.

Đào Nguyên liếc mắt nhìn cậu, khoe môi khê cong, thể này là yên tâm rồi.

Tống tổng nhìn văn kiện được chừng 15 phút đã nằm ườn ra, ngáp năm sáu cái liền, cậu ngửa cổ ra sau dựa vào ghế sofa, một bộ “Em xin đầu hàng”.

Đào Nguyên chú ý tới động tĩnh bên cạnh, anh im lặng, làm bộ như không phát hiện, tiếp tục làm việc của mình. Tống Phi Lan lười chảy nước, phát ngốc dựa vào sofa trong chốc lát, sau đó lại nghiêng đầu nhìn Đào Nguyên, định canh lúc anh vừa lơ là một chút là sẽ bu vào giúp anh “thả lỏng” ngay. Nhưng mà trợ lý Đào không biết là trời sinh cường công tác hay sao, ngồi im ở đó không nhúc nhích, hai mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm văn kiện trong tay, cách mấy phút lại lật sang tờ khác, hiển nhiên là hết sức chăm chú không bị xung quanh quấy rầy.

Tống Phi Lan nhăn mũi khe khẽ thở dài, chốc thì ngoáy ngoáy tai chốc thì xoa xoa mắt, tóm lại là không có rảnh rỗi, văn kiện cũng chưa lật được tờ nào.

Thật vất vả chờ đến khi trợ lý Đào nhắc chân thay đổi tư thế ngồi đã là nửa tiếng sau. Tống Phi Lan ném hồ sơ trong tay, trực tiếp bỏ nhào vào bên người Đào Nguyên: “Anh Đào à anh không mệt hả? Anh nói chuyện với em một lát đi!”

Đào Nguyên chịu không nổi, vừa nghĩ đến cái miệng lưỡi nhai không dứt kia trợ lý Đào liền nhức đầu, cuối cùng đành nói: “Tôi không mệt, cậu qua kia chơi mấy tính đi.”

Thiếu niên 17 tuổi sắp ra trường đang trong thời kì sung mãn, Tống Phi Lan tỉnh lại vẫn phải ở lì trong phòng bệnh, bên người chỉ có một cái hũ nút Đào Nguyên, không có ai tán gẫu với cậu, game chơi mãi cũng thấy chán. Cậu sắp qua ngồi cạnh Đào Nguyên, thần tình ai oán nói: “Anh Đào, em chán sắp chết rồi.”

Vậy làm sao bây giờ? Tôi gọi điện thoại triệu Chân tiếp dư với Lý quý nhân đến cho anh nhé?

Trong đầu Đào Nguyên bỗng nhiên hiện lên một ý nghĩ như thế, sau đó lại nhanh chóng phủ quyết, đây là bệnh viện, không thể *beep* được.

Hai người ở trong bệnh viện hai ngày, không riêng Tống Phi Lan chịu không nổi, Đào Nguyên cũng chịu không nổi.

Tống tổng 17 tuổi y hệt một con chim sáo, rảnh rỗi thì đòi trợ lý Đào tập nói cho mình. Nếu Trợ lý Đào không có ở đó, Tống Phi Lan liền thân tàn mà chí không tàn chống nạng ra chỗ y tá, tìm mấy em gái xinh đẹp giải sầu. Cậu lớn lên đẹp trai, miệng ngọt, lại ở phòng VIP, thêm vài ngày nữa có khi gom được một mớ gái nhà lành không chừng.

Khi cậu làm thủ tục xuất viện xong, mấy tiểu y tá còn rất lưu luyến, thiếu chút nữa vẫy tay bảo Tống tổng nhớ ghé chơi thường xuyên. Trợ lý Đào bởi vậy càng thêm hiểu biết về trình của gái của Tống tổng.

Lúc Tống Phi Lan xuất viện cũng không có ai tới đón, nghe nói Tống Đông Lai còn đang ngồi trên máy bay từ Châu Phi về, chị em trong nhà là con của mẹ kế nên không thân với cậu, có khi gọi bọn họ đi dự đám tang của cậu họ còn ngại mất thời gian.

Đào Nguyên lái xe đưa Tống Phi Lan về nhà riêng, dọc theo đường đi, Tống tổng cúi đầu vắn về mấy lọn tóc rũ xuống, cậu có vẻ không vui lắm, lần đầu tiên an an tĩnh tĩnh ngậm miệng, điều này làm cho trợ lý Đào có chút kinh ngạc.

“Đêm qua, thư ký của Tống tổng gọi điện thoại nói chiều nay khoảng 4 giờ ông ấy sẽ về, đến lúc đó tôi tới đón cậu.”

Tống Phi Lan bứt muốn trụi lông trên vạt áo, ngẩng đầu đáng thương nói: “Anh có thể nói với ông em bị trọng thương chưa lành, còn phải nằm giường tĩnh dưỡng bảy bảy bốn chín ngày mới có thể đi lại không?”

“...” Môi Đào Nguyên không kìm được nhoen cười, nói: “Vậy để tôi đưa cậu quay lại bệnh viện.”

Tống Phi Lan bấu môi quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, trải qua mười một năm, toàn bộ thành phố đã thay đổi đến nghiêng trời lệch đất, cậu chỉ vào một khu trung tâm mua sắm cao tầng nói: “Cái này là mới xây à?! Em nhớ rõ hồi xưa có một cái quảng trường ở đây!”

Xe vừa vặn gặp đèn đỏ, không đợi Đào Nhiên trả lời, Tống Phi Lan không biết lại nhìn thấy phong cảnh gì, hưng phấn hô lên: “Trời đất! Tư tưởng của bà con hiện giờ đã thoáng đến mức này rồi sao? Hôn nhau giữa đường kia!”

Đào Nguyên theo cậu nhìn ra ngoài, chợt trông thấy một cặp đôi đồng tính tình nồng ý thắm, phỏng chừng khi này hai người đang hôn nhau thì bị Tống Phi Lan bắt gặp, anh bắm đầu ngón tay tính toán, đáp: “Năm anh 20 tuổi thì nhà nước đã hợp pháp hóa hôn nhân đồng giới rồi.”

“Thiệt hay giả vậy? Trời đất...” Tống Phi Lan lại cảm thán một lần.

Tống tổng trước khi mất trí nhớ đại sát tứ phương nam nữ đều ăn, sau khi mất trí nhớ lại trở thành mầm non thuần khiết của tổ quốc, chắc không thể nào hiểu được chuyện cùng giới yêu nhau.

Đào Nguyên nghĩ đoạn, không nói gì. Nào ngờ Tống tổng lại vô cùng sung sướng nói tiếp: “Tốt quá! Hồi học trung học bạn em có người là đồng tính đó!”

Đào Nguyên không trả lời, Tống tổng dò xét liếc mắt nhìn thần sắc đối phương, hỏi: “Anh Đào, anh kỳ thị đồng tính hả?”

“Không phải...” Trợ lý Đào do dự vài giây, đèn xanh nhảy lên, đoàn xe phía trước cũng bắt đầu di chuyển, anh vừa đạp chân ga vừa nói: “Tôi cũng là đồng tính.”

Tống Phi Lan sững sốt một chút, lại nhìn anh chăm chăm, Đào Nguyên cho rằng cậu sợ, về sau sẽ biết điều một tí, nào ngờ trên mặt Tống tổng lại lộ ra một nụ cười rục rịch, vui vẻ nói: “Hèn chi lần trước em hỏi anh có bạn gái chưa anh lại không trả lời, thế anh có bạn trai chưa?”

“...” Trợ lý Đào thống thiết hy vọng Tống tổng nhanh chóng khôi phục trí nhớ.

Tống Phi Lan không biết đang hưng phấn cái gì, tiếp tục sấp qua: “Chắc chắn có! Anh cao to đẹp trai thế này cơ mà!”

Đào Nguyên nhất thời không biết nên làm về mặt gì.

Lòng hiếu kỳ của lớp trẻ rất là phong phú, Tống Phi Lan chờ nửa ngày, thấy Đào Nguyên vẫn im lặng, cậu nhìn anh, cho rằng mình đã chọc giận trợ lý Đào liền ngậm miệng thè lưỡi, vừa muốn giải thích liền nghe Đào Nguyên trả lời: “Chưa có.”

(1) Tiếp dư: Chức danh của phi tần thời xưa, giống như các chức danh Chiêu nghi, Quý nhân, Mỹ nhân, v.v

(2) Hồng hoang chi lực: Sức mạnh của yêu thần trong “Hoa Thiên Cốt”.

4. Chương 4

Xe dừng lại trước cổng chung cư mà Tống Phi Lan thuê nhà, Đào Nguyên vốn không muốn đi lên, anh suy nghĩ một lát, lại nhìn bộ dạng trẻ em bị thiếu năng trí tuệ của Tống Phi Lan, cuối cùng vẫn bước xuống xe.

Trong phòng được quét tước rất sạch sẽ, đương nhiên chẳng liên quan gì đến Tống tổng cả, mà là người giúp việc định kì đến làm.

Tống Phi Lan đứng ở cửa nhà mình, y như một tên trộm vật thò đầu vào ngó tới ngó lui.

Đào Nguyên đối với bộ dạng đáng khinh của cậu không còn gì để nói, anh dẫn đầu bước vào phòng: “Dưới lầu có quán ăn đấy, nếu cần thì cứ gọi họ đem lên.”

Trợ lý Đào nói xong một câu thì dừng lại, không biết đang tìm cái gì, đôi mắt cách trông kính quét một vòng xung quanh, cuối cùng chỉ vào cánh cửa tủ lạnh dán đầy tờ rơi quảng cáo, tiếp tục nói: “Số điện thoại quán ăn ở đây. Di động cũ của anh đã hỏng khi xảy ra tai nạn, điện thoại mới và sim đặt trên bàn trà, nếu có chuyện anh có thể gọi tôi.”

Tống Phi Lan thấy anh sắp rời đi, theo bản năng ôm chặt tay Đào Nguyên, thấp giọng gọi: “Anh Đào...”

Tống Phi Lan có một đôi mắt hoa đào tiêu chuẩn, bình thường đã rất đẹp rồi, lúc này ra vẻ đáng thương quả thực làm người ta rung động.

Đào Nguyên vừa quay đầu lại liền đối diện với đôi mắt như thế, không khỏi nhấp nhấp miệng, cổ họng anh dường như có chút khô khốc, một lúc lâu sau mới nói: "... Buổi chiều tôi còn đến."

Tổng Phi Lan cũng biết mình đang làm khó người ta, Đào Nguyên còn có công việc của mình, hơn nữa cũng không thân quen với cậu, sao có thể theo hầu cậu mãi được?

Cậu nghĩ vậy, lưu luyến thu tay nói: "Vậy anh đi nhé."

Đào Nguyên nhìn Tổng Phi Lan cúi đầu, có chút mềm lòng, cuối cùng đành bảo: "Buổi sáng tôi có việc quan trọng, không thể không đi, buổi trưa tôi mua cơm đến cho cậu."

Thiếu nam lập tức cao hứng, thần tình tựa cảnh xuân sáng lạn, thò đầu qua khung cửa cười hết như ngố, chào tạm biệt Đào Nguyên: "Trưa anh nhớ qua sớm nha!"

Thẳng đến khi Đào Nguyên ngồi vào ghế lái vẫn cảm thấy có gì đó sai sai. Trợ lý Đào bị Tổng Phi Lan một tiếng "anh" gọi đến cả người tê dại, cũng không ngờ Tổng Phi Lan 17 tuổi sẽ làm nũng như vậy, ánh mắt trong suốt đó thật làm tim người ta mềm nhũn.

Chờ Đào Nguyên đi rồi, Tổng Phi Lan mới đổi dép bước vào nhà, căn hộ này nội thất đơn giản gọn gàng, vị trí lại tốt nên đi đâu cũng tiện, nhưng lại không có hơi người.

Tổng Phi Lan đứng trong phòng khách cúi đầu thở dài, không ngờ mười một năm sau cậu vẫn cô độc một mình, thậm chí bị tai nạn nằm viện mà cũng chẳng có ai đến thăm hỏi...

Tổng Phi Lan ngay cả áo khoác cũng không cởi, trực tiếp nhào vào ghế salon, với lấy điện thoại mới đặt trên bàn trà xem thử. Thời đại này điện thoại thông minh rất phổ biến, chắc Đào Nguyên nghĩ cậu thích chơi game nên chọn mua một cái có dung lượng bộ nhớ rất lớn. Cạnh khay hoa quả thậm chí còn có một chiếc máy tính bảng.

Tổng Phi Lan mở hộp ra, máy mới tinh, không cài chế độ trẻ em, trong lòng cậu không hiểu sao có chút mất mát...

Rất muốn có một người có thể quan tâm mình, dù chỉ là một vị trợ lý thôi cũng được.

Tổng Phi Lan càng nghĩ càng tủi thân, cậu thả máy tính vào trong hộp, ôm gối xoay người, ngơ ngác nhìn căn nhà rộng lớn, trong lòng trống rỗng ...

Dù sao cũng không có gì làm, cậu nằm trên ghế salon một lúc, lát sau thế mà ngủ mất. Lúc Đào Nguyên gõ cửa cậu mới giật mình bừng tỉnh, ngủ đến mức áo lông xộc xệch, lộ ra một đoạn thắt lưng, da thịt lạnh ngắt. Một chân bị thương nên Tổng Phi Lan không đứng dậy ngay được, hai chân kéo lê đôi dép, chống nạng cà nhắc ra mở cửa.

Đào Nguyên cầm đồ ăn mua bên ngoài, thấy cậu vẫn mặc nguyên quần áo liền hỏi: "Sao còn chưa thay đồ?"

"A?" Tổng Phi Lan mê mang nhìn anh một cái, giọng nói có chút khàn khàn, không biết có phải bị cảm hay không: "Em ngủ quên."

Đào Nguyên nghe vậy, gật đầu nói: "Lần sau đừng ngủ trên ghế salon nữa, dễ bệnh lắm."

"Vâng." Cậu ngoan ngoãn đáp ứng một tiếng, lảo đảo theo sau móng Đào Nguyên tới phòng ăn, đi được mấy bước mới giật mình bừng tỉnh, vội nói: "Cảm ơn anh Đào."

Không hiểu sao, Đào Nguyên lại cảm thấy hai chữ "anh Đào" có chút...kích thích, anh lấy mấy hộp cơm ra, cùng Tổng Phi Lan bày biện lên bàn, nhìn mâm cơm trông cũng rất tươi tắn.

Tổng Phi Lan vừa ăn vừa ngẩng đầu hỏi anh: "Hội nghị sáng nay thuận lợi không ạ?"

"Thuận lợi, trước khi cậu bị tai nạn đã kí xong hợp đồng, vẫn đang trong giai đoạn chuẩn bị, sắp tới sẽ bấm máy." Đào Nguyên dừng một chút: "Bộ phim này dài sáu mươi tập, tên là 'Võ Hựu Truyền Kỳ'. Vốn lúc trước cậu chỉ định Chân Ly làm nữ chính, nhưng sau khi tổ chế tác thảo luận xong thì cảm thấy diễn xuất của cô ấy rất nông cạn, không thể đảm đương một vai diễn sâu sắc như thế nên đổi thành Dương Tiểu Thanh."

Anh vừa nói vừa quan sát Tống Phi Lan, Tống tổng lại không có phản ứng gì, giống như đã quên luôn mấy người đó là ai. Cậu chỉ gật đầu, gấp một miếng cà tím xào nói: “Nếu các anh thấy ổn thì cứ làm, dù sao hiện tại em không hiểu được mấy chuyện này.”

Đào Nguyên nhìn cậu, cảm thấy lúc này nếu muốn anh tổng kết ưu điểm của Tống Phi Lan thì “biết mình biết ta” cũng được tính là một cái.

Hai người ăn cơm trưa xong, thu dọn bát đĩa, Đào Nguyên đứng lên mang thức ăn dư ra cửa, định bỏ vào chỗ đổ rác dưới lầu. Tống Phi Lan tưởng anh muốn về, biểu tình y hệt phi tần bị biếm vào lãnh cung, thậm chí nói: “Anh, anh ở lại nghỉ trưa đi đã.” Giống như cún con chưa dứt sữa, quần người khủng khiếp.

Đào Nguyên vốn cũng không tính đi, dù sao chiều hôm nay anh không có việc, 3 giờ còn phải đưa Tống Phi Lan ra sân bay đón Tống Đông Lai, liền đáp: “Tôi không đi, lát nữa tôi đưa anh đi đón Tống tổng.”

Nói đến đây, Tống Phi Lan lại cúi đầu, hai bố con gặp nhau, cái câu Tống Đông Lai nói với cậu nhiều nhất chỉ có: “Sao lại gây chuyện nữa rồi?” Hoặc là: “Nhìn bảng điểm của mày đi.”

Tống Phi Lan là kiểu người không thích ngồi yên, có đôi khi chạy nhảy người bị trầy xước lúc nào cũng không biết. Mới đầu là do cậu vô ý, sau đó là để xoát cảm giác tồn tại trước mặt Tống Đông Lai vì muốn ông chú ý đến mình. Sau này Tống tổng để thư kí đi xử lý, cậu liền không kiên trì nữa, trong lòng cũng dần dần tuyệt vọng, dù sao bố cậu vừa thấy cậu đã muốn mắng.

Đào Nguyên thấy đầu nhỏ của người kia rũ xuống, anh có biết vài chuyện giữa hai bố con nhà này. Tống Phi Lan trước mặt mọi người âm ỉ bao nhiêu thì trước mặt Tống Đông Lai lại yên lặng bấy nhiêu. Không biết là do Tống tổng quá lạnh lùng hay là do Tống Phi Lan trời sinh thiếu căn cân không biết phân biệt đối tượng, mấy kỹ năng làm nũng gì đó đều thất bại trước mặt bố mình.

Đào Nguyên thiếu chút nữa nhịn không được xoa đầu cậu, bàn tay anh buông cạnh quần khế nắm lại một cái, nói: “Lần này chắc ông ấy không mắng đâu, anh vừa xuất viện mà.”

“Mong là vậy.” Tống Phi Lan lộ ra một nụ cười khổ: “Hồi nhỏ có một lần em bị cửa sập đập vào đầu phải khâu tám mũi, đầu còn đang đau mà ông chạy đến cạnh giường mắng em té tát, lúc đó em muốn xỉu luôn.” Cậu sáp tới gần, cúi thấp xuống, hai tay gạt tóc trên gáy ra, đuỗi đầu ra trước mặt Đào Nguyên: “Ở đây này, bây giờ chắc vẫn còn sẹo.”

Đào Nguyên nói: “Anh đứng thẳng tôi cũng thấy được mà.”

Tống Phi Lan vừa đứng dậy vừa cười: “Anh đang sỉ nhục chiều cao của em đấy à?”

Đào Nguyên cười không nói, cúi đầu nhìn thoáng qua chỗ đối phương chỉ, quả nhiên thấy được một vết nâu mờ mờ, đưa tay sờ thử, vẫn cảm thấy vết sẹo lồi lên. Tống Phi Lan cảm giác anh chạm vào gáy mình, ngẩng đầu lên hỏi: “Thấy không?”

Trên tay Đào Nguyên còn vương lại hơi ẩm của làn da người nọ, anh gật đầu, chợt nghe thấy cậu khẽ thở dài, tiếp tục nói: “Em đột nhiên cảm thấy cuộc sống hiện tại rất tốt, ít nhất không cần phải giáp mặt với đám người kia, dĩ cũng không cần cả ngày đề phòng em đòi phân chia tài sản.”

Nửa câu sau Tống Phi Lan nói nhỏ xíu nhưng Đào Nguyên vẫn nghe thấy, anh không thể can dự vào những chuyện thế này liền nhanh chóng chuyển hướng đề tài: “Trong nhà có thuốc cảm không?” Nói xong mới nhớ ra, hiện tại so với mình thì Tống Phi Lan còn lạ lẫm với nơi này hơn, lại xét phong cách sống ngày trước của Tống tổng, có khi hỏi cũng bằng thừa. Đào Nguyên mặc áo khoác vào, bảo với Tống Phi Lan: “Tôi xuống lầu mua thuốc, tôi sẽ quay lại ngay.”

Tống Phi Lan thoát nhìn khá tùy tiện nhưng kỳ thật nội tâm cực mẫn cảm, thấy Đào Nguyên muốn ra ngoài còn cho là mình than thở làm anh phiền, cũng biết mình lắm miệng. Cậu ngoan ngoãn gật gật đầu, thậm chí dặn bản thân về sau không được kể chuyện trong nhà lung tung nữa.

Một lát sau, Đào Nguyên xách túi lớn túi nhỏ quay lại, ngoại trừ túi plastic in logo nhà thuốc còn có một bọc giấy đựng mấy quả dâu (1). Tống Phi Lan nhìn thấy, ánh mắt sáng rực, không chút nào keo kiệt mà thưởng cho trợ lý Đào một nụ cười tươi rói, cậu vừa nhận lấy đồ vừa hỏi: “Sao anh biết em thích ăn mấy quả?”

Bởi vì nửa năm qua anh toàn bắt tôi đi mua.

Đào Nguyên không trả lời, anh đi xuống bếp, xé gói thuốc bột pha vào nước, đem lên cho Tống Phi Lan: “Nước ấm đây, uống thuốc rồi ăn chút mứt cho đỡ chua miệng.”

Tống Phi Lan rất ít khi được săn sóc như vậy, cho dù giọng Đào Nguyên rất lạnh nhưng anh ấy lại quan tâm mình như thế, Tống tổng vô cùng cảm động, thật muốn nhào lên gọi anh ơi.

Cậu cầm lấy cái li, quyết đoán nuốt nước thuốc đắng nghét xuống, sau đó cắn một viên mứt quả xiên chua chua ngọt ngọt. Thiếu nam rưng rưng nước mắt hạnh phúc nói: “Anh Đào này, chúng ta kết nghĩa anh em đi!”

Đào Nguyên càng lúc càng không hiểu vì sao sau này Tống Phi Lan lại trở thành một người như thế, anh không đáp, chỉ cong môi cười cười: “Uống thuốc xong thì ngủ một giấc đi, 3 giờ chúng ta đến sân bay.”

Tống Phi Lan vút ghim tre vào thùng rác, còn nói thêm: “Anh cũng đi nghỉ đi, nhà em có phòng ngủ cho khách.”

Đào Nguyên cũng còn vài việc muốn hoàn thành, ngồi ngoài này có khi còn bị cậu quấy rầy, anh gạt đầu cầm đồ của mình rời đi, để lại Tống Phi Lan trơ trọi ngồi trên ghế.

Ai, hình như anh Đào không thích nói chuyện lắm...

Đồng hồ chỉ 2 giờ rưỡi, Đào Nguyên đi ra, Tống Phi Lan vẫn còn ngồi trong phòng khách bấm điện thoại.

“Thay quần áo chuẩn bị đi, đến sớm một chút để Tống tổng khỏi chờ.”

Đào Nguyên dáng người cao ngất, phồng chùng trưa cũng không ngủ, tây trang trên người chẳng hề có chút nếp nhăn, đứng ở đằng kia nhìn cậu.

Tống Phi Lan vội vàng để điện thoại di động xuống nói: “Em thay ngay.”

Cậu chống nạng, hết như ruồi mất đầu chạy tán loạn một hồi mới tìm thấy phòng thay quần áo (2), phát hiện quần áo phụ kiện bên trong rất là hợp gu mình, nhất thời cảm thấy mười một năm sau mình vẫn là một ông chú vô cùng sành điệu.

Đào Nguyên ngồi trên ghế salon chờ cậu, một lát sau, anh nghe thấy tiếng nạng chống lên mặt đất kêu lộp cộp, vừa ngẩng đầu đã suýt chói mù mắt...

Tống Phi Lan đứng đó, một thân cảnh xuân tươi đẹp, rất giống một con vẹt anh vũ (3) mới thành tinh, cười gọi Đào Nguyên: “Anh Đào, em xong rồi!”

Áo hoodie đỏ thẫm, quần dài màu xanh lá cây, chân mang giày thể thao vàng nhạt, cũng phục cậu phối được nhiều màu trong một bộ đồ như vậy...

“...” Đào Nguyên đã hoàn toàn tin tưởng Tống tổng không bị bác gái nhập, gu thẩm mỹ như của thời Thanh Kỳ (4) này là đặc sản của Tống tổng không cần hoài nghi.

Nếu là hồi đó, anh tuyệt đối sẽ không mở miệng, khi tham dự sự kiện đã có stylist giúp con vẹt kia lựa quần áo, bình thường lắt lư trong công ty cũng không ai dám quần, nhưng hiện tại người ta đã gọi mình là “anh” không biết bao nhiêu lần rồi, Đào Nguyên mềm lòng hỏi: “Còn bộ nào khác không?”

“... Không đẹp sao?” Gu thẩm mỹ của mình bị nghi ngờ, con vẹt nào đó ủy khuất muốn chết.

(1) Mứt quả xâu: Còn gọi là kẹo hồ lô

keo-ho-lo-loai-keo-ngot-ngao-gan-lien-voi-phim-kiem-hiep

(2) Phòng thay quần áo: Nó là một cái phòng riêng có ngăn tủ áp sát tường luôn, chuyên dụng để cất và thay quần áo ;_;

cloak_room

(3) Vẹt anh vũ: Áo đỏ quần xanh giày vàng =))))))))

(4) Thanh Kì: Thanh Kì thực chất là một thể thơ rất lạ, trong tập “Nhị thập tứ thi phẩm” có một bài viết bằng thể này nhưng mình chưa tìm được tư liệu về nó, ý của anh Nguyên là gu thời trang của em Lan độc đáo quá anh không đỡ nổi =))

5. Chương 5

Thế anh bảo tôi phải trả lời thế nào?

Đào Nguyên nhìn đôi mắt to của Tống Phi Lan, nuốt xuống mấy lời cay nghiệt đã sắp trào ra khỏi miệng, nói: “Tôi cảm thấy... Đi gặp phụ huynh thì nên ăn mặc trang trọng một chút, bộ đồ này màu hơi chói.”

Tống Phi Lan nghe anh nói vậy, tâm tình mới tốt lên.

“Vậy anh chọn hộ em đi.”

Đào Nguyên đi theo cậu lên lầu, vào phòng thay quần áo, bên trong chia ra làm chính trang và trang phục lưu nhàn. Cái làm người kinh ngạc chính là, chính trang của Tống tổng lại toàn là màu sắc rực rỡ, treo lên còn đủ bảy màu cầu vồng...

Trợ lý Đào im lặng không nói gì, giúp cậu chọn một bộ y phục, đặt lên giá treo cho Tống tổng thay. Tống Phi Lan tuy rằng trình độ thẩm mỹ có hạn nhưng coi như nghe lời, ngoan ngoãn đổi quần áo rồi xuống lầu.

Áo len vặn thùng màu xám nhạt để lộ ra cổ áo sơ mi màu trắng chỉnh tề (1), phía dưới là quần bò màu xanh đậm cùng bột không dây màu cà phê, nhìn vừa trẻ trung vừa gọn gàng, làm Tống tổng 28 tuổi mà nhìn vào như mới trên 20.

“Tốt lắm, đi thôi.” Đào Nguyên đứng dậy, đưa áo khoác cho cậu.

Tống Phi Lan nhắm mắt theo đuôi anh, nhìn kỹ đúng là có bóng dáng của một thiếu niên 17 tuổi, y hệt trẻ con, miệng líu ríu không ngừng suốt dọc đường. Đào Nguyên không biết mọi đâu ra một cây kẹo que, xé vỏ rồi nhét vào miệng cậu, cũng không nói chuyện, trực tiếp dán miệng Tống tổng lại.

Đầu đông, thời tiết lạnh đến mức không tưởng, Tống Phi Lan rút lui vào trong khăn quàng cổ, một đường chống nạng chậm rãi đi theo Đào Nguyên đang sải chân dài bước vào sân bay, nhìn rất là đáng thương.

Vốn Đào Nguyên muốn dùng xe lăn đẩy cậu nhưng Tống Phi Lan không chịu, nói là nhìn giống bệnh nhân thời kỳ cuối, muốn tự mình đi lại, có điều xem ra hình tượng hiện giờ của cậu cũng chẳng khá khẩm hơn là bao.

Thời tiết kém nên sẩm tối mấy bay mới hạ cánh, đến khi Tống Đông Lai bước ra, Tống Phi Lan đã uống xong một cốc cà phê to, có hơi muốn vào wc giải quyết.

Tống tổng vừa nhìn thấy bộ dạng con trai cả của mình tội nghiệp chống nạng, trong lòng cũng không chịu nổi, “chặc” một tiếng nói: “Chưa khỏe hẳn thì không cần đi đón bố đâu.”

Tống Phi Lan không đáp, chống nạng cùng bọn họ ra chỗ đậu xe, dọc đường đi trong lòng vô cùng hối hận không nghe lời Đào Nguyên, biết thế đã nhờ anh đẩy xe lăn để đỡ phải cà nhắc đi bộ, còn phải nghe ông già nhà mình lải nhải.

Tống Đông Lai ngồi máy bay cả đêm nên rất mệt mỏi, nhìn con trai đang bỏ nạng vào cốp xe, nhìn không được lại mắng: “Lớn thế này rồi mà cứ thích chơi mấy thứ ấu trĩ thế hả?! Mà năm nay 28, không phải 18, quậy phá cũng phải có chừng mực chứ, lại còn kéo bè kéo phái đi đua xe gây tai nạn chết người!”

Tống Phi Lan chỉ biết mình bị dụng xe nhập viện, Đào Nguyên cũng không nói nhiều, không ngờ có người chết, cậu nhất thời sửng sốt, há hốc miệng nhìn Tống Đông Lai.

“Tai nạn chết người?!”

“Ừ, lái xe vận tải tử vong tại chỗ, trong nhà còn hai đứa con, một đang chuẩn bị thi đại học một đang học sơ trung! Nhìn coi bọn bay tạo nghiệp gì kia kia!” Tổng Đông Lai dí tay vào gáy cậu, chỉ tiếc rên sất không thành thếp.

Tổng Phi Lan lại ngẩn ra, cũng may vẫn còn chút lý trí: “Cảnh sát điều tra thế nào ạ? Là lỗi của bên nào?”

Xe hơi với xe tải trọng, cậu không ngốc, chẳng lẽ tự mình đâm đầu vào vào gầm xe sao?

“Cho dù là trách nhiệm của ai đi nữa, người chết thì cũng đã chết rồi.” Tổng Đông Lai nói: “Mà lỗi lớn nhất là do mày, nếu mày không đi thì việc này cũng đâu xảy ra!”

Gió thổi vù vù ngoài cửa sổ, Tổng Phi Lan cúi đầu không hỏi nữa, lại nghe thấy Tổng Đông Lai nói: “Theo bố về nhà, mày ở một mình không có ai chăm sóc, chờ cái chân khỏi hẳn đi rồi tính tiếp.”

“Về cũng có ai thêm quan tâm tới con đâu.” Không phải Tổng Phi Lan cố ý, nói xong rồi mới phát hiện mình lỡ lời.

Tổng Đông Lai cau mày quay đầu nhìn cậu: “Hôn mê hai tháng dậy thì bắt đầu giở thói đấy à?”

Tổng Phi Lan từ nhỏ tính tình đã mềm mại, hơn nữa đây là bố của cậu, lúc này đành phải cúi đầu giải thích: “Mọi người bạn mà, con về thì cùng lắm là bảo mẫu chăm sóc con thôi, con ở chỗ con là được, khỏi làm phiền mọi người, với cả còn có anh Đào nữa.”

Tổng Đông Lai hồ nghi quay đầu nhìn cậu: “Anh? Nếu bố không làm thì Tiểu Đào người ta còn nhỏ hơn mày một tuổi đấy. Thế mà mày cũng gọi anh cho được.”

Tổng Phi Lan nghe ông nói vậy, biết mình lỡ miệng, cũng nhớ ra bố cậu không biết chuyện cậu bị mất trí nhớ liền không giải thích nữa.

Đào Nguyên đang lái xe, Tổng Đông Lai ngồi phía sau nói với anh: “Tiểu Đào a, khoảng thời gian này làm phiền cậu rồi.”

“Đấy là trách nhiệm của tôi.” Đào Nguyên đáp lại, sau đó im lặng.

Xe dừng lại trước cửa nhà Tổng gia, Tổng Phi Lan không muốn xuống xe, dây dưa lằng nhằng mãi, cuối cùng bị Tổng Đông Lai quát cho một câu đành để Đào Nguyên qua đỡ.

Mẹ kế của Tổng Phi Lan, Trình Mạn Phương không ở nhà, hai người chị đã xuất giá, em trai Tổng Phi Khanh chắc đang đi học chưa về.

Đoàn người từ từ tiến vào, bên trong còn có tiếng người giúp việc đang nhỏ giọng nói chuyện, Tổng Phi Lan chống nạng nhảy lò cò lên bậc tam cấp, chợt nghe thấy nữ hầu trong nhà nói: “Nhị tiểu thư đã trở lại, nói là có việc, cô ấy đang ở ngoài vườn hoa.”

Giờ đang là mùa đông, không biết tại sao Tổng Tư Duy lại ra đấy, Tổng Phi Lan vừa nói thảm một câu, chợt nghe thấy bố mình cũng bảo: “Trời lạnh thế này đứng ngoài vườn làm gì? Hoa nào mà nở cho nổi.”

Ông ta cởi áo khoác rồi đi thẳng lên lầu, Tổng Phi Lan không biết phải làm sao, vội vã nói với theo: “Bố, nếu không còn chuyện gì thì con về nhé.”

“Mông mày gấn tên lửa hay sao hả?! Về gì mà về? Đi lên đây!” Tổng Đông Lai đứng trên cầu thang quát.

Tổng Phi Lan hai tay còn chống nạng, liếc mắt nhìn cầu thang một cái, thảm nghĩ không biết nếu cậu bò lên thì có làm gãy nốt cái chân lành còn lại không.

Đào Nguyên còn đang ngồi bên cạnh, anh uống một ngụm trà bảo mẫu mang đến rồi nói: “Để tôi đỡ cậu.”

Trợ lý Đào khoác tay Tổng tổng, chênh lệch chiều cao giữa hai người thật sự quá moe, Tổng Phi Lan đi chậm vô cùng, mới leo được hai bậc thang Đào Nguyên đã thấy phiền, nhin không được một tay đỡ chân một tay đỡ mông nhắc cậu lên.

Tổng Phi Lan cũng không để ý, nhưng đột ngột bị đối phương bế như vậy có hơi giật mình, vừa ôm cổ người ta vừa nói: “Anh Đào anh ôm chặt một chút nha, đừng phể luôn cái chân còn lại của em.”

Đào Nguyên không để ý cậu, một đường vững vàng đi thẳng lên tầng hai, thậm chí còn không thở gấp, bảo mẫu nhanh chóng cầm nạng chạy theo.

Sau khi được thả xuống đất, Tống Phi Lan vỗ vỗ lên ngực Đào Nguyên, cười biểu dương: “Sức mạnh bạn trai bùng nổ!” (2)

“...” Đào Nguyên đứng một bên nhìn cậu khập khiễng bước vào thư phòng của Tống Đông Lai, cán cân trong lòng đã vô thức chệch về phía Tống Phi Lan lúc nào không biết.

Tống đồng thay quần áo xong đi vào thư phòng, thấy Tống Phi Lan giống hệt một con khỉ to xác ngồi vắt vẻo trên ghế salon, bên cạnh còn để hai cái nạng, hình ảnh này nhìn thế nào cũng rất là vi diệu, ông lại nhin không được nói: “Già đầu thế này rồi, về sau phải chín chắn một chút, học hỏi Tiểu Đào đi, người ta tự mình phấn đấu, xách đi ra ngoài không biết so với mày giỏi giang hơn bao nhiêu lần!”

Tống Phi Lan đã sớm đoán được nội dung của cuộc nói chuyện, chỉ là không ngờ mười một năm trôi qua mà kỹ thuật mắng người của bố mình không hề tiến bộ, có mấy câu cứ xào qua xào lại.

Cậu cúi đầu hệt như chó ngoan đang nghe lời chủ, kỳ thật lời nói như gió thoảng qua tai chả hề để trong lòng. Chờ Tống Đông Lai mắng được một lúc, bên ngoài có người gõ cửa thư phòng hai cái, bóng Tống Tư Tuệ thấp thoáng phía xa, nói: “Bố à, con vào được không?”

Tống Đông Lai vẫy tay gọi Tống Tư Tuệ tiến vào, Tống Phi Lan vừa nhìn thấy cô liền lập tức bật dậy: “Nếu không còn chuyện gì thì con về đây.”

Tống Đông Lai chưa kịp trả lời, Tống Tư Tuệ lại nở một nụ cười nhẹ, chào hỏi cậu: “Phi Lan xuất viện rồi à? Mấy tháng này công ty anh rể bận lắm nên bọn chị không có thời gian đi thăm em.”

Tống Phi Lan lắc đầu liên tục, đáp: “Không có việc gì không có việc gì, trầy xước ngoài da thôi ấy mà, chị không cần lo.” Cậu lại quay đầu nói với Tống Đông Lai: “Con đi nhé!”

“Mày là chuột hủ? Bộ trong nhà này có mèo sao?! Nhìn bộ dạng chui nhủi của mày kia, ở lại ăn cơm tối đã!” Tống Đông Lai mắng.

“Chân... chân con đau, con phải đi bệnh viện, không ăn cơm đâu ạ, chào bố!”

Cậu chống nạng nâng người dậy, ba cái chân rưỡi cà nhắc chạy ra ngoài, vừa ra khỏi cửa đã thấy Đào Nguyên đứng ở đầu cầu thang chờ mình, cậu nhanh chóng ném nạng, nhảy vào lòng anh: “Đi thôi anh Đào! Nhanh lên!”

Đào Nguyên vừa nhờ nữ hầu cầm nạng vừa ôm Tống Phi Lan đi xuống dưới, nói: “Tôi tưởng cậu ở lại ăn cơm với gia đình.”

Tống Phi Lan ghé vào tai anh thì thầm: “Ăn ở chỗ này em nuốt không nổi.”

Hơi thở nóng rực phả vào vành tai Đào Nguyên làm anh có chút ngứa, trực tiếp ôm người nọ ra khỏi cửa bỏ vào trong xe.

Nữ hầu đi theo đã làm việc ở Tống gia khá lâu, ngược lại đối xử với Tống Phi Lan rất tốt, nói: “Phi Lan, ba con khó khăn lắm mới trở về, con ăn với ông ấy một bữa cơm đã chứ.”

“Chị hai con về rồi, để chị ấy ở lại, lát nữa Phi Khanh cũng tan học, đến lúc đó cả nhà lại đâm chọc nhau, con còn chưa đủ khó chịu hay sao.” Cậu nói xong liền phát tay, giục: “Dì Trần mau vào trong đi, trời lạnh lắm.”

Đào Nguyên đứng ngoài giúp cậu đóng cửa xe, anh vòng qua bên kia ngồi vào ghế lái, hỏi: “Bây giờ về nhà sao?”

Tống Phi Lan do dự trong chốc lát, cuối cùng trả lời: “Sang chỗ mẹ em đi, em xuất viện rồi, ít ra để bà ấy còn biết em sống hay chết.”

Đào Nguyên im lặng khởi động xe. Cặp kính gọng vàng đặt trên sống mũi cao thẳng, nhìn rất nhã nhặn. Tống Phi Lan chỉnh ghế pho lái nghiêng về phía trước, cười nói: “Anh không biết bố em khen anh đến mức nào đâu.”

Đào Nguyên thông qua kính chiếu hậu nhìn cậu một cái, nghĩ nghĩ rồi nói như đang an ủi: “Chuyện bình thường thôi mà, cha mẹ lúc nào cũng nghiêm khắc với con ruột của mình hơn.”

“Ai, em cũng muốn khen anh, anh thật tốt, còn an ủi em nữa.” Tống Phi Lan cười, vỗ nhẹ hai cái lên vai đối phương.

Thiếu niên 17 tuổi đơn thuần, chưa bị cuộc đời va chạm thành góc cạnh, không biết cách ăn nói, cũng chưa biết cảm giác đau khổ khi trông cậy vào ai đó là như thế nào. Vì thế, khi gặp được một người có vẻ không tệ lắm đã có thể dễ dàng tin tưởng, dễ dàng mà nói ra câu “Anh thật tốt”.

Đào Nguyên cong khóe miệng lộ ra một nụ cười nhẹ, không nói gì.

Nửa đường, xe đi qua một tiệm bánh Tây, Tống Phi Lan bảo anh dừng lại, cậu muốn mua một miếng bánh kem matcha.

“Mẹ em thích bánh này lắm, hồi đó cuối tuần về nhà em mua cho mẹ suốt.”

Trong tiệm bánh tràn ngập hương thơm ngọt ngào, Đào Nguyên xách một hộp bánh ra, không nhiều lắm, một hộp chỉ có hai miếng.

Tống Phi Lan nói: “Mua một cái là được rồi, không mẹ lại bảo nhiều calorie dễ mập.”

“Vậy ăn bớt một miếng đi.” Đào Nguyên đặt đồ lên cạnh bảng điều khiển.

Trong lòng Tống Phi Lan vô cùng ấm áp, cười hì hì nói: “Cảm ơn anh Đào.”

Đào Nguyên khởi động xe, không đáp.

Anh có một linh cảm, rằng tâm ý của Tống Phi Lan nhất định sẽ bị cô phụ.

Con trai ruột nằm viện hơn một tháng mà mẹ chẳng thèm đến liếc mắt một cái, sao có thể mong kẻ đó là một người mẹ tốt được?

Xe vừa dừng trước cửa tiểu khu thì trời bỗng nhiên có tuyết nhẹ, là tuyết đầu mùa năm nay.

Tống Phi Lan đeo khăn quàng cổ bước xuống xe, lò cò một chân đứng bên ngoài chờ Đào Nguyên khóa cửa xe lại, trong tay cầm hộp đựng bánh, bước vào “hành cung biệt viện” mà Tống Đông Lai an trí.

Người phụ nữ trong ngôi nhà này đã 50 tuổi, có điều bảo dưỡng tốt đến mức trông như một thiếu phụ mới 30, khó trách nhiều năm như vậy có thể vinh sủng không suy.

Bảo mẫu mở cửa nhìn thấy Tống Phi Lan, đầu tiên là kinh hô một tiếng, sau đó liền hỏi gọi với vào phòng: “Bà chủ! Bà chủ ơi! Thiếu gia đến!”

Người trong phòng hình như không nghe rõ, vừa quát bảo mẫu vừa nện bước chân trên huyền quan: “Cái gì mà ồn ào thế?”

Cho đến khi người nọ nhìn thấy Tống Phi Lan, bà có chút không dám tin hít sâu một hơi: “Sao đã tỉnh rồi?”

Tống Phi Lan gọi một tiếng: “Mẹ.”

(1) Áo len vặn thừng phối với sơ mi:

ao-len-van-thung-sieu-dep-1m4g3-69184b_simg_d0daf0_800x1200_max

(2) Sức mạnh bạn trai bùng nổ: Ngôn ngữ mạng Tq, đại khái khi các cô gái nhìn thấy một anh chàng có hành động nào quá sức ngẫu quá sức cá tính, dù là vô tình hay cố ý nhưng cũng làm các cô muốn tỏ tình ngay lúc đó sẽ gọi là “sức mạnh bạn trai bùng nổ”.

6. Chương 6

Trên người Nguyễn Ái Nùng mặc áo ngủ tơ tằm, trang điểm nhẹ, tóc tùy ý xõa hai bên vai, nhìn bà không giống như người 50 tuổi mà còn có một loại mỹ cảm biếng nhác.

Bà sưng sốt trong chốc lát mới nói: “Mau vào nhà đi.” Lại hỏi: “Sang chỗ bố con chưa? Ta nghe nói hôm nay ông ấy về nước.”

“Con sang rồi.” Tống Phi Lan trả lời, hai cái nạng đập lên mặt đất phát ra tiếng lộp cộp nhỏ nhỏ, Nguyễn Ái Nùng lại giống như không nghe thấy, bà chỉ hỏi vài chuyện linh tinh, không biết là quên hay căn bản là không quan tâm, chẳng hề để ý đến việc con trai của mình vừa xuất viện.

Đào Nguyên cầm bánh đi sau lưng Tống Phi Lan, anh không thường xuyên tới đây, lúc trước thỉnh thoảng đưa Tống Phi Lan đến nhưng cũng không vào cửa, hôm nay là lần đầu tiên anh gặp Nguyễn Ái Nùng.

Đào Nguyên phát hiện diện mạo của Tống Phi Lan hoàn toàn là di truyền từ mẹ, kể cả vẻ phong tình nơi đầu mày khóe mắt, nhưng Nguyễn Ái Nùng đẹp đến bạc tình, còn Tống Phi Lan lại có nét hiền lành ngây thơ.

Nguyễn phu nhân 50 tuổi phong vận dư âm, chân mang dép lê lông thỏ bước sang bên cạnh nửa bước, hỏi Tống Phi Lan: “Vị này là...?”

“Đây là trợ lí của con, tên Đào Nguyên, anh ấy tốt lắm.”

Tống Phi Lan vừa khập khiễng đi vào phòng khách vừa trả lời bà, đến cuối huyện quan thật dài mới phát hiện trong phòng khách có người, đó là luật sư cố vấn của Nguyễn Ái Nùng thuê từ lâu, khi còn nhỏ cậu đã quen ông ta. Tống Phi Lan cười chào: “Chú Triệu.”

“Phi Lan xuất viện rồi đấy à?” Triệu Ngọc trả lời.

“Ừ, không ngờ con có thể xuất viện, vậy mà lúc ấy mấy tay bác sĩ nói nghe ghê lắm.” Nguyễn Ái Nùng đi tới, ngồi vào tay vịn sofa bên cạnh Tống Phi Lan, cử chỉ tùy ý lại ngả ngón, giống như lúc này mới nhớ ra làm mẹ là phải quan tâm con mình: “Khỏe lại là tốt rồi, lúc này ta với chú Triệu còn đang nói chuyện, nếu con có mệnh hệ gì thì ta làm sao sống một mình nổi.”

Nếu một người mẹ thật lòng quan tâm an nguy của con mình, nào có ai cả tháng trời không thăm thăm bệnh, khi nó sống chết còn chưa rõ lại ngồi nhà trang điểm, còn mời luật sư đến tư vấn xem làm cách nào để bóc được của Tống gia một tầng da.

Tống Phi Lan tận lực xem nhẹ nửa câu đầu của bà, chỉ trả lời về sau: “Con còn muốn chăm sóc mẹ mà.”

Luật sư Triệu nịnh hót: “Phi Lan hiếu thảo quá.”

Nguyễn Ái Nùng cong khóe miệng, lộ ra một nụ cười quyến rũ, ra vẻ từ ái mà vuốt vuốt tóc Tống Phi Lan, nhưng không nói gì.

Đào Nguyên đặt chiếc bánh matcha lên bàn, nói: “Nguyễn phu nhân, đây là bánh Tống tổng mua cho bà.”

Lòng Tống Phi Lan như bị ai đó rạch một nhát, gió lạnh lùa vào trong, cậu cố gắng che giấu, tiếp lời Đào Nguyên: “Mẹ, hồi đó mẹ thích ăn bánh matcha của tiệm này lắm mà.”

“Ai, đã nói với con rồi, từng này tuổi làm sao dám ăn mấy thứ bánh kẹo đó nữa, eo lại tích một đồng mỡ cho xem.”

Khi nói chuyện, giọng điệu của Nguyễn Ái Nùng mang theo chút hờn dỗi, một người đã trung niên lại giống như thiếu nữ đang xấu hổ, tư thái có chút cố gắng ra vẻ.

Triệu Ngọc ngồi trên ghế salon đối diện mở miệng khen: “Tống phu nhân đừng nói thế, dáng người của chị lúc nào cũng chuẩn mà, đừng hà khắc với bản thân như vậy.”

“Cái chú này, tôi đã già rồi.” Nguyễn Ái Nùng để bảo mẫu cất bánh vào tủ lạnh, không biết khi nào sẽ hãnh diện lấy ra ăn.

Hai người anh tới tôi đi vô cùng tự nhiên trước mặt đám tiểu bối.

Đạo hạnh của Tống Phi Lan không sâu, cuối cùng cũng không thể lấp đi vết rách trong lòng nữa.

Cậu còn nhớ rõ năm mình lên 8, chị cả Tống Tư Tuệ đang học trung học, cuối tuần cùng bạn trốn lên núi chơi, sau đó thiếu chút nữa mất tích giữa rừng. Trình Mạn Phương chân yếu tay mềm như vậy, thế mà ngày đêm không ngủ trôi dào lội suối cùng đội cứu hộ tìm con gái. Đến khi nhìn thấy Tống Tư Tuệ, người bà còn trầy xước nhiều hơn cả đối phương. Tuy vậy, bà vẫn cố sức ôm Tống Tư Tuệ đang gào khóc vào trong ngực, vừa tức giận đến phát run vừa đau lòng ôm chặt cô, hỏi con của mẹ có đau lắm không.

Tống Phi Lan không dám trông mong Nguyễn Ái Nùng ôm cậu khóc, nhưng cũng hy vọng bà có thể hỏi cậu một tiếng có đau hay không.

Vết rách trong lòng đau đón lạnh lẽo, từ từ xé rộng ra đến tứ chi toàn thân. Bi thương cùng thất vọng hết như dây leo siết chặt, nụ cười trên mặt đã sắp vỡ vụn, cậu thật sự kiên trì không nổi nữa, yếu ớt nói: “Mẹ, con về đây.”

Đào Nguyên thấy sắc mặt cậu không tốt, bước qua đỡ cậu, Tống Phi Lan dùng một chân đứng lên, nghe thấy Nguyễn Ái Nùng hỏi: “Chân con sau này có khỏi hẳn được không?”

“Chắc là có, bác sĩ nói qua hai tháng có thể hoàn toàn khôi phục.” Tống Phi Lan cúi thấp đầu, vừa bước ra cửa vừa trả lời.

Nguyễn Ái Nùng liền không để ý thương thế của cậu nữa, chậm rãi nói: “Vụ tai nạn kia cũng không phải ngoài ý muốn, đám tiện nhân bên Tống gia đã sớm trăm phương ngàn kế muốn hại con!”

Bà đi ra tiễn cậu, thấy cậu không đáp lời, lại bổ sung một câu: “Con đừng xem lời mẹ như gió thoảng bên tai nữa, để mẹ tìm thám tử tư giúp con điều tra, đến lúc đó đưa chứng cứ lên trước mặt bố con, để xem bọn nó còn...”

Tống Phi Lan bỗng nhiên dừng bước, khóe miệng trầm xuống, bi ai trong lòng rốt cục không nén được nữa tuôn trào, tràn ra khỏi chiếc mặt nạ tươi cười đã vỡ nát.

Cậu quay đầu lại nhìn bà: “... Mẹ biết rõ bọn họ muốn hại con, vậy tại sao lúc trước vẫn muốn ép con đi?” Nước mắt cùng ẩn nhẫn kìm nén suốt mười mấy năm rốt cục mãnh liệt tuôn ra: “Con lên chạy về với mẹ, mẹ còn bắt con quay lại! Mẹ còn nhớ lúc đó con bao nhiêu tuổi không?! ...Con chỉ mới 6 tuổi thôi mà!”

Nguyễn Ái Nùng ngẩn ra, không ngờ Tống Phi Lan luôn dịu ngoan sẽ có ngày dám cãi lại bà như thế, một lúc lâu sau mới kịp phản ứng. Diễn xuất của bà ta vô cùng tự nhiên, trên mặt lập tức toát ra thần sắc áy náy cùng bi thương, ngay cả diễn viên chuyên nghiệp cũng không bằng. Đôi dép lê lông thỏ màu hồng phấn thoăn thoắt vài cái, bà bước nhanh đến ôm chặt Tống Phi Lan, vỗ vỗ vai cậu: “Cục cưng, mẹ sai rồi.”

Nguyễn Ái Nùng nâng đôi tay mịn màng chưa từng chạm vào việc nặng lên, dịu dàng lau đi nước mắt trên mặt Tống Phi Lan, tiếp tục nói: “Nhưng mẹ cũng chỉ muốn tốt cho con thôi, chỉ có trở lại Tống gia tranh đoạt gia sản thì bố con mới không bỏ quên hai người chúng ta.”

Bà ta ra vẻ thấu tình đạt lý lại vô cùng triu mến mà hôn hôn lên hai má con trai, nói: “Đã sắp 30 rồi, sao còn khóc nhè trước mặt mẹ thế này?”

Tống Phi Lan tự giấu cười cười, nói: “Lúc còn bé con vẫn luôn hi vọng vào tương lai của mình, chỉ không ngờ hơn mười năm sau, mẹ một chút cũng không hề thay đổi.”

Cậu lui về phía sau một bước, tránh khỏi vòng tay của Nguyễn Ái Nùng, dùng tay áo lau nước mắt rồi nói với Đào Nguyên: “Chúng ta đi thôi.”

Đào Nguyên bước qua dìu Tống Phi Lan, hai người đi sang chỗ đậu xe bên cạnh, Nguyễn Ái Nùng vẫn đứng ở cổng tò vò nhìn cậu. Tống Phi Lan không nói nữa, xe bắt đầu di chuyển, chậm rãi rời khỏi tiểu khu.

Đào Nguyên một tay cầm vô lăng, một tay khác rút khăn giấy đưa cho cậu. Tống Phi Lan nhận lấy, nước mắt nước mũi tèm lem trên mặt, cậu khóc đến vô cùng thương tâm thê thảm, vậy mà vẫn cắn chặt răng không phát ra tiếng động, chỉ lặng lẽ rơi nước mắt.

Đào Nguyên mấp má môi, thông qua kính chiếu hậu nhìn cậu, lại không biết phải an ủi như thế nào.

Bánh xe chậm rãi nghiêng lên đường cái, tuyết đã đọng thành một tầng mỏng trên mặt đất, mấy chỗ có dấu chân người đạp lên đã biến thành nước bùn.

Tổng Phi Lan từ từ ngừng khóc, hai mắt hướng ra ngoài cửa sổ, nhìn dòng người hối hả ngược xuôi, bọn họ đều là lũ nhân đang vội vàng trở về nhà.

Xe đến trước cổng chung cư, Tổng Phi Lan chống nạng tự mình bước xuống, nói với Đào Nguyên: “Tạm biệt anh Đào.”

Tổng Phi Lan vừa trải qua một hồi kịch liệt chấn động. Lần này, hy vọng duy nhất trong đời cậu đã sụp đổ, đã từng tin rằng máu mủ ruột thịt bảo bọc nhau là chuyện đương nhiên, giờ mới chạm đến sự thật phũ phàng như thế. Hóa ra hết thảy đều là ảo tưởng của cậu, cảm giác này không chỉ một mồi, mà còn có mồi cùng tuyệt vọng.

Đào Nguyên không đáp, đưa xe vào bãi đậu xong thì cùng cậu lên nhà.

Từ sau khi Tổng Phi Lan tỉnh dậy, đây là lần đầu tiên cậu im lặng như vậy, trong giây lát, Đào Nguyên còn tưởng cậu đã khôi phục trí nhớ.

Hai người đều đói bụng, cái bánh Tổng Phi Lan chưa ăn bị Đào Nguyên vứt vào sọt rác. Anh mở tủ lạnh ra, bên trong không ngoài dự đoán trống hoác, trên tủ bếp cũng chỉ có mấy gói mì ăn liền.

Tổng Phi Lan vẫn còn chút tỉnh táo, đứng ở cửa bếp nói: “Không sao đâu anh Đào, gọi đồ bên ngoài đi.”

Đào Nguyên ngẩng đầu nhìn cậu, lần đầu tiên phát hiện, hóa ra bình thường, trong mắt người nọ luôn lấp lánh một thứ ánh sáng có thể gọi là hi vọng, lúc ấy, Tổng Phi Lan vô luận bi thảm thế nào đều có thể đùa giỡn cợt nhả, nhưng bây giờ, nó đã tắt lịm mất rồi...

Đào Nguyên nhìn Tổng Phi Lan, theo bản năng muốn cứu lấy con người nội tâm chỉ mới lên 17 này.

Tổng tổng 28 tuổi dùng sự phóng túng làm thành tường vây, đem trái tim đã thương tích chất chồng kia bọc đến không còn kẽ hở. Nếu năm ấy, khi Tổng Phi Lan đang tuyệt vọng lại có người kéo tay cậu, sau này cậu sẽ trở thành người thế nào...

Tổng Phi Lan thấy đối phương không đáp, tưởng anh không nghe thấy, lại lặp lại một lần: “Em gọi điện thoại đặt món, anh muốn ăn cái gì?”

“Không cần đâu, để tôi nấu cho.” Đào Nguyên nhìn cậu.

“Không cần phiền như thế, cả ngày hôm nay chắc anh mệt rồi, nghỉ một lát đi, với cả trong bếp cũng không có gì.” Tổng Phi Lan chống nạng đi ra phòng khách, cầm di động lên.

Đào Nguyên nhanh chóng khoác áo khoác vào, nói: “Chờ tôi 10 phút.” Một đôi chân dài bước nhanh ra cửa.

Tổng Phi Lan đứng một mình trong phòng khách, người bên cạnh vừa đi, gió lạnh dọc theo hàng hiên luồn vào đây, cảm giác như lọt qua cả vết rách trong lòng. Buồn chưa được nửa phút, Đào Nguyên đã trở lại, chạy hai bước phi vào nhà, thấy cậu còn đứng nguyên tại chỗ liền vội nói: “Vào... vào bếp đun hộ tôi nồi nước được không?”

Tổng Phi Lan mở mồi nhìn anh một cái, hơi sững sốt đáp: “Vâng.”

“Đi đi, đừng suy nghĩ bậy bạ, tôi sẽ quay lại ngay.” Đào Nguyên khựng lại, sau đó bổ sung: “Đừng đụng vào mấy thứ khác, chỉ cần đun nước là được, dùng bình siêu tốc ấy.”

Tổng Phi Lan chống nạng chậm rãi lết vào bếp, nhìn thấy cái bình siêu tốc mới kịp phản ứng, Đào Nguyên là sợ cậu nghĩ quẩn sao?

Tổng Phi Lan ngẩn người, rót nước vào bình rồi ấn nút, đứng ở bên cạnh canh, thẳng đến khi nghe thấy nước trong bình sôi ục ục, cửa cũng kêu “cạch” một tiếng bật mở.

Đào Nguyên giống như vừa tham gia thi chạy nước rút 100m, trong tay cầm một túi hành lá và một hộp trứng gà, thở hồng hộc vịn vào kệ giày đổi sang dép lê, lúc đi vào trong bếp trên trán hầy còn đầy mồ hôi.

Tổng Phi Lan nhìn anh, Đào Nguyên hỏi: “Nước sôi chưa?”

“Sôi rồi.”

“Ăn mì được không? Nấu với trứng gà...”

Anh còn chưa nói xong đã bị người nọ nhào vào trong ngực, Tống Phi Lan chôn mặt vào vai Đào Nguyên, hai tay gắt gao ôm chặt thắt lưng anh, phát ra tiếng nức nở khe khẽ. Đào Nguyên chờ ra hai giây, hai tay do dự trong chốc lát mới đặt lên lưng cậu, nhẹ nhàng vỗ vỗ, hỏi: “Nước sôi rồi, muốn ăn mấy quả trứng?”

7. Chương 7

Tống Phi Lan không trả lời, hai cánh tay vẫn ôm chặt eo Đào Nguyên, tiếng nức nở từ từ nhỏ lại, một lát sau cậu mới ngẩng đầu, hai mắt đỏ hồng, thút thút nói: “Hai quả.”

Đào Nguyên nhìn bộ dạng đáng thương của cậu, khóe miệng cong lên lộ ra một nụ cười, gật đầu: “Ừ.”

Tống Phi Lan nhất thời xúc động bổ nhào vào lòng người ta, giờ phút này tỉnh táo lại không khỏi cảm thấy xấu hổ, nhưng cậu lại không muốn rời xa Đào Nguyên, đành phải cúi đầu im lặng đứng bên cạnh để che dấu sự lúng túng của mình. May mà Đào Nguyên rất ít nói, vừa không an ủi cũng không trêu chọc, vô cùng chuyên chú nấu mì ăn liền.

Lòng trắng trứng chạm vào nước sôi lập tức đông lại, từ trong suốt biến thành màu trắng bao vây lấy lòng đỏ trứng ở giữa.

Tống Phi Lan dựa vào tủ bát bên cạnh, nhìn mì cùng trứng gà chìm trong nồi nước, tỏa ra hơi nóng ẩm áp. Đào Nguyên nhanh nhẹn rửa sạch một cây hành rồi cắt nhỏ, lại xoay người dùng thìa nhẹ nhàng đảo đảo để thức ăn chín đều.

Hai mắt Tống Phi Lan nhìn chăm chăm vào tay anh, bỗng nhiên thốt lên: “Anh Đào giỏi thật đấy!”

Đào Nguyên cười cười không đáp, anh hỏi: “Thích ăn trứng sống một chút hay chín hẳn?”

“Trứng sống.” Tống Phi Lan nói.

Đào Nguyên nghe cậu bảo vậy bèn trực tiếp đổ gia vị mì ăn liền vào trong nồi, khuấy hai cái, nước biến thành màu đỏ cam, lại rắc hành thái lên trên.”Được rồi, vào bàn ngồi thôi.”

Anh cầm hai bên quai nồi, trên ngón út còn móc một miếng lót cách nhiệt. Tống Phi Lan chống nạng đến trước bàn, lấy miếng lót ra đặt xuống, Đào Nguyên để nồi lên trên, bảo: “Ngồi chờ một lát, tôi lấy chén đũa ra.”

Tống Phi Lan ngoan ngoãn gật đầu, ngồi một bên chờ anh. Đào Nguyên cầm bát ra, giúp cậu múc một chén mì, phía trên còn có hai quả trứng chần nước sôi mượt mà tròn vo.

Tống Phi Lan cảm ơn anh, cúi đầu cắn một miếng.

Đồ ăn vừa nấu xong rất nóng, hơn nữa lòng đỏ trứng vẫn còn lỏng, Tống Phi Lan hít hà vài cái, thế mà vẫn không quên nhìn trứng gà của mình, nói: “Đúng là còn sống này!”

Đào Nguyên nhìn cậu, khóe miệng lại một lần nữa nhoen cười: “Nhanh ăn đi.”

Người này sao lại dễ dàng thỏa mãn như vậy, chỉ úp một gói mì thôi đã khen người khác biết nấu ăn, được đối xử dịu dàng một chút đã nói “Anh thật tốt”.

Đào Nguyên không biết trong lòng mình là cảm giác gì, hai người ngồi đối diện nhau, chỉ mới vài ngày mà như thể còn hiểu nhau hơn cả khoảng thời gian nửa năm trước đó.

Dùng bữa chiều xong, Tống Phi Lan hầu như đã trở lại bình thường, cậu húp sạch sê bát của mình, nước mì cay nóng làm môi Tống Phi Lan hơi đỏ lên.

Đào Nguyên thu dọn bát đũa cho vào bồn rửa, Tống Phi Lan cũng bước qua, xưng phong nhận việc: “Để em rửa cho.”

Đào Nguyên để cậu làm, anh đi lên lau bàn ăn. Tống Phi Lan còn đang rửa chén, đột nhiên lại quay đầu nói với theo: “Ngày mai anh Đào còn phải đi làm, anh cứ về đi, không cần để ý đến em đâu.”

Đào Nguyên lau bàn xong cầm khăn quay lại, giặt sạch sẽ treo lên móc rồi đáp: “Tối nay tôi không đi, tôi ngủ ở phòng khách.”

Tống Phi Lan đặt chiếc chén cuối cùng lên giá úp, vừa lau tay vừa bảo: “Anh không cần phải thế đâu, em không sao thật mà.”

Đào Nguyên không nói chuyện, ngoài cửa sổ tuyết vẫn chưa ngừng rơi, đã đọng lại thành lớp mỏng trên khu nhà, ánh trăng chiếu xuống, phản xạ một tầng ánh sáng dịu dàng.

Đào Nguyên cầm máy tính bảng hỏi cậu: “Muốn chơi game không?”

Tống Phi Lan lắc đầu.

“Muốn xem phim không?”

Tống Phi Lan lại lắc đầu.

“Vậy xem kịch bản đi, ngày mai công ty sẽ thảo luận về kịch bản lần này, xem trước để mai có ai hỏi còn biết đường trả lời.” Đào Nguyên nói.

“...” Mặt Tống Phi Lan xị thành một đống, biểu tình có chút phức tạp, không ngờ trợ lý Đào lại vô nhân đạo như vậy, người ta vừa mới ôm anh khóc xong mà giờ anh lại lên cơn nữa rồi.

Nửa ngày sau, Tống Phi Lan mới yếu ớt nói: “...Chân em còn chưa khỏi hẳn mà.”

“Mai tôi lấy xe lăn đưa cậu đi.” Đào Nguyên đứng dậy, rút từ trong túi công văn ra một xấp kịch bản dày khựng.

Tống Phi Lan không chịu, ngồi trên ghế sa lông ngửa cổ mếu máo nhìn anh, lại còn cố ý nghiêng đầu bán manh, lấy lòng nói: “Tự đứng em lại muốn xem phim.”

Tống Phi Lan cũng biết bản thân mình đẹp trai cơ à, Đào Nguyên nhìn cậu đang nghiêng đầu, âm thầm đưa ra một kết luận như thế, lại cất kịch bản vào trong cặp. Anh bước đến tủ TV tìm đĩa phim, trong tủ chỉ có vài bộ phim thanh thuần của mấy cô ngọc nữ, một ít phim của công ty quay, còn đâu toàn là mấy phim vớ vẩn.

Đào Nguyên tìm trong chốc lát rồi thôi, anh nối máy tính vào TV, tìm trên mạng được một bộ phim hài của Châu Tinh Trì, tên là “Ông vua hài kịch”. Anh quay đầu lại nhìn Tống Phi Lan hỏi: “Xem bộ này được không?”

Tống Phi Lan sao cũng được gật gật đầu, thật ra cậu cũng không muốn xem phim lắm.

Đào Nguyên ấn nút Play, tắt đèn trong phòng khách đi, cả phòng chỉ còn ánh sáng TV lập lòe, chiếu vào trên mặt Tống Phi Lan.

Cả người cậu dựa hẳn vào lưng ghế salon, hai chân buông thõng. Trên mặt cậu không có biểu tình gì, im lặng ngồi trong bóng tối, không điều bộ không đối trả, nhìn hết như một thiếu niên chưa vào đời.

Đào Nguyên đi qua ngồi cạnh, cố ý nói: “Phim này cũ rồi, không biết anh đã xem chưa?”

Tống Phi Lan hiểu ý của đối phương, đáp: “Xem rồi, nhưng lúc ấy em còn nhỏ nên không hiểu lắm, nhưng em nhớ nữ chính trong phim rất xinh đẹp.”

Phụ đề hiện lên, gương mặt của Châu Tinh Trì cũng xuất hiện trên màn ảnh.

Đào Nguyên không nói nữa, Tống Phi Lan ngả sang một bên, hai mắt hờ hờ nhìn TV, một lát sau cậu chợt nhỏ giọng hỏi: “Anh Đào, em vừa xem phim vừa nói chuyện anh có phiền không?”

Đào Nguyên âm thầm thở phào một cái, anh đan hai tay vào nhau, đoán được Tống Phi Lan chuẩn bị lải nhải, nhưng lúc này nếu cậu chịu tâm sự là tốt, cho dù là thảo luận nội dung phim hay bất kì việc gì khác cũng được. Nghĩ vậy, anh cũng nhỏ giọng đáp lại: “Không phiền.”

Đào Nguyên cho rằng, lấy tiêu chuẩn của Tống Phi Lan, đại khái cũng chỉ thấy buồn cười ở mấy đoạn hài hài mà thôi, không ngờ người nọ lại bảo: “Tội nam chính quá...”

Một lát sau, Đào Nguyên không nghe thấy cậu nói nữa, quay sang nhìn mới phát hiện cậu đã nghiêng đầu ngủ mất.

Tư thế ngủ của Tống Phi Lan hơi xấu nhưng đương nhiên không ảnh hưởng gì tới sắc đẹp của ai đó cả, lông mi thật dày phủ một lớp bóng xuống mí mắt, miệng khẽ nhếch lộ ra răng nanh trắng muốt, đầu sắp gục xuống, cạnh khóe môi có phản quang lóng lánh, hình như đang chảy nước miếng...

Trợ lý Đào lấy khăn tay lau cho cậu, sau đó lay người tỉnh dậy: “Về phòng ngủ đi.”

Tống Phi Lan mơ màng chớp mắt nói: “A...Em ngủ quên...” Cậu giãy dụa mãi vẫn không bật dậy được, Đào Nguyên liền vươn tay kéo cậu, Tống Phi Lan đứng lên, mắt nhắm mắt mở mò tìm nệm đặt bên cạnh.

Đào Nguyên bật đèn hàng lang, ánh sáng mờ nhạt nhu hòa, Tống Phi Lan chống nạng đi về phòng ngủ, vừa ngập vờ nói: “Anh Đào à em buồn ngủ quá rồi, anh tự tìm phòng nhé, dù sao anh cũng rành chỗ này hơn em...”

“Ừ.” Đào Nguyên nhìn bóng lưng của cậu, đáp ứng một tiếng.

8. Chương 8

Phòng ngủ của chủ nhà do đã lâu không sử dụng nên trần nhà hơi bụi bặm. Tống Phi Lan để nệm gần đầu giường, không để ý mà xoay người, vừa mới nằm xuống liền nghe rầm một tiếng, hai cái thanh gỗ kia rớt thẳng xuống đất.

Tống Phi Lan vốn đang buồn ngủ lại bị giật nảy mình, hai mắt cậu đại ra nhìn cặp nệm, mặc kệ chúng nó nằm lán lóc, thờ dài, vừa định trườn chần ngủ, lại chợt nghe thấy ngoài phòng truyền đến thanh âm ai đó nhẹ nhàng gõ cửa. Nhà này đương nhiên không còn ai khác, Tống Phi Lan đáp lại: “Mời vào.”

Đào Nguyên đẩy cửa, trong phòng tối thui, ánh đèn ngoài phòng khách yếu ớt hắt vào, chiếu đến hai cái nệm trên sàn nhà. Tống Phi Lan đứng dậy mở đèn ngủ, hỏi: “Sao vậy anh Đào?”

“Tôi nghe thấy trong phòng có tiếng động, cứ tưởng anh bị ngã.” Đào Nguyên thấy cậu yên ổn nằm trên giường, lại vòng trở ra.

Tống Phi Lan bỗng nhiên thờ dài, dường như rất tiếc nuối mà nói: “Anh Đào, nếu anh là anh trai ruột của em thì tốt biết mấy.”

“...” Đào Nguyên nhìn cậu một cái, thật sự không muốn kết nghĩa với người này, anh gật đầu: “Ngủ sớm một chút đi, ngủ ngon.”

Tống Phi Lan nghe thấy cậu nói rất đối bình thường kia, không hiểu sao đáy lòng bỗng nhiên rung động mãnh liệt, cũng nhẹ nhàng đáp lại: “Ngủ ngon.” Thấy cửa vẫn chưa khép hẳn, cậu lại nhanh chóng bổ sung một câu: “Anh Đào mơ đẹp nha!”

Đào Nguyên đứng ngoài cửa nghe thấy, khóe miệng không kìm được cong lên.

Ban đêm tuyết rơi càng lúc càng dày, có mấy cành cây nhỏ yếu cũng bị đè cong xuống.

Sáng sớm hôm sau, Tống Phi Lan bị Đào Nguyên lôi ra từ trong ổ chăn, cả người còn đang hỗn loạn, đầu cậu dính cứng ngắc lên gối hết như dán keo con voi, mơ mơ màng màng lẩm bẩm: “Anh, em đang là người tàn tật...”

“Người tàn tật cũng phải tự kiếm tiền bằng bản lĩnh của mình.” Đào Nguyên nói một câu, thậm chí còn xách cậu từ trên giường xuống.

“Tôi mua canh dê thập cẩm(1), để nguội là không ăn được đâu.”

Tống Phi Lan nghe đến câu này mới chịu mở mắt ra, khịt mũi ngửi ngửi, sau đó cười hì hì nói: “Anh chu đáo thật đấy, yêu anh nhất quả đất...”

Hai tai Đào Nguyên có hơi ửng đỏ, trên mặt lại không biểu hiện gì, anh nhặt nạng lên nhét vào tay cậu, sau đó bước ra ngoài.

Tổng Phi Lan hai tay chống nạng đứng lên, kéo cái “lưng dài làm biếng” của mình dậy, vừa ngáp vừa đi vào buồng vệ sinh đánh răng rửa mặt, lúc đi ra Đào Nguyên đã ngồi trong phòng ăn chờ.

Ba cái chân rười xỏ dép lê lẹp xẹp lết qua, ngồi vào bàn, vươn tay cầm một cái bánh nướng.

Đào Nguyên vừa nhìn cậu ăn vừa bảo: “Lát nữa tôi ghé về nhà một chút để thay quần áo.”

Tổng Phi Lan không để ý lắm, ngẩng đầu nhìn anh: “Anh mặc của em nè...” Nói chưa hết câu lại tự mình phủ định: “À mà thôi, chắc không vừa đâu, đồ của em nhỏ lắm.”

Đào Nguyên cười cười không đáp, thấy cậu đã uống hết canh liền rút một tờ khăn giấy đưa qua, Tổng Phi Lan nhận lấy lau miệng, sau đó mở to cặp mắt vô tội hỏi: “Em thật sự phải đến công ty à?”

“Ở nhà một mình cũng có ai nói chuyện đâu, đi ra ngoài hít thở không khí đi.”

Tổng Phi Lan nghe vậy, cũng biết đối phương nói có lý. Bây giờ mà ở nhà chơi game cả ngày chắc cậu chán đến chết, đến lúc đó Đào Nguyên bận việc trong công ty cũng không rảnh hầu cậu, cuối cùng liền gật đầu: “Vậy cũng được, cơ mà em không xem kịch bản đâu đấy nhé.”

Tối hôm qua Đào Nguyên cũng chỉ trêu cậu mà thôi, lúc này lại nhịn không được cười nhẹ, lắc đầu: “Không sao.” Anh đứng lên dọn chén, nói: “Tôi để quần áo của anh trên giá ấy.”

Tổng Phi Lan liếm đi miếng rau thơm dính trên răng, sau đó lộ ra một nụ cười rạng rỡ: “Anh Đào này, nếu anh là vợ em thì tốt quá.”

“.....”

Người nào đó thả thính xong thì vỗ mông rời đi, để lại Đào Nguyên một mình đứng trong gió đông rét lạnh.

Lúc hai người xuất phát thì đồng hồ mới chỉ 7 giờ rưỡi, trên đường tuyết đọng khó đi, Đào Nguyên lái rất chậm, Tổng Phi Lan vốn thiếu ngủ, lúc này ăn uống no say, căng da bụng thì chùng da mắt, cả người ườn ra hết như một chú mèo, híp mắt tựa vào cửa sổ xe ngủ gật.

Đường khó đi lại gặp đèn đỏ, Đào Nguyên vô thức dùng khoeo mắt lạng lẽ liếc nhìn người bên cạnh. Hôm nay anh để Tổng Phi Lan mặc một chiếc áo len cashmere cổ tròn màu trắng, trên áo có một lớp lông mềm mại càng tôn thêm làn da trắng nõn thanh tú của Tổng Phi Lan, đôi môi màu hồng nhạt khê nhếch, xem ra lại đang chảy nước miếng...

Đào Nguyên vươn tay qua vừa định giúp cậu lau miệng, chiếc xe phía sau đột nhiên bấm còi, truyền đến một thanh âm rất chói tai, anh lập tức quay lại, phát hiện đèn đã nhảy sang màu xanh. Tổng Phi Lan bị tiếng động văng trời này đánh thức, sợ tới mức giật bắn mình bật dậy: “Làm sao vậy làm sao vậy?!”

“Không sao, anh cứ ngủ tiếp đi, cầm lau nước miếng này.” Đào Nguyên vừa đánh tay lái vừa đưa khăn cho cậu.

Tổng Phi Lan lau khoeo miệng, gãi gãi đầu, sau đó lại ngả vào bên cửa sổ, lẩm bẩm: “Làm em hết hồn.”

Trợ lý Đào cũng âm thầm lẩm bẩm: Tôi cũng hết hồn.

Chỗ ở của anh cách nhà Tổng Phi Lan không xa, đi qua một ngã tư là đến. Đào Nguyên đậu xe dưới lầu, dặn Tổng Phi Lan: “Cậu ngồi đây chờ tôi một chút, đừng ngủ, chỉ 5 phút thôi.”

Tổng Phi Lan gật gật đầu, rút máy tính bảng trong túi chống sốc ra, nói: “Không sao đâu, anh đừng gấp quá.”

Đào Nguyên thấy cậu như vậy cũng yên tâm, ba bước giảm thành hai bước đi lên lầu, lúc thay quần áo xong, vừa xuống đã thấy Tổng Phi Lan không mặc áo khoác, đang rút cổ đứng cạnh xe nói chuyện với ai đó.

Anh bước nhanh đến, nghe thấy Tổng Phi Lan nói: “Anh, anh xem chân em thế này có thể lái xe được không?”

“Sao không mặc áo khoác?” Đào Nguyên vừa đi vừa hỏi.

“Tình huống khẩn cấp mà, cái anh này cứ bắt em phải dời xe mình đi.” Nặng của Tống Phi Lan để trong cốp xe, ngại lấy ra nên lúc này cậu đang cố lại gần Đào Nguyên. Trợ lý Đào vươn tay ôm lấy vai cậu, mở cửa xe ra nhét cậu vào: “Ồ yên đây chờ tôi.”

Anh dàn xếp cho Tống Phi Lan xong mới xoay người nhìn về phía đối phương, thản nhiên hỏi: “Đường to như thế mà anh không chạy được à?”

Ngồi trong chiếc xe kia là một người trẻ tuổi cường tráng, anh ta vừa nhìn thấy khí thế của Đào Nguyên liền hồi hận, ghen nũa ngày mới nói: “Tôi...Tôi vừa mới lấy bằng lái, sợ quẹt vào xe của anh.” Nói xong giẫm lên chân ga lao vút.

Tống Phi Lan thò đầu ra ngoài cửa sổ, tức giận “Hừ!” một tiếng. Thấy Đào Nguyên quay lại ghế lái, cậu lập tức nói: “Bộ ông thấy em dễ bắt nạt lắm à?”

Đào Nguyên cài dây an toàn, do dự một chút, cuối cùng vẫn bảo: “Không phải, anh ta muốn dè cậu đó.”

“Hả?”

Đào Nguyên khởi động xe, Tống Phi Lan thất thần, đến khi xe chạy ra đường cái vẫn không nói tiếng nào.

Đào Nguyên liếc mắt nhìn cậu hỏi: “Có cảm thấy ghê tởm khi bị đàn ông thích không?”

“... Không có, hồi còn đi học em cũng từng nhận được thư tình của nam sinh, mấy nhỏ trong lớp toàn nói em là thụ.” Tống Phi Lan có chút tức giận, cậu bĩu môi: “Nhìn em giống người bị thương lắm sao?”

Đào Nguyên nhin không được cười ra tiếng, Tống Phi Lan nghiêng đầu nhìn anh: “Anh cười cái gì?”

Đào Nguyên không trả lời, cười đến mức hai vai đều run rẩy. Tống Phi Lan sáp qua: “Anh Đào, anh là công hay thụ?”

Đào Nguyên mấp máy môi, ý cười trên mặt vẫn chưa tan hết, nhưng anh lại không nói lời nào. Tống Phi Lan cố ý nói: “Anh nhất định là thụ! Nhân thê thụ!”

“Đã biết nhiều như vậy rồi mà vẫn muốn hỏi tôi?” Đào Nguyên lại nhin không được cười, cố ý trêu cậu.

“Em thật sự rất giống thụ sao?” Tống tổng nhin không được hỏi lại.

Mãi cho đến công ty, Tống Phi Lan hãy còn đang rối rắm vấn đề này. Đào Nguyên nín cười đỡ cậu lên xe lăn, vừa tiến vào đại sảnh, Tống tổng đã bị một đồng nam thanh nữ tú vây kín, cậu nhỏ giọng hỏi Đào Nguyên: “Đây đều là nhân viên của em à?”

“Ừ.” Đào Nguyên cúi xuống, ghé vào tai cậu đáp.

Tống Phi Lan ngây ngốc cười cười: “Làm ông chủ tốt thật đấy.”

Đào Nguyên đưa cậu lên văn phòng của tổng giám đốc, văn phòng của hai người là cùng một gian, người ở trong người ở ngoài, chỉ cách nhau một tấm kính mỏng, nhưng bên ngoài phòng Tống Phi Lan có thêm một chiếc rèm sáo (2), bình thường đều thả xuống.

Trợ lý Đào đẩy Tống tổng đến trước bàn làm việc, mở máy tính ra cho cậu chơi game, Tống Phi Lan hỏi: “Không phải hôm nay mình họp bàn kịch bản sao anh?”

Đào Nguyên nhìn thoáng qua đồng hồ: “Còn nửa tiếng nữa.”

Anh vừa dứt lời, chợt nghe tiếng người nhẹ nhàng gõ cửa, Tống Phi Lan liền ngẩng đầu nhìn lên.

Một cô gái dáng người yếu điệu đứng đó, hai chân lộ ra, trên người mặc váy body dài tay, đang tựa vào khung cửa thủy tinh nhìn cậu. Tống Phi Lan vẻ mặt mờ mịt mà nhìn về phía Đào Nguyên, ánh mắt chứa đầy nghi vấn: Ai đây?

“Chân Ly.” Đào Nguyên đáp.

Tống tổng còn chưa kịp nói gì, cô gái đã giẫm lên giày cao gót bước nhanh đến trước mặt cậu, duỗi tay muốn ôm, Tống Phi Lan sợ tới mức giật ngược về phía sau.

“Cưng trốn cái gì? Vài ngày không gặp đã quên người ta rồi sao?”

Cô gái kia ép sát vào, ủy khuất nhìn cậu, mông uốn éo muốn ngồi lên đùi cậu. Tống Phi Lan sợ tới mức hét lên: “Chân tôi còn chưa lạnh!”

Chân Ly lúc này mới dừng lại, lại nói: “Cưng có biết hai tháng nay em lo lắng cho cưng lắm không!”

“...Thế sao cô không đi thăm tôi?” Tống tổng dựa vào lưng ghế, khiếp sợ lùi xe lặn về phía sau.

“Em... Em không phải là do bận quay phim chụp hình à?” Lọn tóc quăn của Chân Ly phủ lên vòng 1 siêu khủng của cô, lại còn nảy nảy mấy cái. “Còn không phải là muốn kiếm tiền cho cái đồ vô lương tâm như cưng?”

“Nếu tôi chết thật thì cần tiền làm chi nữa...” Tống tổng lại nhích về phía sau một chút.

Mùi nước hoa sực nức của đối phương xộc vào mũi, Tống Phi Lan vội vàng níu chặt Đào Nguyên còn đang mải chỉnh lý giấy tờ trong tay, gấp gáp nói: “Trợ...trợ lý Đào, đến giờ họp chưa?”

Đào Nguyên lúc này mới mở miệng: “Chắc cũng sắp bắt đầu rồi, tôi đưa cậu đến phòng họp.”

Hai người rời đi, để Chân Ly ở lại.

Phòng họp lúc này chỉ có vài nhân viên phụ trách đang bố trí, mọi người ngẩng đầu chào bọn họ một cái, sau đó lại tiếp tục đi làm chuyện của mình.

Tống Phi Lan lặng lẽ giữ chặt góc áo Đào Nguyên ý bảo anh cúi đầu xuống, hai người dựa sát vào nhau, cậu thì thầm: “Không phải anh nói em không có bạn gái à?”

Trợ lý Đào thản nhiên trả lời: “Cô ấy không phải là bạn gái của anh, mà là bạn giường.”

Cụm từ kinh dị kia dội thẳng vào đầu Tống tổng gây thơ thuần khiết. Cậu xấu hổ không thôi, biểu tình cũng không biết là khó xử hay áy náy, đỏ mặt nhìn Đào Nguyên, lại nhỏ giọng xác nhận thêm một lần: “Em có bạn giường cơ á?”

“Ừ, lát nữa anh sẽ còn thấy được thêm mấy người.” Đào Nguyên nhìn cậu đáp.

Tống Phi Lan hoảng hốt, sau khi hết ngượng ngùng liền bắt khả tư nghị hỏi: “Em phóng dăng tới mức này sao?!” Cậu không thể tin được: “Anh đang đùa em đúng không?!”

Lúc nói câu này Tống Phi Lan hơi to tiếng, vài nhân viên ngẩng đầu lên nhìn cậu.

Đào Nguyên không nói gì, bày biện giấy tờ xong lại rót cho cậu một cốc nước.”Uống chút nước ấm đi.”

Tống Phi Lan vẫn còn đang hoảng loạn không thôi: “Không thể nào!”

Vài phút sau, nhân viên lục tục tiến vào, có mấy diễn viên đảm nhận vai chính nhìn thấy cậu đều hơi giật mình, trong đó có vài em trẻ tuổi lập tức sáp đến, xem ra đúng là không phải quan hệ nam nữ thuần khiết, làm gì có bạn bè bình thường nào lại đi sờ đùi nhau?

Tống tổng đứng ngồi không yên, trợ lý Đào còn cố tình ghé vào tai cậu nhắc nhở: “Có thấy cô gái thứ ba từ trái đếm qua không? Cái người vừa sờ chân anh ấy, họ Lý, tên là Lý Như, anh từng qua đêm ở nhà cô ta ba lần rồi.”

Tống Phi Lan buồn rười rượi quay đầu nhìn anh, van cầu nói: “Anh đừng nói nữa.”

Đào Nguyên liền ngậm miệng, chờ người đến đông đủ mới bắt đầu hội nghị, đầu tiên là thông báo Tống Phi Lan đã trở về tiếp tục cương vị, mọi người lập tức nhiệt liệt hoan nghênh, khổ cái Tống tổng người thì còn nhưng hồn không ở, cậu cười gượng một cái, sau đó im re ngồi trên xe lặn.

Đào Nguyên cơ bản thay thế vị trí tổng giám đốc của cậu, sau khi cuộc họp kết thúc liền đẩy người về văn phòng.

Tống Phi Lan rầu rĩ không vui, nằm úp sấp trên bàn làm việc, lúc ăn cơm còn có một nữ thư kí tiến vào quấy rối, mãi đến khi tan tầm, hai người thế nhưng hầu như cả ngày không nói chuyện.

Đào Nguyên bận quá, mỗi lần Tống Phi Lan ngẩng lên lại thấy anh đang nghe điện thoại hoặc phê duyệt văn kiện, trong quá trình còn không ngừng có việc mới đưa tới tay.

Tổng Phi Lan rảnh rỗi không có gì làm, ngồi trong phòng làm việc nhàm chán xoay bút, cả ngày chỉ ký vài chữ.

Đến giờ tan tầm, Tổng Phi Lan tự lặn xe từ trong phòng ra đến bên cạnh Đào Nguyên, vô cùng cẩn thận mở miệng: “Anh Đào, chừng nào thì anh tan ca thế?”

Đào Nguyên ngẩng đầu thấy cậu mới phát hiện bây giờ đã là 6 giờ tối, anh bỏ kính xuống, day day ấn đường nói: “Sắp xong rồi, anh đói bụng chưa?”

Tổng Phi Lan lắc đầu: “Chưa ạ.”

Đào Nguyên nhìn cậu khấp nhép như thế, nghĩ nghĩ, hỏi: “Sáng nay trước khi họp bàn... làm anh sợ à?”

Tổng Phi Lan do dự trong chốc lát, nhẹ nhàng gật đầu.

“Là lỗi của tôi.” Đào Nguyên đứng lên, lấy hai chiếc áo khoác treo trên móc xuống, phủ một cái lên người Tổng Phi Lan: “Tối nay muốn ăn món gì?”

(1) Canh dê thập cẩm: Canh gồm thịt, phổi và bao tử dê nấu trong nước luộc dê, vài nơi còn cho cả gan và lòng vào.

1_110129220316_1

(2) Rèm sáo:

2e438f64aeaa4610a2df1cca19b65a14

Nó thả thính anh không đớp được thì tại anh chứ có phải tại nó đâu mà nở lòng nào =))))). (Em đùa đấy em thương anh lắm)

9. Chương 9

Tổng Phi Lan cúi mặt, len lén liếc mắt nhìn Đào Nguyên: “Em ăn gì cũng được, anh muốn ăn gì?”

Đào Nguyên vô thức đưa tay xoa xoa đầu cậu, anh suy nghĩ một lát rồi hỏi: “Đi ăn lẩu không?”

Hai mắt Tổng Phi Lan sáng lên, sung sướng hoan hô: “Đi!”

Hai người đi xuống hầm giữ xe, Đào Nguyên đỡ cậu lên trước, gấp xe lặn lại cho vào cốp, sau đó mới ngồi vào ghế lái. Tổng Phi Lan vẫn có vẻ rất bất an, đầu dựa vào cửa sổ, hai mắt vô định nhìn ra bên ngoài. Đào Nguyên lái xe ra khỏi tòa nhà rồi mới hỏi cậu: “Không vui sao?”

Tổng Phi Lan nghe thấy giọng anh, cậu quay đầu, do dự trong chốc lát mới thấp giọng nói: “Em không thể tin được mười một năm sau em lại làm ra những chuyện tệ hại thế này...” Biểu tình trên mặt cậu có vẻ rất mất mát: “Khi còn nhỏ, giấc mơ lớn nhất của em chính là tương lai có thể có một gia đình ổn định, thoát khỏi cái bóng của bố, có thể chăm sóc mẹ... Vậy mà khi tỉnh dậy, hóa ra sau từng ấy năm em vẫn chưa làm được gì cả.”

Ánh đèn bên đường lướt qua mặt Tổng Phi Lan, tâm tình người nọ rõ ràng đang ảm đạm. Đào Nguyên bỗng nhiên đưa tay sờ sờ khóe mắt của cậu, lòng bàn tay ấm áp hầu như phủ kín gương mặt của người kia. Tổng Phi Lan dùng chóp mũi cọ cọ vào tay anh, đôi môi mấp máy nói: “Anh Đào, tay anh lớn quá.”

Hơi thở nóng hổi phả vào lòng bàn tay Đào Nguyên, cảm giác ấm áp làm anh chợt có chút lúng túng mà thu tay về. Tổng Phi Lan nhìn theo, một lát sau bỗng nhiên nói: “Anh Đào, về sau anh đừng đổi nghề, cứ làm trong công ty nhà em luôn có được không?”

Đào Nguyên bị đôi mắt to chân thành kia nhìn chăm chăm, tay lái thiếu chút nữa đảo thành hình chữ S. Tổng Phi Lan 17 tuổi thật biết cách quyến rũ người khác, Đào Nguyên suýt chút nữa rơi vào bẫy, trầm mặc một lúc lâu mới đáp:

“Chuyện sau này không ai nói trước được, tựa như anh không chắc một ngày nào đó tỉnh dậy sẽ trở lại 28 tuổi lần nữa không, chúng ta chỉ có thể nắm chắc được những gì hiện tại, những gì đang ở trước mắt mà thôi. Làm sao anh biết được tối nay chúng ta sẽ ăn lẩu mà không phải ăn burger thịt lừa (1). Chưa kể những yếu tố tác động xung quanh, tỷ như đi đường nhìn thấy món ma lạt thập cẩm (2) của nhà nọ rất ngon cũng có thể ảnh hưởng đến quyết định của anh...”

“Em muốn ăn lẩu, tuyệt đối không ăn burger, cũng không ăn ma lạt thập cẩm.” Tổng Phi Lan bĩu môi nhìn anh.

“Lỡ nhà hàng đầy hết chỗ thì sao?”

Tổng tổng nghĩ nghĩ, sau đó đáp: “Bộ anh không biết gọi điện thoại đặt bàn hả?”

“...” Đào Nguyên câm nín.

Hai người im lặng suốt một quãng đường, khi gần đến nơi, Tổng Phi Lan bèn lấy lòng nhích qua chỗ Đào Nguyên, chột chột cánh tay anh, nhỏ giọng hỏi: “Anh Đào, anh giận em à?”

Đào Nguyên đáp: “Trong mắt cậu tôi dễ nổi giận đến vậy sao?”

“Không có.” Tổng Phi Lan vui vẻ cười, lộ ra hàm răng trắng muốt.

Đào Nguyên dừng lại trước cửa nhà hàng, mở cốp lấy xe lăn cho Tổng Phi Lan ngồi, đẩy cậu sang chỗ an toàn rồi mới đưa xe xuống bãi đậu.

Tuyết rơi lác đác phiêu đảng trong không trung, Đào Nguyên kéo mũ áo bành tô đội lên đầu Tổng Phi Lan. Bông tuyết nhỏ vun rơi xuống lòng bàn tay cậu, trong nháy mắt đã tan thành nước, cậu cười cười quay lại nhìn Đào Nguyên, người nọ liền cúi xuống, ghé sát đầu vào hỏi: “Làm sao vậy?”

“Không có gì, chỉ là em muốn nhìn anh một chút.” Tổng Phi Lan cười.

Thiếu nam 28 tuổi lúm đồng tiền như hoa, đẹp đến mức không tài nào rời mắt được.

Đào Nguyên vươn tay, năm ngón tay giống hệt Hấp tinh đại pháp chụp lên đỉnh đầu Tổng Phi Lan, đẩy mặt cậu xoay sang chỗ khác.

Ngoài cửa có hai nhân viên đứng đón khách, đồng thời giúp nâng xe lăn của Tổng Phi Lan vào trong.

Tổng Phi Lan nghịch ngợm không chịu ngồi yên, ngứa đầu ra sau nhìn Đào Nguyên. Trợ lý Đào nhìn cái trán trơn bóng của người nọ, bỗng dừng giữa tay không kìm được búng “cốp” một phát. Lực tay mạnh vô cùng, thậm chí còn phát ra âm thanh vang dội hệt như người ta búng dưa hấu ngoài chợ.

Tổng tổng “Au!” một tiếng, trên trán nháy mắt đỏ ửng, cậu ôm đầu thống khổ không thôi, buồn bực nói: “Anh búng vài lần nữa thì chắc em cũng nhớ lại được đấy!”

Đào Nguyên cười vươn tay giúp cậu xoa, Tổng Phi Lan nghiêng người không chịu, kêu gào: “Cúi xuống cho em búng lại mau!”

Hai người đã ngồi xuống bàn, Đào Nguyên không để ý tới cậu nữa, bồi bàn mỉm cười nhìn bọn họ, hỏi: “Quý khách muốn dùng gì ạ?”

“Hai phần óc heo, em phải bỏ nào!” Tổng Phi Lan lập tức đáp.

Đào Nguyên im lặng cười xem thực đơn. Bồi bàn lại nhin không được cười thành tiếng, vừa ghi món ăn vừa nói: “Hai vị thân nhau thật đấy.”

Đào Nguyên nghe vậy, hai tai lại đỏ ửng lên, anh giả dò lật một tờ thực đơn, hỏi: “Muốn ăn nước lẩu loại nào?”

“Em muốn cay, anh thích ăn lạt à?”

Đào Nguyên suy nghĩ một chút rồi đáp: “Vậy gọi một phần lẩu uyên ương đi.” (3)

Hai người gọi đồ ăn xong, bồi bàn cầm thực đơn rời đi, Tống Phi Lan lại không chịu ngồi yên, dưới bóng hệt như có lửa cứ nhấp nháy nhòm thò tay về phía Đào Nguyên. Trợ lý Đào hết cách đành đứng dậy bước qua, sau đó ngồi xổm trước mặt cậu nói: “Búng đi.”

Tống Phi Lan chỉ đùa thôi, không ngờ Đào Nguyên lại dung túng cậu, nhất thời quần bách không biết làm thế nào cho phải. Cậu đưa tay sờ sờ mái tóc của đối phương, tóc ngắn cứng đăm vào tay ram ráp, cuối cùng tự cho là khéo đưa đẩy trả lời: “Thôi, em không nỡ.”

Tim Đào Nguyên run lên một cái, biết người nọ cũng không có ý gì, anh nuốt cục nghẹn xuống, nhấp nhấp miệng, đứng lên gõ một phát vào đỉnh đầu Tống Phi Lan.

“...” Tống Phi Lan nhăn nhó ôm đầu: “Lại đánh người ta rồi...”

Lúc này mấy nhân viên buồng nổi lên, xoay phần nước cay đỏ rực sang chỗ Tống Phi Lan, đồ nhúng lẩu cũng lục tục mang đến. Đào Nguyên lập tức thay đổi đề tài, cũng giục Tống Phi Lan mau ăn để con vẹt kia đừng nói lung tung nữa.

Nước lẩu bắt đầu sôi, Đào Nguyên đứng lên bỏ thức ăn vào nồi, hơi nước nóng bám đầy lên kính của anh, thấy vậy, Tống Phi Lan bèn bảo anh bỏ mắt kính xuống: “Anh không cận thì đeo kính làm gì?”

Khói bốc lên đã chặn hết tầm mắt, Đào Nguyên không thể không nghe theo đề nghị của đối phương: “Có người nói lệ khí trong mắt tôi rất nặng, bảo tôi bình thường đi làm nên đeo kính che lại.”

“Ai nói?”

“Thầy của tôi.” Đào Nguyên sợ cậu hỏi tiếp bèn tự bổ sung thêm một câu: “Thầy dạy Judo.”

“Anh Đào còn luyện cả Judo cơ á!!!” Tống Phi Lan nhìn anh chăm chăm. “Ngầu thế!!!”

Thử hỏi trên đời này có bao nhiêu chàng gay có thể chịu đựng một tiểu soái ca trẻ tuổi cả ngày dùng ánh mắt sùng bái nhìn mình?

Đào Nguyên hít sâu một hơi, anh không đáp, gắp thịt dê đã chín bỏ vào trong đĩa của Tống Phi Lan.

Tống Phi Lan vẫn còn muốn hỏi: “Anh, anh đánh nhau giỏi lắm đúng không?”

“Tập trung ăn đi.” Đào Nguyên nói một câu.

“A.”

Trợ lý Đào rốt cục được giải thoát, đưa tay cởi hai nút áo sơ mi. Trong nhà hàng khá nóng, thân nhiệt của anh lại cao, mới ngồi ăn được vài phút đầu đã đầy mồ hôi, ngay cả ngực áo cũng ướt đẫm. Tống Phi Lan nhìn nhìn, cố nén không nói chuyện.

Đợi hai người tính tiền xong, Đào Nguyên đang đẩy Tống Phi Lan ra cửa thì người nào đó lại thi triển chiêu thức cũ, cậu ngửa mặt, giải phóng thiên tính bắt đầu mở máy: “Anh Đào, cơ ngực anh bự ghê!”

“...” Trợ lý Đào không đeo kính, cúi đầu nhìn vào mắt cậu.

Trong phút chốc, Tống Phi Lan phát hiện dưới đáy con ngươi của người nọ đúng thật có chút lệ khí, sau đó cậu chợt nghe Đào Nguyên nói: “Khẩu tâm cũng bị xem là quấy rối tình dục đấy.”

“...” Lần này đến phiên Tống Phi Lan á khẩu, cậu sững sờ nhìn Đào Nguyên, thấy đối phương không giống như đang giỡn liền nhanh chóng giải thích: “Em chỉ cảm thấy đáng người anh rất đẹp thôi, không có ý gì khác, nếu anh không thích thì em không nói nữa, em xin lỗi.”

Đào Nguyên nghe cậu nói vậy, ngữ khí vô thức chậm lại, trả lời: “Không sao, về sau đừng như vậy nữa.”

Tống Phi Lan bước lên xe thì ngồi im thin thít, dựa vào cửa sổ giả bộ ngắm phong cảnh. Đào Nguyên cũng không chủ động mở miệng, không thể vì nhất thời mềm lòng mà phạm sai lầm được, lúc này Tống Phi Lan còn mất trí nhớ, nhưng lỡ một ngày nào đó anh ta khôi phục ký ức thì sao? Chẳng lẽ mình phải đi đấu đá với một bầy phi tần của anh ta sao?

Thẳng đến khi xe dừng lại trước cổng chung cư, Đào Nguyên không lái xe vào gara, trực tiếp lấy xe lăn chuẩn bị đẩy người lên lầu.

Tống Phi Lan ngồi trên ghế phó lái không chịu nhúc nhích, cậu cúi đầu mím môi, một lúc lâu sau mới ủy khuất nói: “Em thật không cố ý mà, em...là do em nhất thời ngứa miệng thôi, xin lỗi anh Đào, anh đừng giận nữa.”

Cậu thấy Đào Nguyên không định ngủ lại đêm nay, sợ mình chọc giận người ta nên vô cùng nghiêm túc xin lỗi, còn túm chặt vạt áo Đào Nguyên, Tống Phi Lan ngẩng đầu, biểu tình trên mặt như sắp khóc đến nơi.

Đào Nguyên nhìn cậu như vậy, trong lòng càng ngứa, hết như bị mèo con dùng móng vuốt nhỏ cào cào, thật muốn cúi xuống hôn cậu ấy một cái.

Trợ lí Đào cố gắng kìm nén, vài giây sau mới đáp lại, giọng nói có chút khàn khàn: “Tôi không giận.”

Tống Phi Lan trời sinh đã có bản lĩnh như thế, cho dù cậu không mở miệng, đôi mắt ấy cũng đủ làm người ta đắm chìm.

Đào Nguyên giục: “Mau ra đây, về ngủ sớm một chút rồi sáng mai tôi lại qua đón.”

Tống Phi Lan buồn lắm nhưng cũng không kiên trì nữa, cậu buông tay ra, lò cò một chân bước xuống ngồi vào xe lăn.

“Về nhà rồi cũng đừng khóc nhé.”

Tống Phi Lan cúi xuống, gật gật đầu, Đào Nguyên đẩy cậu vào cửa nhà rồi lập tức rời đi, trông hết như bị ma đuổi.

Tống Phi Lan một mình ngồi trong phòng khách tối om, rốt cục vẫn không nhịn được khóc lên, vừa nức nở vừa tự mắng mình: “Mày đúng là đồ đáng ghét! Chẳng có ai muốn ở cùng mày cả! Không có ai hết!”

Cậu còn đang nước mắt nước mũi giàn giụa thì chuông cửa đột nhiên réo vang, Tống Phi Lan tưởng Đào Nguyên quay lại bèn nhanh chóng lau khô nước mắt, sợ bị anh phát hiện, sau đó lăn xe đi mở khóa.

“...” Vừa trông thấy người đứng bên ngoài, Tống Phi Lan lại muốn khóc. “Cô là ai vậy hả?!!!”

“Phi Lan, sao lại khóc? Ai bắt nạt cưng?”

Cô gái ba vòng bốt lửa ban sáng vẫn còn mặc chiếc váy liền kia, giẫm trên giày cao gót bước tới.

Tống Phi Lan quay đầu lau nước mũi, khóe mi vẫn còn hồng hồng, hai mắt mông lung đắm lệ miễn cưỡng nhìn cô, hỏi: “Cô có chuyện gì không?”

Chân Ly thấy cậu như vậy, thực sự có chút mềm lòng, cô cởi giày ra rồi xoay người giúp cậu lau mặt. “Cực cưng đáng thương, sao lại khóc thành như vậy?”

Tống Phi Lan nghe cô nàng nói, trong lòng càng ủy khuất, còn chưa kịp phản ứng đã bị người ôm vào trong ngực, cậu khóc được vài giây, đột nhiên thấy hơi kỳ kỳ, cảm giác phía dưới sao cứ mềm nhũn. Tống tổng nhanh chóng ngửa cổ ra sau, vừa đẩy xe lăn tránh đi vừa nói: “Chị này, tôi không thích quấy rối tình dục người khác đâu!”

“Cưng ‘quấy rối’ em từ đời tám hoánh nào rồi, bây giờ còn giả dồ chi nữa?”

Hai đùi Chân Ly khóa ngồi trên người Tống Phi Lan, hai tay vịn vào lưng ghế, vòng 1 khùng bổ đàn hồi ép sát vào: “Cưng đi đứng không tiện thì để em làm cho cưng là được chứ gì.”

Cô ta đột nhiên nắm lấy cổ tay của Tống Phi Lan muốn đặt lên ngực mình, Tống tổng gào lên một tiếng, giây dựa liên tục: “Chị làm cái gì vậy?! Đậu xanh! Tính cường bạo hả!”

Cậu đẩy cô ta ra, nhích xe lăn lui về phía sau, thẳng đến khi đụng vào cạnh bàn trà.

“Hôm nay cưng muốn chơi roleplay sao?” Chân Ly hỏi: “Cấp dưới tuần tú cùng nữ thủ trưởng?”

“Khẩu vị chị nặng quá đó!” Tống Phi Lan lò cò nhảy ra khỏi xe, thà chết chứ không chịu khuất phục vội vàng bấm đi động. Đào Nguyên bên kia vừa qua được cái cổng nhà, nhắc máy lên đã nghe tiếng người gào thét:

“Anh Đào ơi có yêu quá muốn cường bạo em!!!!”

Đào Nguyên chỉ nghe được một câu như thế, sau đó đầu bên kia cách một tiếng cúp máy, gọi lại cũng không ai bắt, tay anh run lên, đánh vô lăng, xe lại phóng về phía nhà Tống Phi Lan.

Tống tổng bị người giật lấy điện thoại ném xuống sàn nhà đang run lấy bầy, từ bé tính tình cậu vốn hiền, lại nhìn người phụ nữ dũng mãnh hung bạo trước mắt, Tống Phi Lan vô thức rụt cổ, nhỏ giọng nói: “...Nếu chị thật sự muốn làm thì...ừm...cũng được.”

“Tống Phi Lan anh bị khủng hã?!!!” Chân Ly đương nhiên phát hỏa: “Chỉ là một vai diễn thôi mà, có cần phải như thế không?! Lúc ấy anh bảo tôi chịu khó luyện võ một tí, thế mà bây giờ ngay cả vai Tiêu Thục Phi (4) tôi cũng không được, ngủ với tôi đã đời rồi giờ muốn ăn quịt hã! Hay là tông xe xong thì rút nào luôn rồi?!”

“...”

Lúc Đào Nguyên đến nhà Tống Phi Lan thì Chân Ly đã rời đi, chỉ để lại Tống tổng thê thảm ngồi dưới đất, đối diện một cái điện thoại đã bị chia năm xẻ bảy, về mặt rối rắm.

(1) Burger thịt lừa: Món ăn có nguồn gốc từ tỉnh Hà Bắc cũng phổ biến tại thành phố Bắc Kinh.

d009b3de9c82d158f5be0ad0890a19d8bc3e4296

(2) Ma lạt thập cẩm: Món cay nổi tiếng của Tứ Xuyên

1339500467335

(3) Lẩu uyên ương:

7-mon-lau-trung-quoc-hut-khach-nhat-01_1438337609

(4) Tiêu Thục Phi: một sủng phi của Đường Cao Tông Lý Trị, vị Hoàng đế thứ ba của triều đại nhà Đường trong lịch sử Trung Quốc. Sau này bà đã đối chọi gay gắt với Võ Mị Nương, cuối cùng bị giết một cách dã man. Bạn nào xem Võ Mị Nương truyền kỳ chắc biết.

10. Chương 10

Trò hề qua đi, cuối cùng Đào Nguyên vẫn ngủ lại.

Còn chưa quyết định được mà đã mập mờ lui tới với người mình có cảm tình vốn không phải là phong cách của anh. Nhưng lúc này, đối với Tống Phi Lan lúc mà nói, Đào Nguyên chắc chắn là chỗ dựa duy nhất của cậu.

Thực quân chi lộc trung quân chi sự (1), Đào Nguyên tự nhủ, chờ Tống Phi Lan có thể thích ứng với cuộc sống hiện tại hoặc là đến khi cậu khôi phục trí nhớ, mấy thứ rắc rối bây giờ đều có thể giải quyết.

Vài ngày sau, bọn họ đều vô cùng bận rộn. “Võ Hậu Truyền Kỳ” là bộ phim đầu tiên Đào Nguyên nhận từ khi đến Hoàn Vũ nên anh đặt rất nhiều tâm huyết vào nó. Từ tìm nhà đầu tư, viết kịch bản đến tuyển chọn diễn viên đều vô cùng cẩn thận. Đây là bước tiền quan trọng của một công ty nhỏ không mấy danh tiếng như Hoàn Vũ, tuyệt đối không được sai sót.

Tống Phi Lan cũng bị trợ lý Đào ảnh hưởng, cậu yên lặng ngồi trong văn phòng xem kịch bản, có thể nói là “chuyện lạ có thật” ở công ty Hoàn Vũ.

Tối tan tầm ngày thứ Sáu, Đào Nguyên đột nhiên nói: “Tổng đồng dặn trưa mai anh nhớ về nhà ăn liên hoan, đến lúc đó tôi đưa anh qua.”

Năm Tống Phi Lan 17 tuổi thì chị cả Tống Tư Tuệ vừa kết hôn, cuối tuần nào cũng về nhà mẹ đẻ ăn liên hoan, nhưng cậu không ngờ có ngày mình lại phải tham gia cái buổi tụ họp gia đình vợ vẫn kia, nơi đó căn bản không phải là nhà của cậu.

“Em không đi có được không?”

“Chắc là không.” Đào Nguyên nói. “Nhưng nếu thật sự không muốn đi thì anh gọi điện cho ông ấy đi.”

Đào Nguyên muốn dạy Tống Phi Lan cách tự mình giải quyết vấn đề, không thể cứ ỷ lại vào người khác như thế được.

Nhưng Tống Phi Lan khá nhát, vừa nghe phải tự mình báo cáo đã ỉu xiu, rầu rĩ không vui nhìn màn tuyết trắng xóa ngoài cửa sổ xe, qua một lúc lâu lại hỏi: “Vậy anh có vào với em không?”

Sau khi Tống Phi Lan bị tai nạn, Tống Đông Lai kỳ thật có chút bực Đào Nguyên. Lúc trước ông ta đưa anh sang Hoàn Vũ là để anh coi chừng Tống Phi Lan, kết quả vẫn có chuyện lớn xảy ra, vì vậy khi Tống Phi Lan sắp sửa biến thành người thực vật thì Đào Nguyên bị bắt sang canh gác phòng bệnh của cậu.

“Tôi chờ anh đi, bao giờ anh về tôi lại qua đón.” Đào Nguyên trả lời.

Tống Phi Lan khẽ thở dài, không nói nữa.

Đêm đó Tống Phi Lan không ngủ được, bước xuống giường giải quyết nỗi buồn, thanh âm ba cái chân rườlết trên mặt đất rốt cục đánh thức Đào Nguyên dậy. Anh bước ra, thấy Tống Phi Lan đang chuẩn bị chui vào wc, còn tưởng tối nay cậu ăn nhiều nên bị tiêu chảy, “Đau bụng sao?”

“Dạ không, em mất ngủ nên dậy đi vệ sinh, ồn đến anh à?” Tống Phi Lan hỏi.

“Không, đi đi.” Đào Nguyên đi xuống bếp hâm nóng một li sữa, chờ Tống Phi Lan ra thì đưa cho cậu. “Uống chút sữa cho dễ ngủ.”

Trên người Đào Nguyên chỉ mặc một cái áo ba lỗ màu trắng, cơ bắp rắn chắc hằn rõ lên lớp vải mỏng manh, trông vừa khỏe mạnh vừa gợi cảm.

Tống Phi Lan cầm li, hai mắt nhìn chằm chằm ngực anh, lại muốn mở máy nói, có điều lời vừa ra tới miệng lại bị nuốt xuống, cậu vội vàng tu sữa ừng ực: “Anh Đào đi ngủ đi.”

“Tôi chờ anh uống xong đã.” Đào Nguyên đứng cạnh, nhìn cậu uống hết rồi mới bỏ li vào bồn rửa, về phòng, trước khi đóng cửa còn nói một câu: “Chúc ngủ ngon.”

“Chúc anh ngủ ngon!”

Tống Phi Lan kẹp đầu vào khe cửa phòng mình vui vẻ đáp, sau đó sung sướng ném nạng nhảy lên giường. Đáy lòng vẫn luôn bất an xao động đã được li sữa ấm áp kia xoa dịu.

Cậu nhắm mắt lại đếm tới con dê thứ ba trăm, cười giật mình hai cái, cuối cùng cũng thiếp đi.

Qui định liên hoan cuối tuần bắt đầu với Tống Tư Tuệ, sau khi Tống Tư Duy kết hôn cũng tuân theo, cam đoan mỗi tuần đều có một ngày cả nhà tập trung đông đủ.

Tống Phi Lan không thích, lúc cậu học trung học thì viện đủ mọi cách từ chối, khi lên đại học thì chạy ra nước ngoài, nếu không có gì quan trọng thì ngay cả nghỉ đông và nghỉ hè cũng không quay lại.

Cho dù ở cùng một mái nhà nhưng Tống Phi Lan chưa bao giờ được xem là thành viên của gia đình này cả, giữa bọn họ có một bức tường vô hình ngăn cách, từ lúc bị ép về Tống gia, Tống Phi Lan vẫn luôn đứng ở bên ngoài bức tường ấy lặng lẽ nhìn.

Đào Nguyên đoán Tống Phi Lan hôm nay chắc lại ngủ nướng nên không mua đồ ăn sáng nữa, anh chỉ chuẩn bị một chút sữa và bánh mì để cậu dậy thì ăn lót dạ, chứ không nọ quá tối trưa lại không ăn cơm được.

Chờ kim giờ nhích đến số 10, trợ lý Đào mới mở cửa phòng Tống Phi Lan.

“Cuối tuần cũng đừng ngủ nhiều quá, thứ Hai không dậy nổi đâu, tuần nào cũng phải làm việc nghỉ ngơi đều đặn.”

Tống Phi Lan vui đầu vào chán nhất quyết không nhúc nhích, căn bản không thèm nghe anh nói chuyện. Đào Nguyên đi qua kéo rèm, sau đó lại xóc chăn lên.

Hơi ẩm lập tức mang theo cơn buồn ngủ chạy trốn, Đào Nguyên thậm chí còn ngửi thấy mùi sữa tắm trên người đối phương. Tống Phi Lan co rúm lại, xoay người, vui mặt vào gối.

Đào Nguyên nhìn một lát, do dự không biết nên “túm dậy” hay là “kệ luôn”, cuối cùng anh im lặng, xoay người rời đi. Tống Phi Lan nghe tiếng bước chân dần dần đi xa liền lập tức mở mắt, kỳ thật lúc đối phương kéo chân ra là cậu đã tỉnh, chỉ là muốn đùa với Đào Nguyên một chút.

“Anh Đào!”

“Dậy ăn sáng.” Đào Nguyên đứng ngoài cửa nói.

Tống Phi Lan thấy anh không giận mới hoan hoan hỉ hỉ nhảy xuống giường.

Đúng 11 giờ rưỡi, Đào Nguyên chở cậu đến Tống gia, anh dừng xe trước cổng lớn, bảo: “Hai tiếng nữa tôi qua đón, nếu xong sớm thì cứ gọi điện thoại cho tôi.”

Tống Phi Lan ngồi im trên ghế phó lái, Đào Nguyên đã đứng bên ngoài đưa nạng cho cậu, cậu vẫn buồn bã không muốn cầm: “Anh tới sớm đón em được không? Sớm một chút thôi mà?”

“Họp mặt gia đình thì làm sao xong trong một tiếng được.”

“Vậy trưa nay anh ăn cơm ở đâu?” Tống Phi Lan hỏi.

“Trưa nay tôi có hẹn với khách.”

Nghe anh nói vậy, Tống Phi Lan im lặng bĩu môi, chống nạng đi ra, cậu đứng xích qua một bên để xe có chỗ quay đầu, sau đó mới lưu luyến vẫy tay.

“Anh lái xe cẩn thận nhé.”

Đào Nguyên cũng phát tay với cậu. Tống Phi Lan nhìn xe từ từ rời đi, đến khi khuất hẳn mới xoay người nhận mệnh bấm chuông cửa.

Hai chị em nhà họ Tống đều có mặt, chỉ là một người dẫn theo gia quyến, một người lại lẻ loi một mình.

Đức lang quân của Tống Tư Tuệ họ Trịnh, tên là Trịnh Vũ, tuy trong nhà cũng làm kinh thương nhưng anh ta lại là một giáo sư đại học dạy văn học và lịch sử, trông rất trí thức. Hai người từ khi kết hôn tới nay lúc nào cũng gắn bó keo sơn, cho dù Tống đại tiểu thư tính khí táo bạo, nhưng mỗi lần cô vừa định phát hỏa, trông thấy Trịnh Vũ đang ôn hòa nhìn mình thì lập tức ỉu xìu.

Cả hai cưới nhau đã mười một năm, có một đứa con gái mới lên 3, đang tuổi học mẫu giáo, cô bé vừa thấy Tống Phi Lan bước vào liền chạy đến ôm chân cậu.

Tống Phi Lan còn tưởng là con cái nhà ai, vừa đặt nạng xuống định chơi với cô nhóc, chợt thấy Tống Tư Tuệ từ đằng sau hấp tấp đi tới, vừa quát bảo mẫu vừa ôm con gái vào lòng, chỉ chó máng mèo lớn tiếng nói: “Tôi đã bảo bác phải giữ nó cho kĩ mà, lỡ bị ai bắt cóc thì làm sao?!”

Dì Trần nghe vậy, lặng lẽ đáp ứng, Tống Tư Tuệ “hừ” một tiếng rồi đi, từ đầu tới cuối chẳng thêm liếc Tống Phi Lan lấy một cái. Cậu cũng không nói gì, gọi dì Trần qua đỡ, nhảy lò cò vào phòng khách.

Trong phòng không một bóng người, chỉ có vài người hầu đang bận rộn. Tống Phi Lan nhỏ giọng hỏi: “Bố con vẫn ở công ty à?”

“Không, ông ấy về rồi, trong thư phòng trên lầu ấy, nhị tiểu thư đang nói chuyện với ông ấy.” Dì Trần ghé vào tai cậu thì thầm: “Hình như là công ty nhà họ Lý có chuyện nên tiểu thư muốn vay tiền ông chủ.”

Tống Phi Lan gật gật đầu, giống như làm nũng với trưởng bối mà xoa xoa vai dì Trần, sau đó để bà đi làm chuyện của mình.

Trình Mạn Phương từ trong bếp đi ra, nhìn thấy cậu liền cười hỏi: “Phi Lan về rồi đấy à?”

Tống Phi Lan mở miệng: “Con chào dì.”

Trình Mạn Phương dù sao cũng đã lên chức bà, lại đấu đá với đám tiểu tam tiểu tứ nhiều năm như vậy, đương nhiên không thể vẫn xinh đẹp rạng rỡ được, tuy rằng rất chịu khó chăm sóc nhưng nếu đứng cạnh Nguyễn Ái Nùng có khi còn bị lấm là trưởng bối.

Bà bế cô bé vừa chạy đến bên cạnh mình lên, trách Tống Phi Lan: “Về sau đừng làm mấy chuyện đó nữa, nguy hiểm lắm, con còn trẻ như thế mà. Thôi, không sao là tốt rồi.”

Tuy Trình Mạn Phương không thương Tống Phi Lan lắm, nhưng mấy câu này của bà vẫn là thật lòng.

Tống Phi Lan gật gật đầu, đáp: “Sau này con sẽ không như vậy nữa.”

Hai người còn đang nói chuyện thì Tống Tư Duy hai mắt đỏ ửng từ thư phòng bước ra, Trình Mạn Phương ngẩng đầu nhìn thấy nhưng cũng không hỏi, chỉ gọi mấy người làm vào dọn cơm. Trịnh Vũ cùng Tống Phi Khanh cũng đi theo, người một nhà hầu như đã tề tụ đông đủ trong phòng khách.

Khi Tống Phi Lan 17 tuổi thì Tống Phi Khanh chỉ mới lên 3, tính ra năm nay cũng được 14 rồi. Trong đám con cháu của Tống gia thì đây là người trông giống Tống Đông Lai nhất, gương mặt đoan chính nhưng không đẹp bằng Tống Phi Lan, vóc người cũng tráng kiện hơn. Cậu nhóc ngẩng lên, nhìn thấy Tống Phi Lan đang chống nạng bèn cất giọng gọi: “Anh.”

Tống Phi Lan chào lại, quay đầu nhìn thấy Trịnh Vũ cũng chủ động lên tiếng: “Chào anh rể ạ.”

Đôi phương mỉm cười gật đầu, coi như đã trả lời.

Mọi người lục tục ngồi vào bàn, chỉ có Tống Phi Lan đi đứng không tiện nên vẫn chậm rãi bước từng bước, Tống Phi Khanh do dự một chút, chạy qua dìu cậu.

Phòng ăn nhất thời lặng ngắt, Trình Mạn Phương không phản ứng, mấy người còn lại cũng không biết phải nói gì.

Một lát sau, Tống Đông Lai đi ra, đứng ở đầu cầu thang hỏi: “Đông đủ hết chưa?”

Trình Mạn Phương trả lời ông: “Đủ cả rồi, mọi người đang chờ anh đấy.”

Tống đồng xuống lầu, bước vào chỗ chủ vị, nhìn quanh một vòng rồi mới mở miệng: “Năm nay trong nhà trải qua nhiều chuyện, may mà đã vượt qua, coi như khổ tận cam lai. Về sau cố gắng sống cho tốt.”

Ông ta dừng lại, hai mắt đảo sang chỗ con gái thứ Tống Tư Duy: “Hôm nay Thừa Nghiệp không tới, con thay bố chuyển lời cho nó. Cho dù là tham vọng quá lớn hay chỉ do sơ suất, ngã một lần coi như được một bài học, sau này nhớ khiêm tốn một chút.”

Tống Tư Duy cụp mắt, gật gật đầu.

“Còn con nữa, Phi Lan.”

Tống Phi Lan thình lình bị điểm danh, giật mình ngẩng đầu, nghe thấy Tống đồng tiếp tục nói: “Cũng không còn bé nhỏ gì nữa, không cần con đại phú đại quý, về sau chí thú làm ăn để bố yên tâm là được.”

Tống Phi Lan đương nhiên ngoan ngoãn gật đầu.

Người một nhà lúc này mới bắt đầu động đũa, Tống Phi Lan không có khẩu vị, chỉ ngóng trông Đào Nguyên nhanh nhanh quay lại đón cậu, vô vị cầm đũa lên gấp vài món, nhai thức ăn mà như nhai sáp. Vừa nuốt được một miếng lại nghe thấy có người gọi tên cậu.

Người nói chuyện là Trình Mạn Phương, bà cười bảo: “Phi Lan cũng lớn rồi, lần này gặp tai nạn là do không có ai bên cạnh chỉ bảo, nếu có gia đình thì sẽ chín chắn hơn, không làm ra những chuyện nguy hiểm thế kia nữa.”

(1) Thực quân chi lộ trung quân chi sự: Đây là một câu nói của Lỗ Hùng khi bị bắt vào cung Tử Nha, trích từ hồi 40 của tiểu thuyết “Phong thần diễn nghĩa”. Bản dịch của Vn hầu như đã lướt qua chỗ này, nhưng đại khái câu này có nghĩa là “Ấn lộ của vua thì phải trung thành với vua”.

Vua của Lỗ Hùng là Trụ vương, khi ông bị bắt đã được Tử Nha khuyên giải vì biết Lỗ Hùng là một vị tướng tài giỏi, nhưng Lỗ Hùng lại cho rằng mệnh làm trung thần mà không khuyên được hôn quân thì cũng nên chịu chết chứ nhất quyết không phò tá người khác.

11. Chương 11

Trình Mạn Phương vừa dứt câu, cả phòng lại lặng ngắt như tờ. Tổng Phi Lan bực bội không thôi, trong đầu tuôn một tràng đậu xanh rau má.

Thấy cậu vẫn cúi đầu không nói, Tổng Đông Lai đưa mắt nhìn qua, hỏi: “Phi Lan, con thấy thế nào?”

“Con...con hiện tại chưa muốn kết hôn, con còn nhỏ mà.” Miệng cậu mấp máy nửa ngày mới phun ra được một câu như thế.

“Đã 28 tuổi rồi mà nhỏ nhít cái gì nữa?!” Tổng Đông Lai mắng.

Tổng Tư Tuệ vừa dứt cơm cho con gái vừa nở một nụ cười trào phúng: “Vài năm nữa em út cũng chẳng ‘lớn’ nổi đâu, nếu lúc trước bố mà đồng ý cho nó theo cái nghề nhảy nhót kia có khi bây giờ còn nổi tiếng dữ nữa. Ngày nào chẳng thấy báo chí đưa tin em nó nay cùng cô này mai cùng cô khác, so với đám diễn viên trong công ty còn hot hơn! Lại còn...”

Cô ta còn đang nói, Tổng Đông Lai đã tức giận cắt ngang: “Trước mặt cháu mà con nói bậy bạ gì đó?!”

Tổng Tư Tuệ từ nhỏ đã được người nhà nuông chiều, sau khi kết hôn thì có Trịnh Vũ nuông chiều, tính tình cũng không nhu nhược như em trai và em gái, trực tiếp nói ngược: “Cái gì gọi là nói bậy bạ? Con nói sai chắc, bộ những chuyện kia không phải do nó gây ra hả?!”

Trịnh Vũ ngồi cạnh đành phải giảng hòa: “Tư Tuệ, đừng cãi bố.”

Tổng Tư Tuệ lập tức im lặng.

Tổng Đông Lai ngồi ở ghế chủ vị đã muốn tăng xông, đành phải đem lửa giận phát tiết lên người Tổng Phi Lan: “Mày cũng lớn tướng rồi, đừng suốt ngày chơi bời lêu lổng nữa!”

Trình Mạn Phương cắt một miếng sườn dê bỏ vào chén của Tổng Đông Lai, lại rót cho ông chút rượu trái cây, nói: “Thật ra dì có quen vài cô bé, gia thế trong sạch, tính tình cũng hiền lành, nếu hôm nào Phi Lan rảnh thì có thể đi xem thử.”

Tổng Phi Lan cúi đầu không đáp, Tổng Tư Duy vẫn luôn im lặng ngồi cạnh cậu bèn đột nhiên mở miệng, giọng nói lại vô cùng nhẹ nhàng: “Mẹ, bên người em út không thiếu mỹ nhân, người mẹ chọn sao có thể sánh bằng.”

Cô ta vừa nói xong, Tổng Đông Lai lại nhớ ra, bắt đầu la mắng một tràng, cơ hồ muốn thổi bay cả mười Tổng Phi Lan ra xa năm dặm: “Mày đừng hòng đem cái đám ong bướm kia bước vào cái nhà này! Không đến lúc đó đừng trách bố đánh gãy nốt cái chân còn lại của mày!”

Tổng Phi Lan nhỏ giọng phản kháng một câu: “Con không có ong bướm mà, với cả... với cả con đã có người mình thích rồi...”

“Ai, mày vẫn còn thích khuê nữ của nhà họ Hình sao? Người ta sắp lấy chồng tới nơi rồi kia kìa, nhìn mày còn thấy chướng mắt, đừng tơ tưởng nữa!” Tổng Đông Lai thẳng thắn nói.

Tổng Phi Lan ngẩn ra, khẽ nhếch miệng, cậu vội ngẩng đầu hỏi: “Cô ấy sắp kết hôn rồi sao?”

Trình Mạn Phương đáp: “Tháng trước con bé vừa gửi thiệp mời, lúc ấy con còn đang trong bệnh viện.”

Cậu mấp máy môi, không nói nên lời.

Tổng Đông Lai thấy cậu buồn như thế cũng không đành lòng, nửa khuyên giải nửa ra lệnh bảo: “Bố cũng tưởng hai đứa đã thành rồi, còn ngồi nói chuyện đám cưới với chú Hình của con nữa, ai ngờ con lại làm người ta thất vọng... Thôi, thế gian nơi nào không có cây cỏ, chờ dì con giới thiệu cho con vài cô bé tốt, đến lúc đó cứ xử cho đàng hoàng, đừng bêu tật xấu ra dọa người ta chạy mất.”

Tổng Phi Lan không biết trong ký ức thiếu hụt của cậu thậm chí đã có một khoảng thời gian như thế, đó là mối tình đầu của cậu, là cô gái làm cậu rung động năm 17 tuổi.

Trình Mạn Phương cắt ngang suy nghĩ của cậu, cười nói: “Phi Lan này, dì giúp con liên hệ với người ta nhé, đến lúc đó dì sẽ gửi địa điểm hẹn với số điện thoại cho con, nhớ đi đúng giờ nha.”

Lúc Tống Phi Lan bước ra khỏi cửa nhà Tống gia, cậu hết như người mất hồn, tin tức kia quá sốc, cậu nhất thời không thể tin được.

Đào Nguyên đậu xe trước cổng, Tống Phi Lan thậm chí không thèm nhìn mà ngồi phịch xuống, hai cái nặng vướng vào thành cửa, kéo mãi cũng không ra. Đào Nguyên bắt đắc dĩ xuống xe cầm nặng để ra ghế sau, anh vòng qua tay lái hỏi: “Trong nhà cãi nhau à?”

Tống Phi Lan buồn bã thở dài: “Dì bắt em đi xem mắt.” Sau đó còn nói thêm: “Mối tình đầu của em cũng sắp kết hôn rồi.”

Đào Nguyên quay đầu nhìn cậu một cái, ngập ngừng vài giây, cuối cùng mở miệng hỏi: “Thế anh có định đi không?”

Tống Phi Lan cúi thấp đầu: “Em biết ngay cái nhà này chả tốt lành gì đâu mà.”

Đào Nguyên khởi động xe, nghe thấy cậu vẫn tiếp tục lảm bảm: “Xem mắt thì chắc phải đi rồi, bố em thiếu chút nữa bắt em đồng ý ngay, còn đám cưới thì... không biết...”

Cậu liếc mắt nhìn Đào Nguyên, nhỏ giọng kể: “Em với cô ấy quen nhau bốn năm, vốn định tốt nghiệp đại học xong sẽ kết hôn.”

“Không phải anh bị mất trí nhớ sao?” Đào Nguyên nhấp nhấp miệng.

“Đúng vậy, nhưng chuyện quan trọng như thế sao có thể quên được chứ...”

“Nhưng anh đã quên, đúng không, những chuyện bị bỏ quên đều là những chuyện không quan trọng.”

Tống Phi Lan vốn đang cúi đầu, nghe anh nói đoạn lại ngẩng lên, cậu suy nghĩ một lát rồi trả lời: “Em cũng không biết nữa, nhưng lúc nghe bọn họ kể thì em thật sự rất buồn.”

Đào Nguyên im lặng không nói nữa.

Khi bọn họ về đến chung cư thì Trình Mạn Phương đã gọi điện qua, chưa tới nửa giờ mà bà đã giúp Tống Phi Lan liên lạc với đối tượng thứ nhất.

“Chỗ hẹn là cà phê Ấn Tượng, dì nhớ quán này nằm sát công ty con phải không. Đây là số điện thoại của cô ấy, chiều nay đúng 4 giờ, con chuẩn bị luôn đi, đừng đến trễ.”

Tống Phi Lan chưa kịp nói một tiếng “Khoan”, đầu bên kia đã cúp điện thoại.

Đào Nguyên đang cất xe, chợt nghe thấy người nọ mở miệng: “Anh Đào, tí nữa em phải đi xem mắt rồi.”

Đào Nguyên sững sốt một chút, qua một lúc lâu sau mới hỏi: “Muốn tôi đưa đi không?”

“Buổi chiều anh không bận à?”

“Không bận.”

“Vậy làm phiền anh.” Tống Phi Lan cười hỏi: “Em có nên thay quần áo không nhỉ? Mặc thế này hình như không lịch sự lắm.”

Lần đầu làm chuyện người lớn, Tống tổng rất là khẩn trương.

Đào Nguyên đậu xe xong, vừa đỡ người xuống vừa đáp: “Thế này là được rồi.”

Lúc hai người đang đứng chờ thang máy, Tống Phi Lan lại thấp giọng hỏi: “Anh Đào này, anh đi xem mắt bao giờ chưa?”

“Chưa.” Đào Nguyên nhìn chằm chằm mấy con số đang nhảy liên tục trên bảng hiển thị, tuân theo tiêu chí im lặng là vàng.

Tống Phi Lan cũng không để ý, ghé sát đầu vào người đối phương: “Em hồi hộp quá.”

“Không hi vọng thì sẽ không hồi hộp, dù gì hai người cũng chỉ gặp mặt có một lần mà thôi.”

Cửa thang máy “đỉnh” một tiếng mở ra, Đào Nguyên cất bước tiến vào, Tống Phi Lan đi theo anh, miệng vẫn không ngừng: “Thật ra em cũng có chút chờ mong, lỡ gặp được người thích hợp thì sao? Chị cả với anh rể của em cũng do xem mắt mà thành đó, hiện tại có con luôn rồi...”

Cậu còn chưa nói xong đã bị Đào Nguyên đánh gãy: “Thế mỗi tình đầu gì đấy của anh thì sao? Anh không quan tâm nữa à?”

“Cô ấy sắp kết hôn rồi, còn cần em quan tâm làm chi.” Tống Phi Lan nghe vậy lại buồn, hai cánh tay chống nạng buông thõng, hết như chó con ỉu xiu cụp tai, cậu ngẩng đầu nhìn lên trần hành lang, nói: “Em cũng không biết có nên đi đám cưới của cô ấy không nữa.”

Đào Nguyên không muốn để ý đến cậu, thang máy vừa mở ra liền đi ngay, Tống Phi Lan vội vã đuổi theo anh, dè dặt hỏi: “Anh Đào, anh không vui sao?”

“Nếu anh còn thích cô ta đến vậy thì sao không tranh thủ đi? Anh có nghĩ tới lí do vì sao cô ấy lại chia tay anh không? Chẳng phải là do anh yếu đuối quá sao? Ngày nào cũng kêu gào đòi tự lập, đòi thoát khỏi cái bóng của bố, nhưng anh có làm được gì không? Không dứt khoát, lúc nào cũng dưng dưng lằng nhằng, ngay cả chuyện thức dậy đúng giờ cũng không làm được!”

“...”

Tống Phi Lan bị đối phương mắng đến ngây ra, hai mắt trợn to, y hết như nai con hoảng sợ, cậu không kìm được hốt hoảng lui về phía sau nửa bước.

Đào Nguyên vừa thấy cậu như vậy, ngọn lửa trong lòng bỗng nhiên tắt lịm, anh hối hận không thôi, vội vàng nói: “Xin lỗi, tôi...”

“Anh nói đúng.” Tống Phi Lan cúi đầu, không biết có phải lại sắp khóc không.

Đào Nguyên do dự nửa ngày, đưa tay lên nhẹ nhàng xoa đầu cậu: “Xin lỗi... Cuộc họp trưa nay không thuận lợi, vậy mà tôi lại trút giận lên người anh, anh còn nhỏ mà, là tôi không đúng...”

Tống Phi Lan nhẹ nhàng lắc đầu: “Không, anh nói đúng.” Cậu không ngẩng lên, chỉ nhẹ giọng bảo: “Anh Đào mở cửa dùm em, em muốn nghỉ ngơi một chút.”

Đào Nguyên không biết phải giải thích như thế nào, đành mở khóa nhà, Tống Phi Lan chống nạng lập tức đi về phòng ngủ của mình.

Trợ lý Đào đứng ở phòng khách thở dài, thầm nghĩ mình đúng là tự tìm đường chết.

Anh suy nghĩ một lát, đi xuống bếp mò mẫm mấy cái, sau đó bưng một chén chè trôi nước nhân đậu xanh lên.

Đào Nguyên đứng trước phòng Tống Phi Lan do dự vài giây, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, dáng người cao lớn lấp ló sau khe cửa, bắt chước Tống Phi Lan thò đầu vào trong nhìn nhìn.

Trên giường có một cái bọc bụi, phỏng chừng Tống Phi Lan đang nằm bên trong, không hề nhúc nhích. Trợ lý Đào nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Phi Lan?”

Tống Phi Lan không trả lời, anh lại hỏi: “Em đang ngủ à?”

Khung cảnh này có chút buồn cười, Tống Phi Lan cuộn tròn trong chăn, rầu rĩ đáp: “Không, có chuyện gì?”

Ngữ khí vô cùng ai oán.

“Tôi làm bánh trôi này, em có muốn ăn không?”

Trưa nay Tống Phi Lan ăn không được bao nhiêu, bao tử đã sớm trống rỗng kêu ọt ọt, cậu xốc chăn ngồi dậy, hốc mắt quả nhiên ửng hồng: “Ăn.”

Đào Nguyên bước qua đỡ cậu, Tống Phi Lan bĩu môi, không nói gì. Hai người ngồi xuống bàn ăn, Đào Nguyên lại bảo: “Lúc này...xin lỗi em.”

Tống Phi Lan cắn một miếng bánh trôi, lại được dỗ dành, cậu tủi thân nói: “Anh cũng ác quá đi...”

“Xin lỗi.”

“Nhưng mà đây là lời thật lòng của anh chứ gì? Trong mắt anh em chỉ là một đứa vô dụng hết ăn lại nằm.”

“...” Đào Nguyên á khẩu, nhất thời không biết phải trả lời thế nào, một lúc lâu sau mới đáp: “Trước kia thì đúng, nhưng bây giờ thì không.”

“Vậy bây giờ em thế nào?” Tống Phi Lan ngẩng đầu, hai mắt tràn trề hy vọng nhìn anh.

“Bây giờ là...một thiếu niên đáng yêu và hơi ngố.”

“...” Tống Phi Lan cúi đầu ăn bánh trôi, không muốn nghe anh nói nữa.

“Tôi chỉ đùa thôi.”

“Anh không đùa, anh nói thật.” Tống Phi Lan đáp: “Nhưng anh cho rằng anh không có khuyết điểm sao?”

Đào Nguyên nghe cậu nói vậy, ngược lại cảm thấy rất hứng thú liền cười hỏi: “Vậy tôi có khuyết điểm gì?”

“Khuyết điểm lớn nhất của anh chính là xem nhẹ khuyết điểm của mình và phóng đại khuyết điểm của người khác. Anh đâu phải là em, làm sao anh hiểu được ...”

Tống Phi Lan nói đến đây liền im lặng.”Em không nói nữa.”

“...” Đào Nguyên thấy cậu lại ủy khuất bĩu môi, anh buồn cười bảo: “Được rồi, tôi sai, em cứ nói đi.”

“Em không nói, em sẽ không ác độc cười trên nỗi đau khổ của người khác đâu.” Tống Phi Lan ăn miếng bánh trôi cuối cùng trong chén: “Cám ơn anh đã nấu chè cho em, ngon lắm.”

Đào Nguyên vắt chéo hai chân, anh nhìn cậu, chốc lát sau mới nói: “Không cần cảm ơn, đây là quà xin lỗi của tôi.”

Hai người ngồi bên bàn một lúc, Tống Phi Lan bỗng nhiên cúi đầu mở miệng: “Tuy rất buồn nhưng em vẫn cảm thấy anh nói đúng, nếu không thì tại sao qua mười một năm em lại trở nên tệ hại thế này cơ chứ...”

Đào Nguyên mấp máy môi vừa định nói gì, chợt nghe thấy Tống Phi Lan đã hồi máu lại hơn hớn nói:

“Sắp 3 giờ rồi, anh Đào, lát nữa đi xem mắt em nên mặc gì cho đẹp?”

“...”

12. Chương 12

Trợ lý Đào đỡ trán, âm thầm thở dài.

Anh nói: “Tôi cho rằng em hoàn toàn có thể bắt đầu thay đổi bản thân ngay từ bây giờ.”

“Là sao ạ?” Tống Phi Lan nâng chén lên uống nước đường.

“Từ chối đề nghị của phụ nhân, không đi xem mắt nữa.” Đào Nguyên hình như muốn lời nói của mình càng thêm thuyết phục, lại bổ sung một câu: “Đây là tự do của em.”

“Chuyện này em không tự quyết định được, em căn bản không có tự do.” Tống Phi Lan làm vẻ mặt kiêu “anh không hiểu được đâu”: “Nếu em cố tình không đi thì sẽ chọc giận dì, bà sẽ mách bố em cho coi. Hồi đó em bị một lần rồi, bố đánh em một trận rồi cắt tiền của em luôn, bây giờ ông sẽ cắt tiền công ty rồi lôi em về nhà, bảo đảm ngày nào cũng bị treo lên đánh!”

Cậu trợn to mắt: “Anh không biết cái nhà đầy đáng sợ thế nào đâu. Năm em 6 tuổi, vừa đến Tống gia ngày đầu tiên đã bị chị cả và chị hai nhốt trong tầng hầm. Lúc ấy đang là mùa đông nên lạnh muốn chết, em bị nhốt cả đêm, sáng hôm sau mới được cứu ra...”

“...Tống tổng không phạt hai cô ấy à?”

“Lúc ấy bố đang đi công tác, chờ ông về thì mọi chuyện đã đâu vào đấy rồi, dì em còn hăm dọa người hầu trong nhà nữa. Lúc em bảo với bố cũng không ai nói giúp em cả, cuối cùng còn bị mắng một trận.” Tống

Phi Lan nhún vai, dường như đã quen rồi: “Đừng nói chuyện này nữa, lát hồi em nên mặc cái gì? Hay mặc chính trang nhé? Còn chân của em thì sao, người ta thấy em chống nạng liệu có mất cảm tình không?”

Bây giờ Đào Nguyên mới thật sự hối hận, những lời ban nãy của anh thật sự quá độc địa, mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh, tùy tiện đứng ở chỗ cao chê bai người khác là một hành vi vô cùng ngu xuẩn.

Cho dù trong lòng trợ lý Đào đang mạnh mẽ phê phán bản thân nhưng hành động của anh thì hoàn toàn ngược lại. Anh lượn vào phòng thay quần áo, chọn cho Tống Phi Lan một bộ y phục mang phong cách học sinh may bằng vải dệt ca rô màu đỏ, trông y như nam sinh vừa tan trường về.

Tiểu Tống tiên sinh vừa soi vừa gương hỏi: “Nhìn có bị trẻ con không anh?”

“Không.” Đào Nguyên bước qua giúp cậu chỉnh lại cổ áo, cảm thấy Tống tổng vẫn đẹp quá mức cần thiết liền đội thêm cho cậu một cái nón len.

“Anh, nếu em mặc bộ đồ này đi coi mắt thì anh phải hứa là không được xuất hiện nhé, không lờ người ta đổ anh mất thì sao, đứng cạnh anh trông em ‘dạo’ muốn chết.” Tống Phi Lan rất biết mình biết ta nói: “Hay em mặc âu phục được không?”

Đào Nguyên không trả lời, anh nhìn đồng hồ cười đáp: “Bây giờ là 3 giờ rưỡi, nếu không kẹt xe thì đi nửa tiếng là tới.”

“Anh Đào... Anh cố ý chứ gì?” Tống Phi Lan buồn rười rượi: “Đi thôi, không đổi nữa.”

Đào Nguyên cười trộm, có điều vừa nhìn thấy ba cái chân rưỡi của Tống Phi Lan đang tung tăng hớn hở thì lại không vui, cố ý nói: “Tôi thấy em đừng nên mong chờ quá.”

“Nhưng lỡ tụi em hợp nhau thì sao?” Tống Phi Lan nhảy lên ghế phó lái nhìn anh, cậu cau mày: “Hôm nay anh làm sao ấy, cứ bần lùi là như nào.”

“...” Đào Nguyên nhấp nhấp miệng không nói chuyện.

Tống Phi Lan hỏi: “Cuộc họp trưa nay tệ đến vậy à?”

“...Ừ, có hơi bức bối.” Đào Nguyên đành ậm ừ cho qua chuyện.

Khi cả hai đến cà phê Ấn Tượng thì vừa qua 4 giờ, trợ lý Đào đang muốn xuống xe lấy nạng cho cậu thì Tống Phi Lan đã vội vàng cản lại: “Anh ngồi yên đây! Em tự đi lấy.”

“...” Đào Nguyên nhếch miệng không đáp, cố nén xúc động muốn bỏ người vào túi xách về nhà.

Tống tổng quả nhiên tự mình khập khiễng ra sau đuôi xe, gõ gõ thân xe ý bảo tài xế Đào mở khóa cốp. Cậu chống nạng, quay về phía cửa sổ vẫy vẫy tay với Đào Nguyên: “Chúc em may mắn đi!”

...Còn lâu.

Thị lực hai mắt Đào Nguyên là 10/10, lúc ấy học viện không quân thiếu chút nữa hốt anh đi. Anh dùng cặp mắt cú vọ kia nhìn theo Tống Phi Lan đang bước vào quán cà phê. Nắng chiều rực rỡ chiếu xuống tóc cậu, hệt như phủ lên đó một tầng ánh sáng màu vàng lấp lánh.

Mắt Đào Nguyên vẫn dõi theo cậu, mãi đến khi cậu dừng lại, mỉm cười với một cô gái ngồi gần cửa sổ. Cô bé kia thật ra khá xinh xắn, Tống Phi Lan cười đến mức lộ hết cả răng ra...

Đào Nguyên bỗng nhiên nhắm mắt lại, ngửa đầu ra sau dựa vào lưng ghế, thở dài.

Em ấy bị mất trí nhớ, rồi một ngày nào đó cũng sẽ khôi phục ký ức.

Nhưng nếu không thì sao? Nếu không thì sao...nếu không thì...

Ba chữ kia giống như một đoàn xe lửa băng qua đường hầm, không ngừng chạy qua chạy lại trong tâm trí Đào Nguyên...

Anh lắc đầu, vừa mở mắt đã nhìn thấy Tống Phi Lan đẩy một chiếc bánh bảy màu đến trước mặt đối phương. Đào Nguyên vô thức bước xuống xe, đến khi đã vào trong quán cà phê mà vẫn không biết mình đang làm gì.

Tổng Phi Lan mới hàn huyền với đối phương vài câu, hai mắt vô tình lướt qua cửa sổ liền thấy đôi chân dài của Đào Nguyên đang phăm phăm đi vào. Cô bé đối diện nhìn theo tầm mắt của cậu, mỉm cười hỏi: “Người kia là bạn của anh à? Hình như cũng xuống từ chiếc xe ban nãy chở anh tới đó.”

“Ừ, bạn anh đấy.” Cậu dừng một chút rồi nói tiếp: “Rất tốt bụng, lại đẹp trai nữa.”

“Quả thật rất bảnh, nhưng em lại thích tuýp như anh hơn, có cảm giác rất dịu dàng.” Cô gái nhỏ nở nụ cười.

Tổng Phi Lan cũng cười theo, hỏi: “Dì, ...ừm, ý là mẹ của anh ấy, có kể chuyện của anh cho em nghe chưa?”

“Sơ sơ thôi, bác bảo anh rất tốt tính, lại thích chăm sóc người khác nữa.”

“Không tới mức đó đâu...” Tổng Phi Lan còn chưa nói xong, cô gái lại chỉ chỉ chỗ quầy bar: “Bạn anh vào rồi kìa, có cần chào hỏi một tiếng không ạ?”

Tổng Phi Lan quay đầu lại, vừa vặn trông thấy Đào Nguyên đang nhìn qua. Trợ lý Đào có hơi chột dạ, chọn một cốc nước xong mới bước đến: “Tôi hơi khát nên vào mua đồ.”

Tổng tổng không có dị nghị gì, nhưng không hiểu sao trong lòng lại cảm thấy xấu hổ, cậu nhích mông sang bên cạnh, hỏi: “Anh có muốn ngồi một lát không?”

Trợ lý Đào không chỉ vô cùng tự nhiên ngồi phịch xuống bên cạnh cậu mà còn quay sang cười với cô gái ngồi đối diện một cái, đôi mắt sâu thẳm như phóng điện làm Trương tiểu thư đỏ bừng mặt.

“Chào cô, tôi là Đào Nguyên.”

“Chào anh, em tên Trương Hiểu.”

“...” Tổng Phi Lan ngồi bên cạnh yên lặng thả cho mình một nén nhang, thế mà dám bảo thích tôi á, vậy tại sao mấy người lại đỏ mặt?! Tại sao vậy hả?!!!

Đào Nguyên hình như định ở chơi tới lúc cả hai xem mắt xong, anh chủ động bắt chuyện với Trương Hiểu: “Chuyên ngành đại học của cô là gì? Tôi cảm thấy cô rất có khí chất nghệ thuật.”

Khí chất nghệ thuật cái quần! Mấy người tới đây để đốt nhà anh em phỏng???

Tổng Phi Lan nhin không được quay đầu ai oán trừng mắt liếc trợ lý Đào một cái. Đào Nguyên lặng lẽ vỗ vỗ thất lưng cậu trấn an.

“Em làm thiết kế trong một công ty quảng cáo.”

Trương Hiểu chú ý tới sắc mặt Tổng Phi Lan, chợt nhớ ra nhiệm vụ ngày hôm nay liền không trả lời Đào Nguyên nữa, chủ động hỏi Tổng tổng: “Anh Phi Lan làm việc ở đâu nhỉ? Em nghe bác nói hình như anh làm bên truyền thông.”

“Đúng vậy, là công ty giải trí Hoàn Vũ, em xem phim của công ty anh bao giờ chưa.” Tổng Phi Lan ngại ngừng cười nói.

Trương tiểu thư còn chưa kịp trả lời, Đào Nguyên liền không chút hoang mang tiếp chuyện: “Có vài tạp chí cũng thường xuyên viết về của công ty của chúng tôi, không biết Trương tiểu thư có hay xem tạp chí không.”

Chỉ cần chú ý mấy tựa tạp chí của giới giải trí là sẽ biết Tổng Phi Lan nổi danh cỡ nào, cơ hồ đã vượt mặt mấy anh trai chị gái trong Hoàn Vũ. Trương Hiểu hiển nhiên là biết, cô nàng xấu hổ cười cười: “Em cũng không xem nhiều, cơ mà ‘Năm tháng rực rỡ’ hình như là phim của công ty các anh đúng không, phim hay thật!”

Tổng Phi Lan căn bản không biết Hoàn Vũ từng quay những phim gì phim gì, nhất thời đen mặt quay sang nhìn Đào Nguyên.

Đào Nguyên vừa nghe liền biết em gái này có chuẩn bị bài trước ở nhà, gật đầu cười đáp: “Ừ, phim đấy quay cũng được bốn năm rồi, lúc ấy Tổng tổng của chúng tôi vừa tiếp nhận công ty, công việc chưa vào quỹ đạo nên phim vẫn còn vài chỗ sạn.

“Anh khiêm tốn quá, em thấy phim hay lắm.”

Hai người có qua có lại tám chuyện hăng say, Tống Phi Lan ngồi cạnh uống hết hai cốc Latte to oạch, cuối cùng chịu hết nổi, im lặng chống nạng tự đi vệ sinh. Đến lúc trở ra, Đào Nguyên và Trương Hiểu vẫn chưa nói xong, Tống tổng không vui, cậu bước tới, đập đập lên vai Đào Nguyên: “Lát nữa em có việc, em về trước đây.”

Đào Nguyên đưa tay sờ thắt lưng cậu: “Chờ một chút, tôi chở em đi.” Nói rồi, anh lại quay đầu hỏi Trương Hiểu ngồi đối diện: “Nhà Trương tiểu thư ở đâu? Có cần tôi đưa về không?”

Tống Phi Lan rút cuộc vẫn còn trẻ con, vừa nghe thấy mấy lời này liền ghen hòng, sầm mặt xoay người lao đi.

Đào Nguyên nhanh chóng cầm áo khoác lên, quay sang nhìn Trương Hiểu nói: “Ngại quá, em ấy còn nhỏ.”

...Hôm nay rút cuộc là ai xem mắt ai?

Trương Hiểu vai mang trọng trách nặng nề ngồi trong quán cà phê suy tư cả buổi.

Tống Phi Lan hầm hừ lết trên ba cái chân rưỡi chạy ra xe, Đào Nguyên bước chân dài đuổi theo, lại còn hỏi: “Sao em lại giận?”

“Đã bảo anh đừng xuống xe rồi, nhưng anh không chỉ xuống mà còn chui vào trong nữa!” Tống Phi Lan phát hỏa, thậm chí tức giận ném hai cái nạng xuống đất.

Đào Nguyên nhặt chúng lên bỏ vào sau xe, chậm rãi giải thích: “Tôi khát nước thật mà, với cả tôi cũng có định qua đó đâu, ai bảo em quay sang nhìn tôi làm gì.”

Tống tổng bị câu trả lời vô cùng hợp lí kia làm ghen hòng, cậu bực bội mở cửa xe, ngồi vào ghế phó lái: “Vậy anh mua đồ xong thì đi đi, còn ráng ngồi lại nữa, ngồi lại còn chưa tính, dám bỏ mặc em tán chuyện với cô ấy! Đã bảo là ngồi cạnh anh trông em dọa lắm mà, anh còn quyến rũ cô nữa!”

Đào Nguyên không nhịn được cười, vừa khởi động xe vừa nói: “Tôi quyến rũ cô ấy hồi nào?”

“Mắt anh thiếu điều phát sáng thôi đó, dám chiếm sân khấu của em! Anh xấu tính quá đi!” Tống Phi Lan quay mặt ra ngoài.

“Tôi chỉ nói chuyện một cách bình thường thôi mà, tại em cứ xấu hổ mãi, lại không biết chọn đề tài, tôi đang giúp em đấy.”

“Anh nghĩ em bị ngu hả?! Đào Tiểu Nguyên, chúng ta tuyệt giao một ngày! Anh xấu quá đi! Em không bao giờ dẫn anh đi xem mắt nữa!”

“Em thích cô gái đó thật à?” Đào Nguyên hỏi.

“Thì đang có cảm tình mà...” Tống Phi Lan vừa suy nghĩ vừa trả lời: “Diện mạo là kiểu em thích, hơn nữa nói chuyện dịu dàng, vóc người cũng đẹp...” Ngữ điệu của cậu chậm rì rì, cảm giác như suốt quá trình đều nhìn chằm chằm con người ta không rời.

Đào Nguyên thấy cậu như vậy liền bốc hỏa: “Cô ta căn bản không thật lòng thích em!”

“Em biết! Anh đã chứng minh rồi!” Tống Phi Lan cau mày, hệt như chó con đang nghe răng, có vẻ như đang hận không thể đớp Đào Nguyên một miếng.

Đào Nguyên bỗng nhiên vươn một tay ra nắm cằm cậu, anh gần giọng nói: “Em luôn gọi tôi một tiếng ‘anh’, sau đó chỉ vì một cô gái mà định tuyệt giao với tôi sao?”

“Ai bảo anh thất hứa trước!!!” Tống Phi Lan há miệng cắn ngón tay đối phương, thậm chí còn dùng răng nhai nhay nghiền.

Đào Nguyên chẳng những không thấy đau mà còn bị quyến rũ đến cả người tê dại, không kìm được nhét ngón tay kia vào trong miệng đối phương, chạm phải đầu lưỡi mềm mại, đầu ngón tay còn dính chút nước miếng...

Tống Phi Lan phun phèo phèo gào thét: “Anh làm cái gì thế hả? Dơ quá!”

Trợ lý Đào bỏ tay ra, hơi thở cũng rối loạn, Tống Phi Lan rút khăn giấy lau tay cho anh, cậu hít sâu một hơi, sau đó ừ ừ nói: “Thôi thì...”

Đào Nguyên nghiêng rằng, một lúc lâu sau mới mở miệng: “Cô gái kia căn bản không quan tâm em là ai, cũng không cần biết em trông như thế nào, cô ta chắc chắn sẽ đồng ý.”

“Tại sao?” Tống Phi Lan mở to hai mắt hỏi.

13. Chương 13

“Tại sao?” Tống Phi Lan mở to hai mắt hỏi.

Đào Nguyên không nói lời nào.

Tống Phi Lan nhẹ nhàng chọt chọt cánh tay anh, lại gọi: “Anh Đào...”

Đào Nguyên nhìn cậu một cái, lúc này mới mở miệng: “Một viên chức nhỏ vừa tốt nghiệp đại học, làm việc trong một công ty quảng cáo, ngay cả túi xách cũng là hàng fake, em cảm thấy gia cảnh của cô ấy thế nào?”

Tống Phi Lan suy nghĩ một lát rồi nghi hoặc nghiêng đầu: “Này thì có liên quan gì? Tình yêu đích thực không phân biệt giàu nghèo.”

“...” Đào Nguyên thật sự không muốn giải thích nữa.

“Sao anh không nói tiếp?”

Trợ lý Đào vừa định bảo cậu về nhà mà hỏi Nguyễn Ái Nùng thì di động của Tống Phi Lan liền vang lên, đúng là của mẫu thân đại nhân gọi tới. Mẹ con hai người từ hôm tan rã trong không vui đã hơn nửa tháng mười ngày không liên lạc, hôm nay người nọ chủ động gọi điện tới đúng là hiếm thấy. Tống Phi Lan do dự hai giây rồi nhắc máy, đầu dây bên kia lập tức vang lên một tràng chửi rủa:

“Phi Lan! Con Trình Mạn Phương khôn kiếp kia giới thiệu đối tượng cho con đúng không?!”

Cũng không biết là cao thủ phương nào đi nằm vùng cho bà, Tống Phi Lan mới rời khỏi Tống gia nửa buổi chiều mà Nguyễn Ái Nùng đã nhận được tin tình báo.

Tống Phi Lan chẳng biết phải trả lời thế nào cho phải, bây giờ dù cậu có nói gì thì Nguyễn Ái Nùng cũng sẽ đổ lên đầu Trình Mạn Phương, cuối cùng cậu nhấp nhấp miệng, đáp: “...Dạ đúng.”

“Con không được đi nghe chưa?! Con đàn bà kia đúng là khôn nạn!” Nguyễn Ái Nùng nhìn xinh đẹp nhã nhặn là thế, mở miệng ra lại phun một đồng tử tục tĩu: “Nó nhất định là tìm cho con mấy con bé nhà quê nghèo rớt, con cưới một con bù nhìn về thì lấy ai giúp đỡ để tranh gia sản hả?! Đến lúc đó tiền chắc chắn sẽ chạy hết vào túi bốn mẹ con nhà nó! Con không được đi! Ta sẽ tìm cho con mấy cô tiểu thư danh giá, con tốt xấu gì cũng là đại thiếu gia Tống gia, phải môn đăng hộ đối!”

“Môn đăng hộ đối cái gì, con chỉ là một đứa con rơi mà thôi...”

Tống Phi Lan theo bản năng trả lời một câu như thế, đầu kia điện thoại chợt im phất, qua hồi lâu, giọng nói của Nguyễn Ái Nùng mang theo tiếng khóc nức nở mới tiếp tục vang lên: “Con vẫn giận mẹ đúng không? Nhưng mẹ phải làm gì đây? Mẹ của con chỉ là bồ nhí, là vợ lẽ của người ta mà thôi, giờ ngay cả con cũng khinh thường mẹ...”

“Mẹ...” Đầu Tống Phi Lan nhúc nhích. “Con không định đi tranh giành gia sản với bọn họ, họ muốn làm gì thì làm, nếu con không đi thì bố lại tức giận, đến lúc đó mẹ cũng bị vạ lây.”

“Cái gì gọi là không định tranh gia sản hả?!!!” Giọng nói của Nguyễn Ái Nùng the thé, đâm thẳng vào màng nhĩ Tống Phi Lan: “Từ nhỏ đến lớn lúc nào con cũng hèn kém như thế! Tiền đó vốn có phần của con, mẹ cũng chỉ vì con mà thôi, con không hiểu còn trách mẹ tham tiền...”

Nói rồi, bà ta lại thút thít khóc. Tống Phi Lan thở dài đầu hàng, bất đắc dĩ đáp: “Rồi rồi, mẹ muốn thế nào cũng được, nhấn thời gian với địa điểm qua cho con, con đi được chưa?”

Cậu cúp điện thoại, ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, chốc lát sau mới quay đầu nhìn về phía Đào Nguyên, hỏi: “Có phải anh cũng định nói giống mẹ em hay không?”

Đào Nguyên không phủ nhận.

Tổng Phi Lan tựa đầu vào cửa sổ xe, bộ dạng muốn chết quách cho rồi: “Có tiền đủ sống là tốt mà, dù gì chết cũng có mang theo được đâu, muốn nhiều như vậy làm gì cơ chứ?”

Đào Nguyên không nghe cậu nói mà hỏi ngược: “Em tính chiều lòng cả hai bên sao?”

Anh vừa dứt lời, điện thoại Tổng Phi Lan liền kêu leng keng báo có tin nhắn tới, Nguyễn Ái Nùng nhấn qua thông tin của cô gái, bối cảnh gia đình và thời gian địa điểm cuộc hẹn. Tối nay 8 giờ ở một nhà hàng cơm Tây tên “Bốn bước chân” ở đường Hạnh Phúc.

Tổng tổng dờ dẫm nhìn qua kính chắn gió phía trước, chậm rãi mở miệng: “Vốn em còn chút nhiệt tình với chuyện này, nhưng giờ chỉ cảm thấy mình như một cái máy tranh tiền vậy.”

Đào Nguyên quay đầu lại nhìn cậu một cái: “Cho nên tôi mới nói, biện pháp tốt nhất hiện giờ là cự tuyệt cả hai bên, em phải cứng rắn lên.”

“Vấn đề là em cứng không nổi.” Tổng Phi Lan than trời, ngả chông vó lên ghế phó lái. “Học sinh trung học 17 tuổi sao lại phải lo lắng chuyện xem mắt cơ chứ?”

Buổi tối 7 giờ rưỡi Tổng Phi Lan đã có mặt ở “Bốn bước chân”, không phải cậu muốn mà là do quý bà Nguyễn Ái Nùng đúng 6 giờ đã thân chinh đến xách cậu đi.

Lúc này trợ lý Đào hết phá rồi nổi, đầu tiên Nguyễn Ái Nùng dắt Tổng Phi Lan ra salon làm tóc, sau đó không quan tâm chân cậu lành chưa mà ném hai cái nạng qua một bên.

“Con ráng đi mấy bước đi, chống nạng trông xấu lắm, còn làm nhăn ầu phục nữa.”

Đào Nguyên đứng cạnh nhìn, nói một câu: “Bà Nguyễn, chân của Tổng tổng bị thương chưa khỏi.”

“Nằm trên giường hai tháng rồi còn gì, không sao đâu, có vài bước thôi mà.” Nguyễn Ái Nùng không nghe anh, lại duỗi tay vuốt lại tóc con trai, dặn dò: “Lát nữa cứ xử cho đàng hoàng, đừng có ngớ ngẩn nữa nghe chưa? Đó là con gái duy nhất của chủ tịch tập đoàn Tiêu thị đấy, vừa đi du học về, con bé nhỏ hơn con hai tuổi, rất có thủ đoạn, đã bắt đầu đảm đương vài việc trong công ty của bố mình rồi. Hai đứa coi như bù trừ nhau, con hiền quá! Rất dễ bị bắt nạt!”

Tổng Phi Lan thở dài một hơi, đây đã là lần thứ ba mươi sáu cậu thở dài trong ngày hôm nay.

“Mẹ à, lát nữa vào mẹ ngồi cạnh con hả?”

“Ta ngồi ở bàn khác, xa một tí để tiện theo dõi.” Bà nói tới đây, lại dặn dò Đào Nguyên: “Tiểu Đào lát nữa không được qua đó đâu nha, tuy nói Phi Lan của chúng ta rất xinh đẹp nhưng so với cháu cao to như thế thì sao mà bì được, lát nữa ra kia ngồi với ta.”

Quả nhiên rất hiểu con mình.

Đào Nguyên căn bản không muốn trả lời, Tổng Phi Lan ngồi trong xe lại thở dài. Nguyễn Ái Nùng bực bội quát: “Mới tí tuổi đầu đã suốt ngày than thở, nghe thôi đã thấy hăm tãi rồi! Ngậm miệng!”

“Sao con không có tự do gì hết vậy, ngay cả thở dài cũng không được. Còn có nhân quyền hay không?” Tổng Phi Lan liếc mắt nhìn mẹ mình đang ngồi ở ghế sau: “Với cả con đi xem mắt chứ không phải đi làm điệp viên, ru rú trong xe kiểu này trông như đám vô gian đạo vậy, nhìn kỳ lắm.”

Nguyễn Ái Nùng nâng tay nhìn đồng hồ, 7 giờ 40 phút, bà nói: “Vậy được rồi, chúng ta vào đi, lỡ con bé tới sớm thì sao, đừng để người ta chờ.”

Đào Nguyên xuống xe định đỡ Tổng Phi Lan, ai ngờ Tổng tổng đột nhiên vươn tay ra: “Em không đi bộ đâu, anh bế em đi.”

“...” Đào Nguyên nghe thấy thanh âm làm nũng của cậu thì cổ họng đột nhiên khô rát, anh nuốt nước miếng, sau đó bắt đầu nghi ngờ có phải trí nhớ của Tổng Phi Lan lại thụt lùi thêm vài năm hay không.

Nguyễn Ái Nùng vất vả lắm mới tìm được một mối tốt cho cậu, vừa mới dùng thủ đoạn cứng rắn xong, lúc này đành phải mềm giọng dỗ dành: “Cực cứng à, con cố gắng một chút được không? Lỡ đâu người ta nhìn thấy còn tưởng con bị liệt, gây ấn tượng xấu thì sao.”

“Con không quan tâm, nếu Đào Tiểu Nguyên không bế, con không coi mắt nữa.” Tống Phi Lan bĩu môi, Đào Nguyên đứng cạnh nhìn, thật sự rất muốn ôm em ấy chạy nước rút năm dặm.

Nguyễn Ái Nùng hết cách, lại nhìn đồng hồ, cuối cùng mất kiên nhẫn đành nói: “Rồi rồi sao cũng được, nhanh lên đi.”

Đào Nguyên đưa tay ôm Tống Phi Lan vào lòng. Mùi keo xịt tóc trên đầu Tống tổng xộc thẳng vào mũi trợ lý Đào.

Vừa bước vào nhà hàng cả ba đã rước lấy vô số ánh mắt. Đào Nguyên trong lòng cũng không biết là tư vị gì, lát nữa anh còn phải vậy xem Tống Phi Lan coi mắt nữa, thế này là thế nào!

Lúc Tống Phi Lan được thả xuống thì cậu còn đang thờ người ra, Nguyễn Ái Nùng lại nhắc nhở: “Liệu mà cư xử cho đàng hoàng nghe chưa? Cô gái này tốt lắm đấy, tối nay vừa lúc rảnh, cố gắng nha con!”

Bà kéo Đào Nguyên ngồi xuống một chiếc bàn phía sau, vừa vặn có thể nhìn thấy nhất cử nhất động của Tống Phi Lan.

Đào Nguyên nhìn người đàn bà đã qua 50 tuổi lại giống hệt chị gái của Tống Phi Lan trước mắt, anh nghĩ thâm, đây chắc là việc mà bà bỏ nhiều tâm huyết nhất trong cả cuộc đời này. Mục đích là gì?

Không chỉ vì tranh gia sản, mà quan trọng hơn, là vì muốn thắng Trình Mạn Phương.

Bà cả đời bị vợ cả chèn ép, cuối cùng lại muốn kéo đứa con mình không hề quan tâm suốt hai mươi năm qua vào cuộc chiến này...

Tiêu tiểu thư không phải là kiểu xinh đẹp đáng yêu (1), nhan sắc cũng chỉ trên trung bình nhưng khí chất lại vô cùng xuất sắc, bởi vậy, dung mạo vốn chỉ được 6 điểm lại bay thẳng thành 8 điểm. Cô mặc một bộ đồ công sở, hình như vừa tan tầm về. Đôi giày cao gót bước vào trong nhà hàng, cô gái nhìn xung quanh một vòng, sau đó đi đến trước bàn Tống Phi Lan lễ phép hỏi: “Xin hỏi, anh là Edison Tống đúng không ạ?”

Tống Phi Lan vẫn luôn cúi đầu nên không biết có người đến gần, mãi đến khi nghe thấy tiếng người mới ngẩng đầu lên. Vừa nhìn thấy đối phương, cậu lập tức tin rằng nếu vị tiểu thư này mà coi trọng mình thì bảo đảm cổ bị trúng tà. Cậu nhanh chóng đứng dậy, nói: “Cô là Tiêu Giao?”

Tiêu Giao cong khóe miệng, tự nhiên hào phóng mà gật gật đầu, sau đó khen ngợi cậu: “Anh còn đẹp trai hơn so với tưởng tượng của tôi.”

Tống Phi Lan không biết nên ứng phó thế nào, đành phải xấu hổ cười đáp: “Cô cũng rất xinh đẹp.”

Tiêu Giao nhìn cậu: “Thật ra tôi cũng không trông chờ vào cuộc hẹn hôm nay lắm, với cả cũng hay thấy tin tức của anh trên mấy tờ tạp chí, nhưng do mẹ anh nài nỉ quá, không ngờ... anh không giống như ấn tượng của tôi, tôi mong chúng ta sẽ có một buổi tối vui vẻ.”

Tống tiên sinh 17 tuổi than thở trong lòng: Cô đừng có trông chờ gì hết nha...

Cách đó không xa, Đào Nguyên nhìn hai người trò chuyện với nhau vô cùng vui vẻ thì nghiêng răng ken két, Nguyễn Ái Nùng ngồi bên còn cong lên đôi môi tô son: “Có hi vọng đó...”

Tống Phi Lan nhường người ta gọi đồ ăn xong liền lúng ta lúng túng không biết phải nói gì. Tiêu Giao nghiêng đầu, cười hỏi: “Sao thế? Thất vọng rồi à?”

“Không có!” Tống Phi Lan liên tục xua tay.

Tiêu Giao nói: “Xem ra không thể tin mấy thứ báo chí đăng được, tôi thấy anh hiền như mấy em học sinh vậy.”

“...” Bởi vì tôi đúng là nam sinh... Ặc...

Trợ lý Đào mấy lần muốn nhân cơ hội gọi món ăn hoặc mắc vệ sinh để đi phá đám đều bị Nguyễn Ái Nùng đứng lúc ngăn lại: “Cháu đi đâu đó... Ai nha, cháu còn trẻ mà ráng nín chút đi, đi vệ sinh cái gì... Cháu to cao bảnh bao như thế bước ra thì ai thèm nhìn Phi Lan nữa chứ?”

“...”

Cả buổi tối trợ lý Đào không gặp nổi miếng nào, mãi đến khi thấy Tống Phi Lan khắp khiêng tiền cô gái kia ra cửa mới đứng bật dậy.

Nguyễn Ái Nùng cười tít mắt, nhẹ nhàng vỗ tay nói: “Thành công rồi!”

Thành công cái con khỉ!

Đào Nguyên sải bước đi theo, hai người kia đang đứng trước cửa nhà hàng nói chuyện, Tiêu Giao hỏi Tống Phi Lan: “Hồi trước tôi nghe nói anh bị tai nạn giao thông, hóa ra là thật à?”

“Ừ, phải nằm viện hai tháng.” Tống Phi Lan ngại ngần trả lời.

“Nghiêm trọng đấy, anh phải nghỉ ngơi cho tốt nhé.” Cô vỗ vỗ vai Tống Phi Lan, động tác vừa thân thiện vừa có chút ái muội: “Có gì cứ gọi cho tôi nhé, tôi về đây, anh đi đứng không tiện, không cần tiền tôi đâu.”

“Tạm biệt.” Tống Phi Lan đứng đó, nhìn bóng dáng của Tiêu Giao từ từ đi xa, cậu quay người, còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm đã bị một cái đầu ị trên cửa kính làm hết hồn, Đào Nguyên đang trợn mắt nhìn cậu chăm chăm.

“Đậu mía! Đào Tiểu Nguyên anh làm em sợ muốn chết!”

(1) Chữ Tiêu – và chữ Kiều (xinh đẹp đáng yêu) – đều phát âm là jiao.

14. Chương 14

Đào Nguyên từ bên trong đi ra, Nguyễn Ái Nùng cũng bước qua đây, bà thấy Tiêu Giao đã về bèn tiếc nuối nói: “Sao không đưa người ta về nhà?”

“Chân tay thế này thì đưa kiểu gì? Cà nhắc một hồi nhìn còn tưởng liệt thật ấy chứ.” Tống Phi Lan bực mình: “Thôi, xong rồi đấy, trời tối lạnh lắm, mẹ mau về nhà đi.”

Nguyễn Ái Nùng cũng cảm thấy cậu nói có lý nên không tiếp tục đề tài này nữa, bà quay sang hỏi: “Con cảm thấy thế nào? Có hi vọng không? Ta thấy Tiêu tiểu thư có vẻ thích con đấy.”

“Không...” Lời này vừa thốt ra, cậu lại giật mình sửa lại: “...Thích.”

“Rốt cuộc có hay không?”

“Có có có, có thích.” Tống Phi Lan trả lời: “Cô ấy còn bảo con gọi điện thoại cho cô.”

“Thế là được rồi.” Nguyễn Ái Nùng vui vẻ nói. “Ngày mai mẹ sẽ giúp con liên hệ với con gái nhà họ Trương, nhà này có công ty bảo hiểm đấy.”

“...Thế còn Tiêu tiểu thư?”

“Phải có kế hoạch dự phòng chứ, con đừng cố chấp quá.” Nguyễn Ái Nùng cười vuốt vuốt má cậu: “May mà con đẹp giống ta.”

“Lỡ Tiêu Giao mà biết thì chết đấy, cô ấy lợi hại lắm.” Tống Phi Lan cố ý bảo.

“Ái chà, mới ăn một bữa cơm đã biết người ta lợi hại?” Tâm tình Nguyễn Ái Nùng không tệ, bà ta suy nghĩ một lát rồi nói: “Vậy được rồi, để dành cô Trương này lại, nếu hai đứa mà thành đôi thật thì khỏi coi mắt nữa.”

Bà vẫy một chiếc taxi bên đường, mặc kệ con trai đứng đấy: “Ta đi spa đây, vốn đặt lịch làm chiều nay, cuối cùng lại vướng chuyện của con.”

Tống Phi Lan trông theo bóng dáng đối phương rồi đi, vừa quay đầu lại đã nhìn thấy cái mặt lạnh te đen thui đáng sợ của trợ lí Đào.

“Anh Đào sao thế?”

Đào Nguyên nhìn cậu một lát, anh không đáp, đưa tay bế cậu lên. Tống Phi Lan ôm cổ anh, nơm nớp lo sợ không dám nói lời nào, trong đầu suy nghĩ cả buổi cũng không biết mình đã làm gì sai, qua một lúc sau cậu mới nhỏ giọng hỏi: “Mẹ em mắng anh à?”

Thấy Đào Nguyên im lặng, cậu còn tưởng anh ngầm thừa nhận bèn vội vàng xin lỗi: “Tính mẹ như vậy đó, anh xem mẹ cũng mắng em hoài, anh đừng giận...”

Đào Nguyên ôm cậu đi được nửa đường, anh dừng lại, mấp máy môi, cuối cùng vẫn nghiêng răng hỏi: “Em với cái cô Tiêu Giao kia thích nhau thật sao?”

“Đâu có, em xạo mẹ thôi, bằng không chắc bà còn dắt cho em mấy chục mối nữa quá.”

Đào Nguyên tuy rằng vẫn khó chịu nhưng lại lặng lẽ thở ra, vừa bế người ra bãi giữ xe vừa hỏi: “Vậy sau này em tính sao? Chẳng lẽ lại trốn tránh cả đời? Cùng lắm là giấu được một tuần thôi, mẹ em phát hiện ra vẫn sẽ bắt em đi xem mắt, còn phu nhân Tống nữa...”

Tống Phi Lan vừa nghe thấy tên hai bà cô kia liền nhúc nhích đầu, cậu rên rỉ một tiếng, sau đó vùi mặt vào vai Đào Nguyên: “Anh đừng nói nữa, em sắp điên rồi...”

Lộn tóc mềm mềm cọ vào cổ Đào Nguyên ngứa ngứa, anh không được tự nhiên mà xoay xoay đầu, lại không nỡ đẩy người kia ra, đành phải lúng ta lúng túng tiếp tục đi.

Tống Phi Lan được đối phương bế từ cửa nhà hàng ra tận chỗ đậu xe, vòng tay Đào Nguyên vừa ấm áp lại vừa mạnh mẽ gấp trăm lần so với lúc Tống Đông Lai ôm cậu hồi nhỏ, đã bao nhiêu năm rồi cậu chưa từng cảm thấy an toàn như thế?

Đào Nguyên thả cậu xuống ghế phó lái, Tống Phi Lan dường như còn có chút lưu luyến, cậu ôm cổ anh, bỗng nhiên nói: “Anh Đào này, hay là... mình cưới nhau đi?”

“!!!” Đầu Đào Nguyên đập “cốp” một phát vào trần xe, cả người như đang đi trên mây, có một đàn chim nhỏ đang bay vòng vòng xung quanh đầu lú lo ca hát. Tống Phi Lan nghiêng người, vươn tay xoa xoa gáy đối phương: “Anh Đào không sao chứ?”

Đào Nguyên sầm mặt đứng thẳng ngoài cửa xe, hỏi: “Em vừa mới nói cái gì?”

“Không... Không có gì, em đùa chút thôi.” Tống Phi Lan thấy anh như thế, lại nhớ tới hậu quả nghiêm trọng của việc đùa dai lần trước, lúc này cậu thật sự không dám trả lời.

Gió bắc lạnh lẽo cuốn theo bông tuyết lượn qua giữa hai người. Đào Nguyên cúi đầu, đôi mắt sắc bén xuyên qua tròng kính nhìn thẳng vào cậu, anh lặp lại: “Em vừa nói em muốn kết hôn với tôi sao?”

Tống Phi Lan bị ánh mắt của anh dọa sợ tới mức nuốt nước miếng, cậu cẩn thận lui người về phía sau một chút, nhỏ giọng nói: “...Anh Đào, anh đừng giận.”

Đào Nguyên miễn cưỡng kiềm nén đáy lòng đang cuộn sóng, trên mặt giả bộ bình tĩnh, ngữ điệu cũng bình thường, hỏi: “Sao em lại nghĩ vậy?”

Tống Phi Lan còn tưởng anh đang châm chọc cậu dám mơ tưởng linh tinh, mếu máo nói: “Em sai rồi, anh đừng giận em mà.”

Đào Nguyên đứng im không nhúc nhích, lặng lẽ nhìn cậu trong chốc lát. Tuyết đã đọng lại một tầng mỏng trên tóc anh, Tống Phi Lan cắn môi, nhẹ nhàng kéo kéo vạt áo người nọ: “Anh Đào, anh lên xe đi, về sau em sẽ không bao giờ nói linh tinh như vậy nữa...”

Cậu còn chưa dứt câu, Đào Nguyên bỗng nhiên mở miệng, hơi thở mù sương vẫn vương quanh mặt anh, anh nói: “Tôi sẽ suy nghĩ.”

Tống Phi Lan ngớ ra, cậu há hốc mồm, trợn mắt nhìn chăm chăm Đào Nguyên, mãi đến khi Đào Nguyên ngồi vào ghế lái mới ngơ ngác hỏi: “Anh nói... Anh sẽ suy nghĩ chuyện kết hôn với em à?”

“Ừ.” Đào Nguyên khởi động xe, trên mặt kính có một ít tuyết bị anh kéo cần gạt gạt đi.

Tống Phi Lan nhìn khuôn mặt nghiêng anh tuần của đối phương, cậu vẫn không dám tin, liếm liếm môi, nhỏ giọng thăm dò: “Anh Đào, anh có hiểu chuyện ‘kết hôn’ mà em nói nghĩa là gì không? Không phải...”

“Tôi biết.” Biểu cảm trên mặt Đào Nguyên không vui không buồn: “Kết hôn giả, chặn mồm hai vị mẫu thân của em, đúng không?”

Tống Phi Lan gật gật, rồi lại nghi hoặc gãi đầu: “Anh Đào này, sao... sao anh lại muốn kết hôn với em thế? Thật ra em biết anh sẽ không đồng ý, khi này em chỉ ngứa miệng thôi.”

“Chuyện này không cần em lo.”

Khi hai người về nhà thì trời đã khuya lắm rồi, Tống Phi Lan lao động vất vả cả ngày, mệt mỏi vô cùng, vừa đặt đầu xuống gối đã ngáy khò khò.

Trợ lý Đào ngồi trong phòng khách, nào lúc thì tỉnh táo lúc thì rối bời, lý trí cùng tình cảm mâu thuẫn không thôi. Nói thật, cho dù Tống Phi Lan cả đời không khôi phục trí nhớ thì cậu cũng không phải là mẫu bạn đời lí tưởng.

Người gì đâu mà hết ăn lại nằm, nhát gan yếu đuối, nhạy cảm thái quá, thiếu thốn tình thương, trình độ thấp, không có bản lĩnh kinh doanh...

Nhưng mà thế thì đã sao?

Ngay cả bộ dáng lúc cậu cuộn trong ổ chăn, Đào Nguyên vẫn cảm thấy đáng yêu...

Tống Phi Lan đang ngủ say như chết bỗng nhiên bị người dựng đầu dậy, cậu hoảng hốt giật bản mình, cố gắng mở to mắt, lắp bắp hỏi: “Có động đất hả???”

Hai tay Đào Nguyên ôm mặt cậu, anh đáp: “Chúng ta kết hôn đi.”

“...Dạ?”

Tống Phi Lan chẳng hiểu ra làm sao cả, đầu óc mông lung mơ màng biết không có thiên tai động đất gì xảy ra liền nghiêng đầu, úp mặt vào lòng bàn tay Đào Nguyên ngủ tiếp.

Đào Nguyên đẩy ra, lại lắc lắc đầu cậu liên tục, Tống Phi Lan buồn ngủ muốn khóc, đau khổ nói: “...Làm cái gì thế?”

“Mình cưới nhau đi!”

Đào Nguyên bật đèn ngủ lên, ánh sáng chói lóa chiếu đến làm Tống Phi Lan nhắm mắt, lại bị một đôi tay to ôm chặt đầu, rốt cục đành mở mắt, mấp máy đôi môi có hơi khô nứt. Cậu vịn vào đầu giường ngồi dậy, sờ ra một lát mới kịp phản ứng, phun ra một câu: “Anh Đào, anh đang bị mộng du hả?”

15. Chương 15

Đào Nguyên suy tư đến tận nửa đêm chỉ để đổi lấy một câu nói như thế, anh tụt hết cả hứng, bực bội hỏi: “Em hồi hận rồi sao?”

“Không có.” Tống Phi Lan bị anh phá đến mức tỉnh hẳn, cậu tựa người vào đầu giường, cau mày nói: “Khuya lơ khuya lác rồi, tin tức kích động thế này phải để sáng mai hẵng nói cho em biết chứ.”

Đang ngủ ngon lại bị người gọi dậy, rất là khó chịu.

“Em còn tưởng anh nói đùa, em bị gia đình buộc kết hôn thì thôi, còn anh được tự do sao không ráng tìm một cô gái tốt. Anh Đào, anh đã suy nghĩ kĩ chưa, nếu chúng ta cưới nhau, sau này anh sẽ bị gán cái mác ‘tái hôn’ cả đời.”

Đào Nguyên nhìn em ấy buồn ngủ díp mắt mà miệng vẫn lải bà lải bãi, thật sự muốn nhào qua hôn một cái. “Tôi có lí do của tôi, em không cần quan tâm.”

Tổng Phi Lan nở nụ cười, ghé sát vào người anh: “Anh yên tâm, khi nào chúng ta ly hôn em nhất định sẽ phân chia tài sản cho anh theo đúng qui định của pháp luật.”

Cũng chẳng hiểu tên này biết được bao nhiêu mà cứ khoác lác như đúng rồi.

Đào Nguyên nói: “Nhưng tôi có một điều kiện.”

“Điều kiện gì?” Tổng Phi Lan xoa xoa mắt hỏi.

“Chuyện kết hôn là em nói, cho nên chuyện ly hôn phải do tôi quyết định.”

Tổng Phi Lan còn tưởng Đào Nguyên sợ tương lai gặp được tình yêu đích thực lại không thể thoát thân, cậu cười xoa vỗ vỗ vai đối phương: “Được, nghe lời anh, anh có muốn kí hợp đồng gì đó không?”

“Không cần, tôi tin em, ghi vào giấy tờ lỡ báo chí biết được thì phiền phức lắm.” Đào Nguyên nói đến là có lí.

Tổng Phi Lan vừa ngáp vừa gật đầu, nửa người trên trượt một cái, lại nằm xuống giường.

“Ngày mai đi đăng ký kết hôn đi, sau đó đưa cho dì em xem...” Câu nói tiếp theo làm bầm trong cổ họng, đại để là mấy thứ linh tinh lật vặt gì đó.

Đào Nguyên nương theo ánh sáng nhìn Tổng Phi Lan ngủ một lúc rồi mới tắt đèn đi ra ngoài.

Thiếu nam Tổng Phi Lan 17 tuổi hơi hơi thiếu năng cứ như vậy mơ hồ tự bán mình đi.

Đào Nguyên không nói lí do, thế mà cậu cũng không biết đường hỏi. Lỡ đâu gặp người xấu có thù cướp mẹ giết cha hoặc là muốn tranh giành tài sản thì con dê béo ngổ Tổng Phi Lan này bị ăn là cái chắc, thậm chí chẳng cần ai dụ dỗ, cậu ta sẽ tắm rửa sạch sẽ rồi ngoan ngoãn tự lột hổ.

Đào Nguyên vừa cười vừa nghĩ, con trai mà hiền như thế cũng không biết là tốt hay xấu.

Ấn tượng về một đứa dở hơi lười biếng, nhát gan yếu đuối của anh về cậu lúc trước nay đã sụp đổ hoàn toàn, thay vào đó lại biến thành thông minh giả ngu, không tham sự đời, lòng dạ son sắt, ngây thơ đáng yêu...

...Từ từ, sắp đếm không nổi rồi.

Phỏng chừng ngay cả mẹ ruột của Tổng Phi Lan cũng chẳng nghĩ tốt cho con mình được đến thế.

Đêm đó, Đào Nguyên ngủ khá muộn nhưng vì vui nên sáng hôm sau anh dậy rất sớm, còn xuống lầu mua món phá lấu mà Tổng Phi Lan thích, vừa giận Tổng Phi Lan ăn quá mặn vừa huyết sáo đi về nhà.

Tổng tổng hôm qua bị người phá nên hôm nay muốn ngủ nướng, sau đó mắc vệ sinh nên mới chịu dậy. Cậu vừa mở mắt ra đã thấy đồng hồ chỉ 8 giờ, sợ Đào Nguyên lại mắng mình hết ăn lại nằm liền kiên trì xách háng đứng dậy, người thì ở đây nhưng hồn còn đang ngủ mê trên giường.

Đào Nguyên tâm tình tốt, nhìn thấy cậu còn hỏi: “Hôm nay sao dậy sớm vậy? Cuối tuần không phải đi làm mà.”

Tổng Phi Lan vừa nghe anh nói vậy, ba cái chân rười rập tức thay đổi phương hướng, quẹo vòng trở về, nhanh chóng nói: “Vậy em đi ngủ tiếp đây.”

“Lỡ dậy rồi thì đừng ngủ nữa, không tối lại trần trọc. Qua ăn sáng này.”

Tổng Phi Lan âm thầm thở dài, kiểu này đảm bảo làm đám cưới với anh xong thì ngủ nướng sẽ trở thành một giấc mộng xa vời.

Đến khi nhìn thấy món ăn yêu thích trên bàn, chút bực dọc ban nãy đều đã biến mất, cậu ngẩng đầu cười hỏi: “Anh Đào, lát nữa mấy giờ mình đi đăng kí?”

“Cuối tuần Ủy ban không làm việc, sớm nhất cũng phải sáng mai.”

Đào Nguyên hôm nay rất vui, nhưng anh không dám biểu lộ liễu trước mặt Tổng Phi Lan, cố gắng kìm nén ý cười, ngũ quan thỉnh thoảng co rúm lại, nhìn y chang như bị động kinh.

Tổng Phi Lan mãi ăn nên cũng không để ý, cậu khẽ thở dài một tiếng: “Ai...”

Đào Nguyên vốn đang ngồi trên ghế salon trong phòng khách xem văn kiện, nghe thấy giọng người nọ thì ỷ cười cũng tắt lịm, trên mặt tuy rất bình tĩnh nhưng trong lòng thì không, anh cất giọng hỏi: “Sao thế?”

“Không có gì, đột nhiên thấy buồn thôi, cuối cùng em vẫn bị mấy người đó ép kết hôn.” Mối Tống Phi Lan dính đầy dầu mỡ bóng loáng, phối hợp với vẻ mặt của cậu nhìn bao ngu.

Đào Nguyên câm nín, vốn còn định bảo Tống Phi Lan đừng để ý tới hai bà cô kia, dù sao bọn họ đều thích làm bà mai. Có điều, tuy không biết cưới mấy cô tiểu thư đó là tốt hay xấu nhưng nếu căn cứ vào chỉ số thông minh của Tống Phi Lan trong thời gian này, phỏng chừng không bao lâu là hai đứa đó sẽ lập tức gần bó keo sơn diên loan đảo phượng.

Đào Nguyên cố ý nói: “Bây giờ hối hận còn kịp đấy.”

Tống Phi Lan lại thở dài: “Lời này em phải nói với anh mới đúng, anh có hối hận không, đừng vì chuyện riêng của em mà ảnh hưởng đến tương lai bản thân mình.”

Đào Nguyên không đáp.

Tống Phi Lan bị thương như vậy được tầm vài giây, sau đó liền ngậy ngốc làm ổ cùng Đào Nguyên trên ghế, chơi game chán thì xem kịch bản, hình như chính cậu cũng không hiểu được ý nghĩa thật sự của hôn nhân là gì.

Cũng có lẽ cậu đã từng chờ mong, nhưng mỗi tình đầu vừa lên xe hoa, cuộc sống mười một năm sau vẫn không hề thay đổi, người thân không khác gì người dưng, dần dà làm cậu mệt mỏi buông xuôi, đâm ra thất vọng với nghi thức trang trọng và thiêng liêng kia. Dù sao từ nhỏ Tống Phi Lan đã sống trong một gia đình không trọn vẹn, cái giấy chứng nhận kết hôn cùng lắm là để xem ai được chia nhiều tài sản hơn mà thôi.

Đêm ấy, Đào Nguyên nằm trên giường trần trọc mất ngủ, anh không biết hành vi của mình có tính là lừa gạt vị thành niên không, hay là có xâm phạm đạo đức không.

Cuối cùng, mấy thứ cảm xúc nào là do dự rồi không chắc chắn gì đó toàn bộ đều bị dâm tà dục niệm của trợ lí Đào quét sạch.

Trước khi đi ngủ, người nào đó thậm chí còn cầu nguyện với hai vị phụ huynh đã mất: Ba, mẹ, con sắp cưới vợ rồi...

Sáng hôm sau, Tống Phi Lan hiếm thấy không ngủ nướng, ăn sáng xong thì hồi hộp đến mức chân cũng run run, còn bị trợ lí Đào cũng hồi hộp nhưng biết cách diễn sâu giáo huấn một trận. Cậu cố gắng kìm nén cái chân đang run lẩy bẩy, nhưng lại không kìm nén được bất an trong lòng, tiến đến trước mặt Đào Nguyên hỏi: “Anh Đào, anh bảo... Em làm thế này có đúng không?”

Đào Nguyên có vẻ rất là bình tĩnh, không thêm liếc mắt lấy một cái, nói: “Kết hôn với tôi hay là kết hôn với đối tượng xem mắt, em chọn đi.”

“Đương nhiên là với anh rồi!” Tống Phi Lan hít sâu một hơi: “Cơ mà em hồi hộp quá, lỡ bố em quát gãy giò em thì sao?”

“Kết hôn rồi thì ông ấy không đánh em đâu.” Đào Nguyên đáp.

Tống Phi Lan nửa tin nửa ngờ: “Thật à?”

Hôm nay Đào Nguyên và Tống Phi Lan mặc đồ đôi, đều là tây trang và giày da, nhìn rất trang trọng. Tống Phi Lan soi gương, nhìn trái nhìn phải, thật sự rất muốn gào thét: “Hôm bữa xem mắt anh cố tình hớ em chứ gì!”

Người nào đó chẳng thèm suy nghĩ xem vì sao Đào Nguyên lại muốn hớ mình, chỉ oán giận một câu như thế, sau đó ngoan ngoãn ngồi lên xe đến Ủy ban nhân dân.

Hai người đã chuẩn bị sẵn chứng minh thư, Đào Nguyên đậu xe xong, Tống Phi Lan lại không dám bước xuống. Cậu nhìn cửa văn phòng Ủy ban toàn mấy đôi vợ chồng son vẻ mặt hạnh phúc đi ra đi vào mà hốt hoảng không thôi.

Đào Nguyên cũng không ép cậu, chờ một lát rồi mới nói: “Hiện tại hối hận còn kịp đấy.”

Tổng Phi Lan vẫn hơi sợ, nếu không cưới Đào Nguyên thì sau này cậu sẽ phải đối mặt với một đội quân xem mắt. So với ngày nào cũng phải đi hẹn hò rồi cưới một cô gái xa lạ về làm vợ, cậu vẫn cảm thấy anh Đào luôn chăm sóc bảo vệ cậu hai tháng trời tốt hơn nhiều.

Tổng Phi Lan trù trừ trong giây lát, sau đó tức nước vỡ bờ, rống lớn một tiếng coi như tiếp thêm can đảm cho mình: “Đi!!!”

Đào Nguyên đẩy xe lăn đưa cậu vào đại sảnh, Tổng Phi Lan hai tay run rẩy cầm chứng minh thư của mình. Lúc ngồi chờ làm thủ tục, cậu nhấp nhấp miệng, khẩn trương quay đầu lại liếc mắt nhìn Đào Nguyên: “Anh Đào, là em đang run hay anh đang run thế?”

Đào Nguyên ôm thắt lưng cậu, nhẹ nhàng vỗ vỗ, nói: “Đừng sợ.”

Sau khi cầm hai tờ giấy màu đỏ (1) trên tay, trán Tổng Phi Lan đã đổ đầy mồ hôi lạnh, Đào Nguyên lại dẫn cậu vào xếp hàng để chờ tuyên thệ. Tổng Phi Lan vừa thấy xe hướng về phía giáo đường liền giật mình: “Anh Đào này, mình không làm thật cũng phải tuyên thệ sao?”

“Dù sao cũng đã đến đây rồi.” Đào Nguyên trả lời, cả hai đứng vào cuối đoàn người.

Tổng Phi Lan phản đối không hiệu quả, cậu ngồi trên xe lăn cầm giấy hôn thú, nghĩ nghĩ, trên mặt bất giác lộ ra một nụ cười khổ. Cậu ngẩng đầu nhìn thoáng qua Đào Nguyên, nói: “Anh Đào à, sau này chúng ta là chồng chồng hợp pháp rồi.”

Đào Nguyên nghe cậu nói đoạn, nhin không được cong môi, đưa tay nhéo nhéo má cậu, Tổng Phi Lan cũng cười theo: “Anh bảo mình có nên đổi xưng hô một tí không?”

Đào Nguyên cười hỏi: “Em muốn gọi tôi là gì?”

Trong giáo đường người đến người đi, hai người còn chưa thảo luận xong đã đến phiên bọn họ.

Tổng Phi Lan nắm tay Đào Nguyên, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, nhìn lời thề được viết trên trang giấy trước mặt. Chuyện này bắt đầu mong lung như một trò đùa, nhưng bây giờ, hai người thật sự đang nắm tay nhau đứng trước mặt người chứng hôn. Nhìn vào lời thề sẽ yêu đối phương tha thiết ấy, Tổng Phi Lan đột nhiên hoảng hốt, cậu nhin không được quay đầu nhìn Đào Nguyên, sau đó lại nghe thấy giọng của cả hai cùng vang lên:

“Sau này, cho dù là khổ đau hay hạnh phúc, giàu có hay bần cùng, cho dù là khỏe mạnh hay ốm đau, khi còn trẻ hay đã về già, chúng ta đều cùng hội cùng thuyền, cùng chung hoạn nạn, chia ngọt sẻ bùi, cả đời ở bên nhau.”

Lúc trở ra, Tổng Phi Lan vẫn có thể cảm thấy trái tim mình đang đập thành thịch, hết như một chú thỏ nhảy nhót không ngừng. Đào Nguyên hình như cũng hơi mệt, hai người đứng ở cổng Ủy ban thổ hỗn hỗn.

Tổng Phi Lan ngồi trên xe lăn ngửa đầu nhìn Đào Nguyên, bỗng nhiên gọi một tiếng: “Chồng ơi!”

Đào Nguyên ngẩn ra, hai tai anh đỏ ửng. Đến khi phản ứng được, người đàn ông cao như cái sào kia vậy mà cúi đầu, không kìm được ngượng ngùng nở nụ cười.

Tổng Phi Lan kéo kéo áo anh: “Anh cũng gọi em đi.”

Đào Nguyên chỉ cười, không nghe cậu nói, Tổng Phi Lan không chịu, nhất định đòi anh trả lời.

Trợ lý Đào hết cách, đành phải cười khom lưng xuống, ghé vào tai cậu, thấp giọng khẽ gọi: “Chồng ơi...”

Hơi thở nóng rực phả vào tai của Tổng Phi Lan, dịu dàng đến mức đáy lòng cậu cũng nổi sóng.

(1) Giấy chứng nhận kết hôn của Trung Quốc:

16. Chương 16

Hai người đi sớm về sớm, lấy giấy chứng nhận xong cũng mới 10 giờ hơn.

Trái tim bé nhỏ của Tống Phi Lan bị tiếng gọi “chồng ơi” trầm thấp gọi cảm kia của Đào Nguyên kích thích đến mức đập hụt một nhịp, cậu mấp máy môi nói: “Anh Đào, giọng anh nghe hay quá.”

Đào Nguyên trêu người không thành cuối cùng còn bị người trêu lại, mặt anh đỏ bừng, hai bên tai cũng ửng hồng. Tống Phi Lan không thấy anh trả lời, vừa muốn ngửa đầu nhìn lại bị một đôi bàn tay to đè xuống, cậu ra sức giãy giụa, vui vẻ cười: “Anh Đào, anh mắc cỡ hả?”

Đào Nguyên không đáp, anh đúng là mắc cỡ, vừa mắc cỡ vừa muốn hôn lên cái miệng đang lả nhả không ngừng kia.

Tống Phi Lan trèo một chân lên xe, cậu cởi khăn quàng cổ, lại lấy hai tờ giấy đỏ còn nóng hổi ra ngắm nghía. Đào Nguyên gấp gọn xe lăn bỏ vào trong cốp, vừa ngồi vào ghế trước đã nghe người nọ vui sướng nói: “Anh Đào, anh ăn ảnh thật đấy!”

Đào Nguyên vừa khởi động xe vừa nở nụ cười: “Cất vào đi, coi chừng rơi mất.”

Tống Phi Lan lại nhìn thêm một lát rồi mới cất chúng vào túi xách của Đào Nguyên, trên người cậu chỉ có mỗi một cái điện thoại di động, đồ đạc gì đều do trợ lý Đào cầm.

Hai con người vừa cười nhau xong đã phi thẳng về công ty.

Công đoạn chuẩn bị cho bộ phim “Vô Hậu Truyền Kỳ” đã hoàn tất, chỉ còn chờ đến cuối tuần khởi động máy. Mấy ngày nay Tống Phi Lan đã xem sơ sơ kịch bản, buổi sáng Đào Nguyên làm việc trong văn phòng phía ngoài, cậu ngoan ngoãn ngồi ở phòng trong xử hết phần kịch bản còn lại.

Hai người ngồi hơn một giờ, Tống Phi Lan mới xem được mười trang, Đào Nguyên không chỉ duyệt xong hai dự án mà còn mắng một tiểu minh tinh ăn nói lung tung trước mặt báo chí nhưng không chịu nhận lỗi.

Đây là lần đầu tiên Tống Phi Lan thấy Đào Nguyên mắng người, cậu vô cùng tò mò, nhảy lò cò núp sau rèm cửa, nghe người đàn ông nói: “Sáng vừa viết một câu ‘Chơi xếp hình vui ghê’, tối đã up ảnh giường chiếu với người mẫu, cậu muốn thách thức giới hạn của công chúng hả?”

Tiểu minh tinh kia trông cũng khá đẹp, cằm rất nhọn, một bộ ca lơ phát phơ khiêu khích nhìn Đào Nguyên.

“Cái ảnh đấy có phải là tôi up đâu, là con nhỏ kia thừa dịp lúc tôi tắm thì làm đấy chứ.”

“Vậy thì sao?” Đào Nguyên ngồi trên ghế cười lạnh một tiếng. “Cậu không tự tay up nên công ty không được bắt lỗi cậu, cứ kệ đấy cho nó nổi. Ý cậu là vậy phải không?”

Người nọ bị anh chặn họng, cậu ta mất kiên nhẫn đảo mắt một cái.

Đào Nguyên nhìn đối phương, anh cũng chẳng muốn nói nữa, trên đời này có vài người là vậy đó, lúc nào cũng đổ lỗi lên đầu người khác.

“Cậu về trước đi, weibo của cậu công ty sẽ tạm thời quản lý, khiêm tốn một chút, trong thời gian này đừng hết mọi hoạt động.”

Tống Phi Lan thấy anh xong việc rồi mới ló đầu ra khỏi cửa, nhỏ giọng kêu: “Chồng ơi?”

Mặt Đào Nguyên vốn đang lạnh như băng, vừa nghe cậu gọi thì nhất thời vui như hoa nở, anh cố nhịn cười quay đầu lại nhìn cậu: “Đói bụng chưa?”

Tống Phi Lan từ trong phòng bước ra: “Em không đói lắm, nếu anh bận thì anh cứ làm đi.”

“Anh xong rồi.” Đào Nguyên rất là tự nhiên vuốt má cậu. “Đi ăn nhé.”

Tống Phi Lan thấy hình như có gì đó sai sai, lại bị bàn tay to lớn ấm áp kia vuốt đến vô cùng thoải mái nên cũng không để ý nữa, hỏi: “Ăn cái gì ạ?”

“Lẩu.”

Tống Phi Lan hiển nhiên rất vui, cậu nhảy thẳng vào lòng đối phương, ôm cổ anh nói: “Mình đi thôi anh!”

Trợ lý Đào bắt đắc dĩ cười ôm cậu, đặt cậu xuống xe lăn.

Hai người đến nhà hàng lẩu lúc trước, nhưng mà nay đã khác xưa, hồi đó Đào Nguyên bị Tống Phi Lan trêu đến mức nổi điên, lần này anh chỉ ước gì bị cậu “quấy rối”.

Tống Phi Lan chọn món xong mới nhớ ra: “Bình thường mình hay ăn trưa ở công ty mà. Sao hôm nay anh lại muốn đi ăn vậy?”

Nước lẩu bắt đầu sôi sùng sục, Đào Nguyên vừa tháo mắt kính ra vừa nói: “Làm tiệc chúc mừng.”

Tống Phi Lan cười hì hì, hỏi: “Anh Đào, anh có muốn dọn sang chỗ em không? Dù sao bây giờ anh toàn ở bên đó mà, chạy tới chạy lui thay quần áo phiền lắm.”

“Vậy tối nay đi.” Đào Nguyên vươn tay cầm chén của Tống Phi Lan giúp cậu pha nước chấm: “Cuối tuần này ‘Vô Hậu Truyền Kỳ’ bắt đầu quay rồi, anh cũng phải đi giám sát, chắc khoảng bốn năm ngày gì đấy, em có muốn đi với anh không, hay muốn ở nhà?”

Tống Phi Lan nghĩ nghĩ, nói: “Em đi theo có làm phiền anh không?”

Đào Nguyên lắc đầu, gấp thịt bò đã chín vào trong bát cậu: “Không đâu.”

Tống tổng nghe thế liền sáng khoái gật đầu: “Vậy em đi với anh, em chưa được thấy người ta quay phim bao giờ.”

Hai người đang ăn dở thì điện thoại Tống Phi Lan vang lên, là Tống gia gọi tới, phỏng chừng là Trình Mạn Phương. Cậu lau miệng rồi nhắc máy, đầu dây bên kia quả nhiên nói ngay: “Phi Lan này, cô bé lần trước dì giới thiệu cho con thế nào? Sao không nghe con bảo gì cả.”

Thê thiếp nhà họ Tống rất là đoàn kết, ngay cả phong cách gọi điện thoại cũng giống nhau, chẳng thềm hỏi han cũng không quan tâm Tống Phi Lan đang làm gì, toàn trực tiếp hạ thánh chỉ.

“Con không thích cô ấy.”

“Không thích sao không nói một tiếng để dì giới thiệu người khác. Cơ mà con không thích người ta ở điểm nào? Nói cho dì nghe đi.” Trình Mạn Phương hình như không định ăn cơm, muốn ngồi trải lòng tâm sự với cậu.

“Không phải thế, ý con là... Con đã có người mình thích rồi.” Tống Phi Lan nói. “Dì đừng giới thiệu cho con nữa.”

Trình Mạn Phương thở dài, có vẻ như tiếc nuối lắm, giọng nói của bà ta so với Nguyễn Ái Nùng còn dịu dàng hơn nhiều, ai không biết còn tưởng đây mới là mẹ ruột của Tống Phi Lan: “Con vẫn còn thích Hình Lỵ sao? Lần trước bố đã nói với con rồi mà, con bé...”

“Không phải Hình Lỵ.” Tống Phi Lan do dự một chút, đáp: “Chờ cuối tuần này con dẫn về ra mắt dì luôn.”

Trình Mạn Phương chợt dạ không thôi, vội vàng hỏi: “Là con gái nhà ai thế? Dì nghe nói mẹ con cũng tìm đối tượng cho con phải không, con đừng trách dì ăn nói khó nghe, cơ mà...”

Tống Phi Lan sợ bà ta nói linh tinh, dù thế nào đi nữa thì Nguyễn Ái Nùng vẫn là mẹ ruột của cậu. “Không phải đâu dì, không phải là mẹ con giới thiệu, người này vốn là chỗ quen biết của con.”

Đến khi đầu dây bên kia cúp điện thoại thì Đào Nguyên mới lên tiếng: “Phu nhân Tống hả em?”

“Dạ.” Tống Phi Lan bị cú điện thoại này làm mất hết hứng ăn uống: “Thứ Bảy này anh về nhà với em được không?”

Đào Nguyên gật gù đầu, cố ý trêu cậu: “Thế đến lúc đó có chịu gọi anh là chồng không?”

Tống Phi Lan nhếch môi cười: “Gọi thì gọi, nhưng anh cũng phải gọi lại đấy nhé.”

Đào Nguyên cười không đáp.

Tối hôm đó hai người cùng đến nhà Đào Nguyên. Tống Phi Lan mấy lần toàn đi ngang qua chứ không vào, nay hai người đã cưới nhau rồi, sao cậu có thể không tham quan nhà chồng chứ.

Đào Nguyên để cậu ngồi chơi, anh lấy ra một chiếc vali nhỏ bỏ quần áo vào, vừa xếp đồ vừa nói: “Hôm nay anh đem ít quần áo thường mặc thôi, mấy thứ còn lại để cuối tuần gọi công ty chuyển nhà tới.”

“Dạ, dù sao nhà em còn nhiều chỗ trống mà.”

Hai mắt Tống Phi Lan lóe sáng đánh giá xung quanh nhà, căn phòng này lấy ba màu trắng, xám và đen làm chủ đạo, là kiểu nhà trọ điển hình dành cho người độc thân, nhìn cũng lạnh lùng hết như chủ nhân của nó.

Đào Nguyên tay chân nhanh nhẹn, mới vài phút sau đã thu xếp đầu vào đấy, anh hỏi: “Em đợi thêm một chút được không?”

“Dạ được. Anh này, nhà anh nhìn ngẫu ghê.” Tống Phi Lan nói.

Lúc về bọn họ có mua đồ ăn, vốn định đem về chỗ Tống Phi Lan, nhưng khi Đào Nguyên thu dọn đồ đạc xong, nhìn đồng hồ thấy đã muộn, anh sợ cậu đói bụng liền bảo: “Em ngồi đây đi, anh xuống lầu lấy đồ ăn, hôm nay mình ăn ở đây.”

Tống Phi Lan sao cũng được gật gật đầu. Cậu nhìn Đào Nguyên ra khỏi cửa rồi mới lặn xe dạo một vòng xung quanh nhà.

Trên đầu tủ TV đặt một tấm ảnh chụp một gia đình, hình như đã chụp từ lâu lắm rồi. Cậu bé đứng chính giữa nhìn hơi giống Đào Nguyên, khoảng 7, 8 tuổi, một đôi vợ chồng trẻ đứng bên cạnh ôm cậu bé, hình như là cha mẹ của Đào Nguyên.

Tống Phi Lan còn đang nhìn thì Đào Nguyên đã trở lại, thấy cậu co chân đứng trước TV liền cầm khung ảnh đưa cho cậu, nói: “Ngồi xuống xem đi.”

“Đây là bố mẹ anh sao?”

“Ừ, năm ấy anh được 7 tuổi, hồi nhỏ không thích chụp hình nên chỉ có một tấm ảnh này thôi.”

Anh vươn tay lấy thêm một tấm ảnh khác, trên ảnh, những đứa trẻ đang xếp hàng dài đứng sát vào nhau, lớn nhỏ không đồng đều, không giống như ảnh chụp tốt nghiệp.

“Đây là ảnh chụp chung của viện trẻ mồ côi.”

Tống Phi Lan nhìn bức hình này mà lòng đau như cắt, hai mắt trộm nhìn Đào Nguyên, muốn hỏi lại thôi. Đào Nguyên nhìn về mặt của cậu thì buồn cười: “Muốn hỏi gì thì hỏi đi, xuống bếp với anh một lát, mình vừa nấu cơm vừa nói chuyện.”

Tống Phi Lan liền buông ảnh xuống, cậu lặn xe qua, nhỏ giọng hỏi: “Bố mẹ anh mất sớm ă?”

“Năm anh 13 tuổi, hai người bắt xe bus về thăm bà anh, không ngờ tài xế bị lạc tay lái, hành khách trên chuyến xe ấy đều chết cả. Sức khỏe bà anh vốn không tốt, vì quá đau buồn nên ít lâu sau bà cũng ra đi.” Anh vừa nhặt rau vừa bình thản kể. “Nhà anh ít người, không có họ hàng nên cảnh sát gửi anh vào viện trẻ mồ côi.”

“Lúc ấy...anh buồn lắm đúng không?” Tống Phi Lan lặn xe đến bên cạnh người nọ, đặt tay lên thất lưng anh, dường như muốn an ủi.

“Ừ, lúc đó anh suy sụp một khoảng thời gian dài, suýt chút nữa còn học xấu.” Đào Nguyên vo gạo xong bỏ vào trong nồi: “Từ nhỏ anh đã học Judo rồi, thầy đối xử với anh rất tốt, sau chuyện đó anh không đến võ đường nữa, bị thầy bắt được mắng cho một trận, sau đó bị lôi về.”

Đào Nguyên càng nhẹ nhàng bâng quơ bao nhiêu thì Tống Phi Lan càng khổ sở bấy nhiêu, vừa nghĩ tới chuyện Đào Nguyên năm 13 tuổi không nơi nương tựa, lại nhìn đến anh mạnh mẽ kiên cường như bây giờ, trong lòng vừa bội phục vừa thương xót.

Năm mình 17 vẫn chỉ lo ăn vạ khóc nhè, Đào Nguyên còn nhỏ như vậy lại phải tự mình đứng dậy. Nghĩ đến đây, Tống Phi Lan nâng người, nhẹ nhàng vòng tay ôm Đào Nguyên từ đằng sau, cậu thấp giọng nỉ non: “Anh Đào...”

“Gọi chồng.”

“Chồng.” Ai đó cũng không phát hiện ra, gọi đến là trôi chảy.

Đào Nguyên nói: “Thứ Bảy qua nhà em về thì đi tảo mộ bố mẹ với anh được không?”

Tổng Phi Lan vùi mặt vào hõm vai anh gật gật đầu. Đào Nguyên được ôm rất là thoải mái, thậm chí không muốn nấu cơm nữa, đáng tiếc Tổng Phi Lan ôm chưa tới hai phút đã buông ra, ngồi trở lại xe lăn, nhích qua bên cạnh nhìn anh.

Bầu không khí thế này cũng rất tốt, một người nấu cơm một người xem, lâu lắm rồi cả hai chưa từng cảm thấy bình an thế này.

Ăn tối xong hai người lại quay về nhà Tổng Phi Lan, Đào Nguyên rất là muốn chung chăn chung gối động phòng hoa chúc, lại sợ mình quá nóng nảy làm Tổng Phi Lan hoảng, cuối cùng anh vẫn không làm gì. Ngược lại Tổng Phi Lan sau khi nghe chuyện về gia đình Đào Nguyên xong lại càng ngoan càng nghe lời hơn.

17. Chương 17

Buổi sáng mùa đông, tuyết rơi trắng xóa ngoài cửa sổ, đây là ngày đầu tiên sau khi Tổng Phi Lan kết hôn.

Đợi cái đồng hồ báo thức thứ bảy vang lên, cậu mới chậm chạp bò từ trong ổ chăn ấm áp ra. Ngoài phòng khách truyền đến âm thanh đóng cửa, sau đó là tiếng bước chân, chắc là Đào Nguyên đi tập thể dục về.

Tổng Phi Lan khoác thêm áo, đầu tóc bù xù đi ra, quả nhiên ngửi được mùi hương điểm tâm nhẹ nhàng.

“Tuyết lớn như vậy mà anh còn đi tập thể dục à?” Thanh âm của cậu khàn khàn, vẫn còn mơ màng buồn ngủ. “Mấy bữa nữa mua một cái máy chạy bộ đi, nhà còn phòng trống mà, không ngày nào anh cũng phải ra ngoài, trời lạnh lắm.”

“Không cần đâu, có tuyết nên không khí rất trong lành.”

Đào Nguyên đặt điểm tâm lên bàn rồi đứng trước cửa buồng tắm nhìn cậu, Tổng Phi Lan ngậm bàn chải đánh răng nghiêng đầu qua một bên, dưới nách còn kẹp hai cái nạng, nhìn rất ngu, cậu há miệng, phun bọt kem tùm lum: “Đào Mỗ To muốn nói gì thì nói đi!”

Đào Nguyên ngửa người ra sau tránh, anh cười sờ sờ gáy cậu. “Không có, em rửa mặt đi.”

Tổng Phi Lan rửa mặt xong từ wc đi ra, Đào Nguyên đã ngồi bên bàn ăn chờ cậu, trong tay còn cầm một tờ báo, thấy cậu đến mới cất đi.

“Lần sau anh Đào đừng chờ em nữa, anh cứ ăn trước đi.” Tổng Phi Lan ngồi xuống bên cạnh.

Đào Nguyên không đáp, bẻ cho cậu một chiếc bánh quẩy.

“Lát nữa đến công ty anh thả em ở tiệm cắt tóc dưới lầu nha, em muốn sửa tóc, lâu rồi không cắt, mái dài đến lông mày rồi.” Tổng Phi Lan cắn một miếng bánh quẩy, lại ăn một miếng táo phở.

“Anh đi với em.” Đào Nguyên lo lắng: “Không thì em ngồi xe lăn làm sao lên lầu được?”

“Em còn muốn nhuộm tóc nữa nên lâu lắm, bao giờ xong thì em gọi anh xuống đón.”

“Màu này cũng đẹp mà, cắt một chút là được rồi.” Đào Nguyên nhìn mái tóc xoăn kia, anh dùng bên tay không dính dầu sờ sờ, cảm xúc mềm mại hết như đang sờ đầu chó.

Tổng Phi Lan bỏ bánh quẩy vào bát, bĩu môi nói: “Nhưng từ hồi đi học em đã muốn nhuộm rồi, chồng à, anh cho em nhuộm đi.”

Đào Nguyên nhìn đôi môi sáng bóng kia, rất muốn nhào lên cắn một cái, cuối cùng đành đầu hàng đáp: “Ừ.”

Hai người đi đến salon ngay cạnh công ty, Đào Nguyên từ từ dừng xe lại, đẩy xe lăn đưa cậu vào tận cửa tiệm mới nói: “Làm xong thì gọi điện cho anh.”

Tổng Phi Lan gật gật đầu, mãi mê đắm chìm trong ảo tưởng về kiểu tóc mới, cậu hớn hờ vẫy tay với Đào Nguyên: “Lát nữa chồng lại đây trả tiền cho em nha!”

Khóe miệng Đào Nguyên không khỏi cong lên, vuốt vuốt má cậu rồi rời đi.

Trước khi mất trí nhớ thì Tống tổng là khách quen ở đây, mọi người vừa nghe cậu gọi Đào Nguyên là chồng đã giật bắn mình, ai nấy đều tò mò không thôi, chờ Đào Nguyên đi rồi mới dám hỏi: “Tống tổng, anh hốt được trợ lý Đào hồi nào vậy?”

Tống Phi Lan cười cười, nghĩ đến lịch sử tình trường của mình lúc trước, cậu hiểu ý bọn họ, cũng sợ làm xấu hình tượng của Đào Nguyên liền đáp: “Tụi tôi đùa nhau thôi.”

Mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, một người thợ phụ mới vào đứng bên cạnh còn lơ đãng nói một câu: “Tôi biết mà, nam thần Đào Nguyên cao lãnh như thế, làm sao sẽ thích một...Đâu!” Anh ta còn chưa nói xong đã bị người nhéo một cái.

Tống Phi Lan nghe thấy thì vô cùng bức bối, cậu tức giận nghĩ: Ai là nam thần của anh?! Ảnh là chồng của tôi!

Chủ tiệm tự gọi đầu cho cậu, anh ta vừa xả nước vừa hỏi: “Tống tổng muốn làm kiểu gì nào? ”

“Cắt ngắn một chút, duỗi thẳng rồi nhuộm màu hồng phấn. ” Tống Phi Lan nằm trên ghế đầu bắt thảo luận.

“... Tóc duỗi màu hồng phấn? Nhưng kiểu này xưa lắm rồi.” Chủ tiệm khuyên. “Hay nhuộm xanh rêu cũng đẹp đó.”

Tống Phi Lan nghĩ thầm, vừa mới kết hôn mà nhuộm đầu xanh lè thì làm sao đẹp nổi? Lại thêm cái tên thợ phụ lúc này nói cậu không xứng với Đào Nguyên, nhóc con bình thường rất ngoan hiền lúc này tức giận nói: “Tôi muốn nhuộm màu hồng phấn!”

Hai tiếng sau, trợ lý Đào nhận được điện thoại xuống lầu đón người, sau đó, anh nhìn thấy Tống Phi Lan rất cuộc vẫn rất nhiệt tình kể thừa thãi mỹ của loài chim.

Tóc Tống Phi Lan nhuộm màu xám khói, bên má có một cọng highlight màu hồng phấn, may mà da cậu trắng, bằng không thật sự là nhìn không nổi.

Thế mà ai kia vẫn còn đang lải nhải: “Tôi đã nói là nhuộm màu hồng phấn cơ mà, sao anh lại nhuộm màu gì trắng bệch thế này?”

“Thì hồng phấn nè.” Chủ tiệm chỉ vào cọng highlight bé xíu trên tóc má Tống Phi Lan, chân thành nói: “Tống tổng, tôi nói thật, tôi mà nhuộm hồng phấn cho anh là anh sẽ hối hận cả đời đó.”

Cho dù Tống Phi Lan không hối hận thì Đào Nguyên cũng hối hận được chưa. Biết thế anh đã không để cậu ở đây một mình, lúc đưa đi thì vợ còn xinh đẹp, lúc rước về thì vợ biến thành con vẹt.

Anh cố nén buồn bức trong lòng xuống, nhìn Tống Phi Lan cười khoe ra hàm răng trắng muốt, hỏi: “Đẹp không anh Đào?”

Đào Nguyên không nỡ đá kích cậu, anh nhìn chăm chăm đối phương một lát, sau đó yên lặng an ủi mình, thôi kệ nhìn cũng đẹp cũng nhí nhảnh mà, sau đó đành ba phải mà đáp: “Đẹp lắm.”

Tống Phi Lan dò xét nét mặt anh, biết anh nói dối, cậu bĩu môi: “Nhìn kỳ lắm sao?”

Đào Nguyên nhìn cậu buồn bã, đột nhiên cảm thấy Tống Phi Lan để tóc kiểu nào cũng đẹp, anh đưa tay vuốt vuốt má cậu, cười nói: “Đẹp, chúng ta về thôi.”

Tống Phi Lan tình tính tốt lại rất dễ nói chuyện, quan hệ cũng khá thân thiết với đám nghệ sĩ trong Hoàn Vũ, từ mấy anh chị ngôi sao đến thực tập sinh tầng chót, ai nhìn thấy cậu cũng nói giỡn vài câu.

Dương Tiểu Thanh, diễn viên chính của bộ phim “Vô Hựu Truyền Kỳ” đi xuống dưới lầu, vừa nhìn thấy tóc của Tống Phi Lan đã bật cười, quản lý của cô đi cạnh cũng cười theo: “Tống tổng để tóc gì mà trông như thập niên 90 vậy?”

Tống Phi Lan lại buồn bức: “Không đẹp sao?”

“Đẹp! Bây giờ đang có một thập niên 90 đó!” Dương Tiểu Thanh đã va chạm xã hội lâu, EQ cao, cô nàng vội vàng khen cậu.

Tổng Phi Lan không ngốc, lên trên lầu vẫn rầu rĩ không vui, lại gặng hỏi Đào Nguyên: “Thật sự không đẹp ă?”

“Đẹp.” Đào Nguyên rất tự nhiên cúi đầu xuống, môi gần như chạm vào tóc cậu, mũi ngửi ngửi, anh nói: “Nhưng mùi thuốc nhuộm hăng quá.”

Tổng Phi Lan vô thức tránh né, cậu cảm thấy Đào Nguyên giống như hôn lên tóc cậu vậy.

Một tuần trôi qua rất nhanh, không ngờ cô nàng Tiêu Mỹ có gọi điện thoại tới một lần rủ Tổng Phi Lan cuối tuần cùng đi cưỡi ngựa lại bị cậu từ chối. Bên Nguyễn Ái Nùng hình như chưa nhận được tin tình báo nên cũng không gọi cho cậu.

Ven đường, lớp tuyết này vừa tan lại có lớp khác rơi xuống, màu trắng từ từ biến thành màu nâu, bị quét vào tận trong vỉa hè.

Tổng Phi Lan đứng ở cửa nhà họ Tống, cậu thấp thỏm không thôi, do dự trong chốc lát liền chớp chớp mắt quay đầu lại nhìn Đào Nguyên: “Anh ơi em sợ quá, lỡ bố em đánh em thì sao?”

“Không có đâu.” Đào Nguyên xoa đầu cậu, sau đó vươn tay nhấn chuông, bên trong lập tức có người mở cửa.

Hai cô gái trong nhà hôm nay đến sớm, ở gara đã có hai chiếc xe. Tống Phi Lan cùng Đào Nguyên bước vào, dì Trần nhìn thấy hai người, đầu mày khóe mắt đều mang theo sự hiền từ, niềm nở nói: “Đào tiên sinh cũng tới à.”

Sau đó dì Trần lại quay sang bảo: “Phi Lan à đầu tóc con để kiểu gì thế kia?” Bà nghiêng đầu nhìn ra sau: “Bạn gái con chưa đến hả?”

Tổng Phi Lan không biết phải trả lời thế nào, cậu nhếch môi, nuốt nước miếng đáp: “Đến rồi ă.”

Nói xong, ba cái chân rười rết vào phòng khách, mọi người hiển nhiên tề tựu đông đủ, ai nấy đều tò mò nhìn ra sau lưng cậu. Tống Phi Lan lần đầu tiên được cái nhà này chú ý đến vậy, cậu quay đầu lại nhìn Đào Nguyên, Đào Nguyên vươn tay ôm eo cậu.

Tống Đông Lai nghe tiếng nói chuyện cũng đi ra, đứng trên đầu cầu thang hỏi: “Không phải con nói hôm nay đưa người tới ra mắt ă?”

“Thì con... dẫn tới rồi đấy thôi.” Tống Phi Lan cố gắng phun ra một câu như thế.

“.....”

Toàn bộ phòng khách đột ngột lặng ngắt như tờ, Tống Tư Tuệ ngó ra, vỏ hạt dưa dính bên mép cũng không phải xuống. Tống đồng bám vào lan can, thiếu chút nữa đã ngã đập mông trên cầu thang, cuối cùng, ông cố gắng kìm nén, quát: “Mày lên đây!!!”

Mặt Tống Phi Lan kiểu “Thôi tiêu rồi”, biết ngay ngày nào không ăn đòn là không yên mà. Vừa chống nạng định đi, Đào Nguyên đã vòng tay qua eo cậu, nói: “Anh bế em.”

Anh rút hai cái nạng ra đặt dựa vào tường, khom người xuống nhắc bổng Tống Phi Lan rồi bình thản bước lên lầu, để lại một đám người đang trợn mắt há mồm dưới phòng khách.

Tống Đông Lai ngồi trong thư phòng, tức giận đến mức tay cũng run lên, thấy hai người đồng thời tiến vào, đầu tiên là mắng Tống Phi Lan: “Bị tai nạn xong bố còn tưởng mày sẽ khôn ra được một chút! Gia đình cũng chờ mong mày sẽ dắt bạn gái về, mày giỏi thật đấy!”

Ông ta quát Tống Phi Lan xong, kìm nén lửa giận quay sang Đào Nguyên: “Tiểu Đào, tôi thấy cậu chín chắn thế mà, tại sao lần này lại theo nó làm ấu vậy hả?!”

Hai người đều đứng im không nói lời nào, Tống Phi Lan không chống nạng, Đào Nguyên vẫn luôn đỡ cậu, Tống Phi Lan ôm chặt Đào Nguyên, hai anh đẹp trai như hoa như ngọc đứng chung một chỗ, nhìn cũng rất xứng đôi.

Tổng Đông Lai càng tức điên: “Còn mày nữa! Đầu tóc kiểu gì trông như con vẹt thế kia, bộ mày muốn gia nhập đoàn xiếc thú hả!”

Tổng Phi Lan dựa vào người Đào Nguyên, cúi đầu không dám lên tiếng. Đào Nguyên thấy bố vợ đã hơi nguôi nguôi, anh mới rút chứng nhận kết hôn trong túi ra, nói: “Tổng đồng, tôi và Phi Lan thật lòng yêu nhau.”

Tổng Đông Lai nhìn hai tờ giấy đỏ thắm trước mắt, người dờ ra hết như bị sét đánh. Ông há hốc miệng không thốt nên lời, Tổng Phi Lan nhanh chóng nói: “Bố, con và Đào Nguyên yêu nhau thật mà!”

Ông Tổng ngồi phịch xuống ghế thở hổn hển, may mà không bị bệnh tim chứ không lần này chắc đi đời nhà ma. Một lúc lâu sau ông mới bình tĩnh lại, ông chỉ vào Tổng Phi Lan nói: “Mày đi ra ngoài để bố nói chuyện với Đào Nguyên.”

“Con...con không đi đâu, chân con đau lắm.” Tổng Phi Lan xoay người ôm chặt eo Đào Nguyên, nhìn bố mình nói: “Bố tính làm gì? Bố muốn đánh thì đánh con đi, không được động vào anh ấy!”

“!!!” Tổng Đông Lai phát hỏa quơ lấy ống đựng bút trên bàn ném qua, Đào Nguyên lập tức nghiêng người che cho Tổng Phi Lan. Ống bút làm bằng trúc nên rất nhẹ, đập vào mặt cũng không đau, có điều bút thước bên trong y như thiên nữ tán hoa rơi đầy trên sàn nhà.

Tổng Phi Lan vội vàng vươn tay đỡ lưng Đào Nguyên, lo lắng hỏi: “Anh không sao chứ?”

“Anh không sao, em ra ngoài chờ một lát đi, sẽ ổn cả thôi.” Đào Nguyên bế cậu lên bước ra cửa, vừa đi vừa thấp giọng nói. Tổng Phi Lan trộm liếc bố mình một cái mới nhẹ nhàng gật gật đầu.

18. Chương 18

Tổng Phi Lan bị Đào Nguyên thả ngoài cửa thư phòng, cậu đứng thẳng người, quay vào bên trong hết như mấy đứa nhỏ bị phạt, dán tai vào khung cửa nghe ngóng.

Trong phòng, ông Tổng thở dốc một hồi, sau đó nóng nảy hỏi: “Tiểu Đào, sao lần này cậu lại theo thằng nhóc kia quậy thế hả, cậu nói thật đi!”

Ông cầm hai tờ giấy đỏ không cam lòng mà quơ quơ.

“Là thật.” Đào Nguyên đứng đó, mặt mày tuần lẳng đáng người cao ngất, rõ ràng không cùng thế giới với cái tên Tổng Phi Lan kia. “Lúc đó chúng tôi không dám nói với chủ tịch vì sợ ngài không chấp nhận, đến khi phu nhân giới thiệu đối tượng cho Phi Lan thì hai đứa mới sốt ruột.”

“Vậy đám tình nhân hồi trước của nó thì sao?”

Đào Nguyên trả lời: “Từ khi chúng tôi ở bên nhau thì em ấy không còn liên lạc với bọn họ nữa.”

Mắt của Đào Nguyên so với mắt chim ưng còn sắc hơn, tính cách lại lạnh lùng, trước khi Tổng Phi Lan mất trí nhớ còn tưởng anh là gián điệp ông già nhà mình phái tới. Sau đó, Tổng tổng thật ra biết cách làm việc “lặng lẽ” hơn, nửa năm đó cũng không bị đám paparazzi chụp được cái gì.

Tổng Đông Lai rốt cục cầm nín, nhưng ông vẫn không yên lòng: “Không phải do nó muốn trốn đi xem mắt nên mới nghĩ ra cái trò này đó chứ?”

Quả nhiên không ai hiểu con bằng bố mẹ, tuy rằng Tổng Đông Lai không phải là một người bố có trách nhiệm nhưng ông ta vẫn rất rành thói hư tật xấu của thằng con mình.

Đào Nguyên kiên quyết lắc đầu: “Không ạ, chúng tôi thật lòng yêu nhau.”

“Cho dù thật hay giả thì hai đứa cũng đã đăng kí kết hôn rồi.” Ông Tổng thở dài. “Tôi không phản đối, tôi chỉ sợ nó muốn trốn coi mắt nên cưới đại một người thôi, nếu cả hai thật lòng thì tốt. Cậu chín chắn hơn nó nhiều, nhớ quản nó cho kĩ, sau này tìm người để thuê, cố gắng sống cho tốt.”

Đào Nguyên biết đối phương đã đồng ý liền ngoan ngoãn trả lời: “Con biết rồi thưa bố.”

“...” Ông Tổng thở dài một hơi, sau đó quay ra bên ngoài gọi: “Tổng Phi Lan, vào đây nhanh lên!”

Tuy Tổng Phi Lan áp tai vào nghe lén nhưng căn phòng này cách âm rất tốt, thật ra cậu chả nghe được gì cả, cuối cùng loáng thoáng nghe Tổng Đông Lai gọi tên cậu bèn thò đầu qua cửa, nhỏ giọng hỏi: “Bố gọi con ạ?”

“Vào đây!”

Đào Nguyên bước đến cạnh cửa, Tổng Phi Lan vươn tay ôm cổ anh, sau đó được bế qua. Cậu chỉ thả hai cái chân rơi xuống đất, người vẫn bám chặt lên người đối phương, cậu ôm eo Đào Nguyên hỏi Tổng Đông Lai: “Sao vậy bố?”

“...Đứng đằng hoàng!!!”

Bị bố quát một cái, Tổng Phi Lan không dám nhảy nữa, co một chân đứng nghiêm.

Tổng đồng lại thở dài, rốt cuộc vẫn có chút buồn bực, ông nói với cậu:

“Phi Lan, từ nhỏ tới lớn con cứ thế này mãi, bố không quản con nữa, dù sao đã lãnh giấy chứng nhận rồi, về sau cố gắng sống cho tốt. Có điều, nếu mấy ngày nữa con lại đòi li hôn thì đừng trách bố. Chỉ cần con mở miệng ra, bố sẽ lập tức thu hồi Hoàn Vũ, lúc đó một xu cũng không cho con. Con suy nghĩ cho kỹ, bố hỏi con một lần cuối cùng, chuyện này là thật hay giả? Nếu là giả, bây giờ khai ra vẫn kịp.”

Tổng Phi Lan sợ muốn chết, cậu quay đầu lại nhìn Đào Nguyên, trông thấy ánh mắt cổ vũ của người nọ, cuối cùng kiên trì nói: “Là thật ạ.”

Tổng Đông Lai nhìn cậu một lát, lại thở dài rồi mới lên tiếng: “Bố già rồi, không thể lúc nào cũng coi chừng con được nữa, giờ có Đào Nguyên chăm sóc con, bố cũng yên tâm.”

Đào Nguyên hứa hẹn: “Chủ tịch yên tâm, con sẽ chăm sóc Phi Lan thật tốt.”

Tổng đồng vừa nguôi giận lại quay sang mắng Tổng Phi Lan: “Đi về nhuộm lại cái đồng lông chim trên đầu ngay, chẳng ra cái thể thống gì cả!”

Tổng Phi Lan đã giải quyết xong đại sự, trong lòng thoải mái, vô cùng đắc ý hất tóc nói: “Chồng con còn không ý kiến thì thôi.”

“...” Tổng đồng nhất thời ghen hòng.

Đào Nguyên cười cười, xoay người nhặt hết bút trên sàn nhà cho vào ống đựng bút, đặt lên trên bàn rồi nói: “Bố, con đưa Phi Lan xuống.”

Tổng Phi Lan y hệt một đứa nhóc không biết tự chăm sóc mình, cả người đu trên người Đào Nguyên. Đào Nguyên cũng không nói gì, cười vừa dịu dàng vừa kiên nhẫn. Hai người đều đẹp trai, tuy nói là đồng tính luyến ái, nhưng luật hôn nhân đã sửa nhiều năm như vậy, phụ huynh không phải ai cũng cứng đầu.

Tổng Đông Lai nhìn bóng dáng hai người rời đi, khẽ thở dài. Nhưng Đào Nguyên không tệ, Tổng Phi Lan lớn đến thế này rồi mà tính vẫn còn trẻ con, nếu có ai chín chắn bao dung ở cạnh thì hay quá, nếu hai người cố gắng vun đắp, biết đâu sau này sẽ sống tốt.

Lúc ra khỏi thư phòng, Tổng Phi Lan lại không được tự nhiên: “Anh bế em xuống lầu hả? Mấy người kia còn đang chờ cười vào mặt em đây.”

“Có gì đáng cười sao?” Đào Nguyên hỏi lại.

Tổng Phi Lan còn muốn nói gì, chợt nhìn thấy nét mặt của Đào Nguyên có chút vui vẻ, cậu mở miệng ra lại không thốt nên lời, cuối cùng, một tay Tổng Phi Lan ôm cổ Đào Nguyên, tay kia thì vung vẩy: “Chồng ơi tiến lên! Miếu sát hết đám đó!” (1)

Hai người ôm nhau đi xuống lầu, khán giả trong phòng khách còn đang lú lú nghi luận không ngớt, vừa nhìn thấy bọn họ thì nháy mắt như dính thuật định thân, ai nấy đều cứng người. Cuối cùng, Trình Mạn Phương tiên phong mở miệng: “Tiểu Đào lại đây ngồi này.”

“Dì.” Đào Nguyên bắt chước Tống Phi Lan gọi một tiếng, anh bế Tống Phi Lan qua, đặt cậu xuống ghế rồi mới ngồi bên cạnh.

Tống Phi Lan chưa từng được chú ý đến thế, nhất thời không kịp phản ứng, một đám người nhìn cậu chăm chăm, y chang như đang nhìn khỉ trong sở thú.

Đợi cả hai đã an vị, Trình Mạn Phương mới dịu dàng nói: “Hai cái đứa này, thế mà trước kia dì không để ý... Phi Lan cũng không chịu nói cho dì nghe.”

“Còn cần phải nói sao? Lúc Hoàn Vũ vừa thành lập em út còn có scandal với một nam diễn viên trong công ty mà ha.” Tống Tư Tuệ cắn hạt dưa cười nói.

Trình Mạn Phương lần này lại không bao che cô ta mà mắng: “Thì thế mới gọi là scandal, chỉ là tin đồn nhảm thôi! Hiện tại em con đang quen Tiểu Đào, đừng nhắc lại mấy chuyện cũ nữa!”

Đó là chuyện của ba bốn năm về trước, lúc ấy Đào Nguyên còn chưa vào Hoàn Vũ, đương nhiên không biết mấy tin tức rêu rĩa này. Trong lòng anh tuy không thoải mái nhưng trên mặt vẫn bình thản cười, hơn nữa Trình Mạn Phương đã mắng Tống Tư Tuệ rồi, Đào Nguyên là đàn ông không tiện mở miệng, không thì có vẻ hẹp hòi quá.

Tống Phi Lan ngồi cạnh Đào Nguyên, sợ anh giận nên nhanh chóng nắm tay anh, nhỏ giọng hỏi: “Anh có đói không?”

Đào Nguyên lắc đầu: “Không, em đói không?”

“Hơi hơi.”

Cậu vốn định dẫn Đào Nguyên trốn xuống bếp, nhưng hôm nay Trình Mạn Phương lại phá lệ nhiệt tình, chủ yếu là vì Tống Phi Lan đã tìm được một đối tượng vô cùng hợp ý bà. Đào Nguyên không cha không mẹ không ô dù, cùng lắm cũng chỉ là nhân viên cao cấp trong công ty, anh cũng không thể sinh con, đây còn không phải là ý trời sao?

Trình Mạn Phương còn chả sướng quá.

“Ăn chút bánh kẹo trái cây lót dạ đi, sắp tới giờ cơm rồi.” Trình Mạn Phương đặt một chiếc bánh hạt dẻ xuống trước mặt Tống Phi Lan, lại quay sang hỏi Đào Nguyên: “Tiểu Đào năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Dạ 27.”

“Nhỏ hơn Phi Lan nhà ta một tuổi sao, nhưng thôi, cũng đến tuổi kết hôn rồi, con có tính toán gì không?” Trình Mạn Phương nói cứ như đúng rồi, ngữ khí hiền lành còn hơn cả mẹ ruột của Tống Phi Lan: “Phi Lan nhà ta cũng đã trưởng thành, lại không có ai bên cạnh, con xem chân thằng bé đi, bảo nó về nhà nó lại chê bọn dì nghiêm khắc, nếu hai đứa cưới nhau thì tốt quá.”

Chuyện hai người đã có giấy chứng nhận thì chỉ mình Tống Đông Lai biết, nhưng dù sao sớm muộn gì cũng phải nói, còn giấu giếm làm chi. Đào Nguyên liếc nhìn Tống Phi Lan một cái rồi mới đáp: “Đây là lỗi của bọn con, kỳ thật con và Phi Lan đã đăng ký kết hôn rồi, chưa kịp thông báo cho mọi người.”

Tống Phi Lan im lặng ăn bánh, vừa ngẩng lên liền thấy Trình Mạn Phương đã cười như hoa nở, bà vỗ vỗ lên đùi cậu, trách cứ nói: “Thằng bé này, chuyện lớn như thế sao không nói với nhà? Làm dì lo việc bao đồng rồi, hai đứa không vì lần xem mắt kia mà cãi nhau chứ hả?”

“Dạ không có không có...”

Nếu dì không ép con xem mắt thì bọn con cũng không kết hôn đâu.

Tống Phi Lan vừa nhai bánh vừa nhặt vụn bánh rơi trên đùi. Đào Nguyên thấy cậu lúng ta lúng túng liền cầm khăn giấy lau giúp cậu, anh nói: “Em cứ ăn đi, lát ăn xong rồi dọn.”

Cử chỉ của hai người cũng không tính là ngọt ngào, tuy trước kia mỗi lần đến Tống gia thì Đào Nguyên đa phần đều ở lại, nhưng Tống Phi Lan chưa bao giờ nói chuyện này với mọi người cả, chắc là cố ý giấu.

Trình Mạn Phương nghĩ vậy liền bảo: “Lãnh giấy rồi thì làm đám cưới luôn đi, Phi Lan đầu gì cũng là giám đốc của công ty giải trí cơ mà, kết hôn mà cứ lặng thinh thế coi sao được?”

“Dì à, không cần phiền phức thế đâu, tụi con không muốn làm lớn.” Tống Phi Lan khó khăn nuốt xuống miếng bánh trong miệng, lại bị bà nhét cho một quả quýt.

“Không sao cả, để dì lo chuyện này cho, dì thích làm mấy vụ tiệc tùng này lắm, mấy ngày nữa dì dẫn hai đứa đi coi ngày, yên tâm sẽ làm thật hoành tráng nhé.” Trình Mạn Phương không biết là không nghe thấy hay cố ý phớt lờ nửa câu sau của Tống Phi Lan: “Tóc con nhuộm đẹp đấy, vừa trắng vừa hồng, ý là răng long đầu bạc đúng không?”

Trình Mạn Phương đã vui đến độ bắt đầu nói nhảm, Tống Phi Lan bỗng nhiên rất muốn nhuộm tóc lại, cậu nhìn quả quýt trong tay mà chán nản vô cùng, Đào Nguyên nhìn thấy, cầm quả quýt bỏ xuống bàn: “Không muốn ăn thì thôi.”

Trong phòng khách ai nấy đều im lặng, chỉ nghe tiếng Trình Mạn Phương đang líu ríu không ngừng. Tống Tư Tuệ rất muốn châm chọc Tống Phi Lan vài câu, nhưng lần này cô ta cũng không tiện nói gì, chỉ im lặng ngồi chơi với con gái. Trịnh Vũ đang tổ chức toạ đàm ở tỉnh khác nên không tới. Tống Tư Duy vẫn trầm mặc ít lời, chắc công ty nhà chồng vẫn không thuận lợi, cô buồn bã ngồi trên ghế salon.

Tống Phi Khanh ngồi bên cạnh, nghe nói bọn họ đã đăng ký kết hôn, ngược lại rất lễ phép gọi Đào Nguyên là anh.

Đến khi ăn cơm trưa Tống Đông Lai mới từ trên lầu đi xuống, đại khái vẫn còn hơi hoài nghi, Trình Mạn Phương vừa đề cập đến chuyện hôn lễ đã bị ông gạt đi: “Em lo chuyện của em đi.”

Trình Mạn Phương mặc kệ, chưa nói bà là nữ chủ của nhà này, hôm nay còn là lần đầu tiên Đào Nguyên ra mắt, Tống Đông Lai sao có thể làm bà mất mặt trước đám tiều bổi được, Trình Mạn Phương lập tức phản bác:

“Chuyện của em là chuyện gì cơ? Dù gì em cũng là mẹ của Phi Lan cơ mà, cho dù thằng bé không phải con ruột của em thì em cũng nuôi nó bao nhiêu năm trời! Giờ thằng bé kết hôn thì không phải chuyện của em? Em không tổ chức đám cưới cho nó thì ai làm?”

Tống đồng á khẩu, đầu hàng xua tay: “Rồi rồi sao cũng được, em thích thì em cứ làm đi...”

Tống Phi Lan đỡ trán thở dài, tiêu rồi...

(1) Miếu sát: Còn gọi là seckill, tuyệt chiêu giết người trong game, bị đại thần bổ cho một nhát là lăn ra chết ngay =)), ai đọc vòng du nhiều chắc biết =)).

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-song-sau-khi-ket-hon-voi-sep>